

Strach nad Bobří řekou

Název: Strach nad Bobří řekou

Autor: Jaroslav Foglar

Nakladatelství: Olympia, Praha 1993

Stav: naskenováno, Jestráb

Tato kniha pochází z Knihovny digitálních dokumentů.

Slouží pouze pro potřeby těžce zrakově postižených.

Doplňující informace naleznete v příloženém souboru.

* * *

1. NEKLID VE STARÉ ČTVRTI A zase přišlo do kraje toužebně očekávané předčasné jaro. Kopce a lesy viditelné z hradu na okraji města, kde ležel Červený dolík, se vynořily z předjarních mlh. V potůčcích a říčkách za městem hučela zelenavá průzračná voda z tajícího ledu a sněhu. Někde už rozkvétaly podléšky a sasanky. I fialky hoši objevili mezi loňským zvadlým listím na krajích lesa, kde byla jejich Rokle úmluvy. Však už ji letos také jednou po zimě znovu navštívili, když i poslední z nich končili svůj lov třinácti bobříků!

A neděli co neděli konali své báječné dobrodružné výpravy s Rikitanem v čele, všichni jen v krátkých kalhotách a s ponožkami místo podkolenek. Staří lidé už zase sedávali na prohráté zídce u školy a poslouchali písně, zpívané mladými hlasy nad jejich hlavami ve škole při otevřených oknech.

Celá stará čtvrť tonula v jiskřivé sluneční záři. Pestrobarevné kuličky se kutálely na každém nedlážděném plácku a ostře zelené či fialové káči se točily pod bičiky chlapců a děvčat. Jaro - jaro - jaro bylo zde všude, náhle a ve všem. Tak to alespoň zdánlivě vypadalo! Bylo ale opravdu všude a ve všem? Jak mohli Hoši od Bobří řeky tušit, že znovu přijdou dny, kdy své kratičké kalhoty vymění ještě rádi za dlouhé a na své šedomodré košile ochotně navléknou svetříky a bundy!?

A že jednoho dne, na který nikdo nezapomene a bude na něj vzpomínat jen s odporem a hrůzou, přijde zase sněhová metelice, která zavalí náměstíčka, dvorky a uličky staré čtvrti i střechy domů a za městem že přikryje i mladou travu s prvními kvítky? A že ta sněhová metelice bude i začátkem všeho zlého, co brzy nastane?

O všem tom nedobré, hrůzném a neuvěřitelně strašném, co mělo vbrzku dolehnout nejen na Hochy od Bobří řeky, ale i na celou zem, oni ještě nevěděli. Nebo snad trochu věděli, ale nedovedli si to dosud představit, co a jaké to bude. Je pravda, že dospělí lidé podivně kabonili tváře, vypadali ustaraně a byli tak nějak docela jiní, než bývali dříve. Postávali v hloučcích na ulicích, drželi v ruce noviny, jež šly v té době na dračku jako nikdy předtím, a mluvili mezi sebou spíše jen šepem než nahlas, přičemž se neustále podezíravě rozhlíželi na všechny strany, jako by se něčeho báli, snad aby je nikdo neslyšel. I Rikitan byl jiný než dřív.

Ale to byli dospělí. Hoši od Bobří řeky se však celkem bezstarostně radovali z předčasného jara, které bylo zase tak krásné jako minulého roku, když se za zvláštních okolností Jirka s Vilíkem seznámili s Rikitanem a pak založili své sdružení Hochů od Bobří řeky. Nic se zatím zdánlivě nedělo, co by mělo narušit jejich radost z jara, druhého jara Hochů od Bobří řeky.

Až ten den! Ten hrozný den se svou tak náhlou nečekanou sněhovou metelící, ten byl i pro ně začátkem všeho zlého! Někde za hranicemi rodné země - ale přesto velmi, velmi blízko - harašil mocný cizí národ zbraněmi a jeho vůdci hrozili republice nelítostnou a nespravedlivou odplatou za domnělé křivdy. A to bylo to znepokojivé, co zneklidňovalo všechny lidi, rodiče Hochů od Bobří řeky a Rikitana nevyjímaje! A pak to vše nebezpečné, výhrůžné, náhle udeřilo!

A to právě byl ten strašný den. Za hrozného sněhového vánice se přes pohraniční hory převalily hordy nepřátelské armády a rozsávaly zkázu, smrt, neštěstí pro mnohé lidi - a nevyhnulo se to ani Hochům od Bobří řeky. Jaro jako by náhle nebylo!

2. KDO BUDE NEPŘÍTELEM

Klubovna Hochů od Bobří řeky v přízemí starobylého domu "U modrého hroznu" ani po vpádu Nepřítele nezůstala opuštěná, i když se jakákoli větší shromáždění mládeže zdála nepříteli podezřelá. Rikitan tam i nadále svolával pravidelné schůzky - a na nich se chtě nechtě vždy hovořilo o nastalé situaci.

"Rikitane, hrozí nám nějaké nebezpečí?"

"Cizáci prý všechny spolky mládeže zakazují, ruší, a zabavují jejich majetek!"

"A budeme dál konat své schůzky a v nedělích výpravy ven za město?"

Tak a podobně se ptali hoši Rikitana. Poplašené zvěsti se šířily a množily každým dnem. Lidé byli odváděni nepřátelskými pochopy přímo z pracovišť a nikdo nevěděl, kam je vezou a co se s nimi kde bude dít. Ve škole, kam Jirka s Vilíkem

Strach nad Bobří řekou

chodili, kterémusi chlapci Nepřítelé odvedli otce uprostřed noci - a ten teprve po několika dnech směl domů vzkázat, že se nikdy nevrátí, aby ho už doma nečekali a že se se všemi loučí navždy. Čekal asi zřejmě, že ho popraví. V těch bezútěšných dnech počasí bylo a nadále vydrželo studené, sychravé. Před jednou schůzkou Pirát rozdělal v kamnech oheň, i když už si hoši bláhově mysleli, že jaro přišlo. Příjemné teplo se brzy rozlilo prochladlou klubovnou. Bylo v ní zase tak útulno, jako vždy v zimních a předjarních měsících. Hochům se zdálo, že je zde bezpečno, že jsou tady ukryti před vším tím těžkým, nebezpečným, co je tam někde venku a co se marně pokouší dostat se i sem, na ně. Ano, tady se jim nic nemůže stát! Jsou všichni pohromadě, svorní, a Rikitan je s nimi a povede je i nadále pevnou rukou... Větrník začal zpívat staré písničky a hoši se přidávali. Rikitan vzal zvučící dřevo a hrál a zpíval s nimi. Vilík nesměle navrhl: "Pojďme si zazpívat Píseň úplňku! Snad se nám povede, i když není měsíc a my nejsme v lese." "Ano, ano, aspoň budeme mít lepší náladu!" podporoval jeho návrh Grizzly. Ale Rikitan řekl: "Dnes ne - ale v neděli půjdeme do Rokle úmluvy, i když jsme tam letos už jednou byli, a tam si ji snad k večeru zazpíváme. A já vám tam i něco prozradím. Pojďme si teď tady ale zahrát jednu hru, kterou jste ještě nikdy nehráli! Napřed vám povím její legendu!" "Ježkovy oči, už se těším! To zase bude něco!" vykřikl nedočkavě Drobeček. Větrník mu ucpal pusku a Rikitan začal: "Nepřítel prohledává ulice i domy a snaží se objevit jakéhosi odvážlivce, který obyvatelstvo nabádá k odporu. Lidé svého hrdinu znají a tajně ochraňují a ukrývají, aby ho Nepřítelova policie nenašla. A naše hra se hraje takhle: jeden z vás bude Nepřítelem a vnikne mezi nás!" "Já jím nebudu - já ne!" vášnivě vykřikl Štoura, i když Rikitan zatím nikoho z hochů k té úloze nejmenoval. Ale moudře rozhodl takto: "Budeme losovat, někdo z vás tu úlohu na sebe vzít musí, i když k ní nikdo nemá chuť. Jinak by se hra nedala hrát! A stejně je to jen hra, tak žádné strachy! Teď ale dávejte pozor, jak hra bude probíhat. Ten z vás, na koho padne los, že je Nepřítel, vyjde na chvíli z klubovny ven do chodby. Ostatní si pak v tichosti určí svého hrdinu, a na znamení, že je to on. koho Nepřítel hledá, mu dají do ruky tenhle malý kamínek, který právě vydávám z kapsy. Tady je -podívejte se!" Rikitan všem ukázal malý oblázek a hned pokračoval: "Na zavolání Nepřítel vstoupí do klubovny - a začne vás prohledávat tak, že podle svého uvážení - i podle výrazů vašich tváří -se bude libovolně dotýkat ruky kohokoli z vás. Ten, jehož ruky se dotknul, musí otevřít dlaň dotknuté ruky. Bude-li v ní kamínek, je prozrazený. Jednomu a témuž hráči ale Nepřítel současně nesmí prohlížet ruce obě, vždy jen jednu. Druhou může k ukázání požadovat až později, když mezitím prohledal několik dalších jiných hráčů. Pronásledovaný ochraňovaný hledaný hráč si může tajně a nenápadně zatím kamínek i přemístit do ruky druhé, aby Nepřítele zmátl. Ten si pak už sotva bude pamatovat, komu kterou ruku prohlížel. Kamínek se nesmí ovšem předávat od hráče k hráči, ukryvaným hrdinou lidu zůstává po celou hru jen ten z vás, koho jste si na začátku hry určili! Ale můžete ho nenápadně před Nepřítelem krýt tím, že se všichni budete zvolna procházet klubovnou a váš hrdina že se bude schovávat - zase ovšem nenápadně - mezi vámi. Ukrýváte ho tak trochu, odvracíte od něj Nepřítelovu pozornost, aby ani nepostřehl, že mu hledaný vlastně pořád uniká, že ho ještě nepřehlížel. A teď už jen vylosovat toho, kdo bude Nepřítelem." Rozdal chlapcům složené malé ústrižky papíru - a na jednom bylo napsáno slůvko "Nepřítel". Po rozbalení svého papírku vykřikl Pirát trochu nakvašené: "No to jsem celý já, smolař všech smolařů! Podívejte se!" Ukázal svůj osudný lístek všem chlapcům a v rozmrzelé náladě vyběhl za dveře. Ukrývaným odvážlivcem chtěli být ovšem chlapci všichni, ale Rikitan rozhodl: "vy zbylí se podívejte na své papírky důkladně! Hrdinou je ten, kdo má lístek v jednom z rohů propíchnutý špendlíkem! Nekřičte přitom ale, aby vás Nepřítel za dveřmi neslyšel a aby nehledal najisto, až ho zavoláme! Když hledaného neobjeví do deseti minut po příchodu, vyhrává ukryvaný hrdina a jeho ochránci. Objeví-li ho, je s hrdinou konec a on skončí v žaláři, ne-li na popravišti!" Hoši hned začali své lístky prohlížet - a onen špendlíkem označený měl Jirka. Rikitan mu předal kamínek a všichni teď věděli, koho mají chránit a před Nepřítelem ukrývat. Pirát pak vstoupil do klubovny a hra začala. I Rikitan hrál s sebou a usměrňoval ji. Však byl také první, na koho Pirát-Nepřítel uhodil. Ale Rikitanova ruka byla ovšem prázdná. Ani do určených deseti minut se Pirátovi nepodařilo "hledaného muže" s kamínkem objevit. Tak mistrně a nenápadně se mu s ním Jirka dokázal vyhybat, a tak dobře ho ostatní hráči mezi sebou tajně skrývali a Pirátovi se do jeho váhové cesty nenápadně pletli. Pirát si pak už ani neuvědomoval, komu a kterou ruku prohlížel a komu ne. I na Jirku jednou

Strach nad Bobří řekou

narazil, ale to měl Jirka našťastí kamínek ve druhé ruce. Chlapci-ochránci nadšeně křičeli, když Rikitan ohlásil: "Konec, Piráte, konec, deset minut právě uplynulo!" a všichni měli radost, že svého odvážlivce zachránili před zatčením, jako by to místo hry byla hrůzná skutečnost. Ještě asi třikrát hru opakovali, vždy ovšem s pozměněnými úlohami, než se jí nabažili.

3. JAKOU MÁTE PAMĚŤ?

Do neděle konečně zmizel sníh, napadlý nedávno toho nešťastného dne, kdy Nepřítel vnikl do země, slunce se opět ukázalo a vzduch se stal vonným a vlhkým. Hoši vyrazili do Rokle úmluvy hned časně ráno, když se napřed sešli v červeném dolíku. Někteří lidé je sledovali se starostlivými pohledy, kterým rozuměl asi jen Rikitan. Ale když k nim na okraji města přistoupil jakýsi starší muž a ukázal na jejich slušivé kroje se slovy: "Tohle teď už asi nebudete smět nosit..." znepokojilo je to a ptali se Rikitana: "Proč bychom je neměli nosit? To se snad nebudeme smět hlásit ani k našemu sdružení?" "Všechno vám vysvětlím!" uklidňoval je Rikitan, "ale až tam v Rokli úmluvy. Cestou by nás někdo nepovolaný mohl třeba slyšet - a to by nemuselo dobře dopadnout!"

Hochy tušené nebezpečí vzrušilo ještě víc, a jen ve veselých hrách a závodech cestou k Rokli úmluvy trochu zapomněli na to vše podivné, co je najednou obklopovalo a před čím se chvěli i dospělí lidé. Jen klubovní pes zvaný Devět šrámů, přivedený kdysi Stopařem, si veesele a bezstarostně poskakoval kolem chlapců. Toho se starosti jeho dvounohých kamarádů nedotýkaly.

Na jedné z louček, kudy vedla jejich cesta, se zastavili a Rikitan řekl: "Teď se přesvědčíme, jakou kdo má paměť. Přineste sem z okolí deset menších kamenů a

"...
"A co s nimi budeme dělat?" vyjekl Štoura. "To si je budeme muset nějak pamatovat, či co?"

"Dej mi domluvit a nepřerušuj mne," krotil ho Rikitan a pokračoval: "Mám tady deset kartiček, podívejte se, vespodu na každé z nich je dvouciferné číslo. Zastrkám je pod kameny - a každý z vás nu daný start poběží od prvního kamene k dalšímu, odkryje kartičku pod ním, zapamatuje si číslo na ní - a když po desátém kameni doběhne sem zpět, napíše si na svůj papír čísla, jak si je zapamatoval. Za správné číslo ve správném pořadí získává do závodu bod. Za číslo správné, ale zapsané v jiném pořadí, dostane jen půl bodu.

No-a samozřejmě-za číslo nesprávné nedostane nic. A ještě něco, nesmí být na cestě za čísly déle než dvě minuty!"

Hoši se rozběhli hledat a přinášet kameny a Rikitan je pak rovnal do řady, vždy asi po dvou metrech.

A pak to začalo. Hoši startovali jeden po druhém, vždy když předchozí svůj běh skončil. První dvě tři čísla si pamatoval snad ještě každý - ale už při čtvrtém a pátém kameni se jim vytrácela z mysli, všelijak si je pletli, například místo 84 napsali 48, nebo 86 a podobně. Nikdo nedokázal získat všech deset možných bodů, nikdo nenapsal všechna čísla správně a v přesném pořadí tak, jak následovala za sebou.

"Jen se tužte!" smál se Rikitan, "jen si trochu namáhejte mysl - i Roy měl dobrou paměť - kde má kterou past nalíčenou - a měl jich v lesích kolem sluneční zátoky na tučty!" Nejlepší se umístil kupodivu větrník, získal osm a půl bodu! A mluvkva Drobeček měl jen čtyři body!

"A teď uklidte kameny zase zpět do křoví, aby loučka byla čistá!" pravil pak Rikitan. Vilík s Luďkem je začali odnášet a po nich ještě někteří další hoši. Rikitan je pochválil: "Je dobré, když se hned chápete práce, která se musí udělat. Všiml jsem si, jak leckoho z vás ani nenapadlo, aby kameny pomáhal odklidit. Snad spoléhal na to, že tak učiní ostatní!"

Ti, kteří kameny neuklízeli - a Jirka byl mezi nimi - byli trochu zahanbení a umiňovali si, že už se nikdy k žádné práci nebudou stavět tak nevšimavě, jako to učinili teď. Brzy potom všichni vyrazili na další cestu. Rokle úmluvy byla ještě daleko.

4. ZNOVU NA PAMÁTNÉ MÍSTO

Bylo pozdní od poledne, mírně slunečno, když se chlapci zastavili na okraji Rokle úmluvy. Nikdo z nich se ale nijak mimořádně nedivil, že sem jdou v nezvyklou dobu, také nebyli připraveni na to, že by zde snad měli strávit noc! Vždyť zítra je pondělí, všichni musí do školy! Ale Rikitan zřejmě věděl, proč dnešní výprava končí právě zde. Copak jim nenaznačil na schůzce v klubovně, že má pro ně nějaké sdělení a že jim vše řekne právě až zde, v Rokli úmluvy, na místě pro jejich sdružení tak památném?

Co to ale jen bude? Řekne jim něco pěkného, radostného, nebo něco nedobrého, co v poslední době kazí pohodu všem lidem ve městě - a vůbec po celé zemi? Teď když veselí i napětí z posledních her a závodu s kameny a čísly pod nimi tam kdesi

Strach nad Bobří řekou

vzadu na palouku pominulo, hoši zase upadli do jakéhosi nedobrého rozpoložení. A Rikitanova podivná výstražná opatrnost se stálým napomínáním jen k tichému hovoru pocít nebezpečí znásobovala.

Počali se zvolna spouštět do rokle, jeden po druhém, známou jim už nejschůdnější cestičkou v příkré stráni. Tady měla každá větev stromu či keře svůj účel, každou už znali, jak a kde se jí zachytit, přidržet, aby nesklouzli na dno rokle rychleji, než by jim bylo milé a zdravé, každý kámen jim byl dobrý k sestupu. V Rokli úmluvy je obklopilo vlhko a přitímí. Tato jarní doba opravdu ještě nebyla vhodná k přenocování. Někde byly ještě zbytky sněhu po vánici z toho odporného těžkého dne, když do země vtrhl Nepřítel. Jaký to byl nedobrý rozdíl proti předchozí výpravě sem, kdy poslední hoši končili svůj lov třinácti bobříků - a kdy jaro slibovalo být ještě krásnější a ještě radostnější než to loňské, v němž zde založili své sdružení.

Došli k uschlému stromu, kde ještě visely barevné provázky z té dosud šťastné výpravy sem před několika týdny. "Pojďte, uděláme si malý ohniček!" vyzval hochy Rikitan, když i poslední z nich byl na dně rokle. Začal sbírat slabé uschlé větévky a všichni se přidali. Nikdo už nechtěl stát stranou jako tam nahoře na palouku při odklízování kamenů po závodu s čísly. Nikdo nemluvil nahlas, ani se nesmál a nevtipkoval.

Na všechny hochy dál doléhala podivná tíseň. Co jim Rikitan asi chce povědět! A bude to něco dobrého, nebo špatného?

Ohniček se brzy rozhořel, i když dříví bylo vlhké. Ale Rikitan s větrníkem ho stavěli tak, aby k němu měl vzduch dostatečný přístup, a také suchá březová kůra, kterou měl každý z hochů po kousku ve své krabici poslední záchrany, k tomu dopomohla. A tak ohniček ani příliš nekouřil.

Chlapci usedli na torny, jak jim Rikitan poradil. Země zde byla ještě syrová, studená, vycházel z ní vlhký chlad. Zazpívali si několik starých táborových písniček, ale zpěv se nedařil, nešel jim od srdce. Rikitan to vycítil, a tak začal svou řeč:

"Doba je skutečně velmi vážná, nebezpečná, to víte už sami dobře. Je víc než pravděpodobné, že Nepřítel rozpustí všechny spolky mládeže - a to pak by bylo pokračování v činnosti po takovém nařízení velmi nebezpečné, trestné. Myslíte si, že bychom se i my měli rozejít a ve své činnosti nepokračovat?"

"Nikdy! Nikdy!" volali hoši tlumeně, ale vášnivě, jakoby jedněmi ústy. A Rikitan pokračoval: "Slibme si tedy pro takový případ zákazu mlčenlivost a utajení! Nezraďme se! Naše činnost bude zatím tedy nadále pokračovat, pokud to jen trochu bude možné. Nebudeme činit nic, co by bylo škodlivé lidem dobré vůle. Budeme konat své schůzky a chodit na nedělní výpravy - a snad se nám i podaří prožít znovu prázdniny ve sluneční zátoce!"

Ta možnost hochy nadchla, rozradostnila, rozveselila. Ale už tady byl štoura se svou otázkou: "Co když nás ale nějaký úřad Nepřítele přece jen rozpustí? A jak by to potom bylo s klubovnou? Kde bychom se scházeli, hráli hry? A kam bychom odstěhovali své věci, stany, nářadí k táboru a všechno to ostatní?"

A tak bylo zase po chvilkovému veselí. Přijít o svou klubovnu! A nevydat se koncem školního roku do sluneční zátoky! To by snad ani nepřežili! Všichni se teď po štouravých slovech zadívali na Rikitana. Byl jejich spásou - vždy vše tak dobře zařídil - vždy si ve všem věděl rady - tak snad i teď je nějak zachrání!? Rikitan chvíli mlčel. Přiložil několi větévek do ohně, spíše jen proto, aby se odhodlal k tomu, co měl na mysli, a pak opět začal hovořit: "Na všechno už jsem, chlapci, myslel! Na všechno! Po roce šťastného společného přátelství a pěkné činnosti našeho sdružení na nás opravdu přichází těžká, nebezpečná doba. Ale nesmíme se jí zaleknout, nesmíme se dát zastrašit, nesmíme se vzdát! Nevzdávají se stateční dospělí lidé, a tak se nevzdáme ani my!"

"Ano - ano - tak je to dobře. Rikitane, nesmíme se vzdát!" volali hoši polohlasně. "Nikdy! Nikdy se nerozejdeme z našeho sdružení, nikdo je nezradíme! Nikdy!" Kdo přitom mohl vědět, jak bude těžké a nebezpečné to rozhodnutí splnit? Snad ani Rikitan sám to nemohl předvídat.

5. NOVÍ BOBŘÍCI

Rikitan chvíli mlčel, až se přival nadšených a odhodlaných slov utiší, ale bylo vidět, že je spokojený. Ohniček teď hořel jasně, šířil kolem příjemné teplo a v jeho záři se zdálo, že všude za sedícími chlapci je úplná tma. To jeho svit tak oslepoval zrak. Pak Rikitan zase promluvil:

"Jsem rád, že tak smýšlíte a že nechcete, aby naše sdružení zahynulo. Snad bychom si našli někde i nějaké nové, náhradní přístřeší, kdybychom o svou klubovničku u modrého hrozu přišli. To ještě uvidíme. I bobříky budeme lovit, třebaže jste je už všichni ulovili!" "To je budeme lovit znovu?" zakňoural poplašeně Drobeček. "Co mi to jen dalo za práci, než jsem ulovil bobříka mlčení - začínal jsem ho snad asi patnáctkrát, taky bobřík odvahy mi dal co proto a teď

Strach nad Bobří řekou

bych zase--tóó...?"

"Nemusíš je lovit znovu, když nebudeš chtít!" chlácholil ho Rikitan, a Štoura pichlavě dodal: "-- anebo když se budeš bát!" Několik hochů se zasmálo, ale Luděk prohlásil: "Co mě se týká, rád si je zopakuju, všech třináct! Jejich lovení mě vždycky bavilo, tak mě bude těšit i teď!"

Jeho nápad se všem zamlouval a chlapci se vzájemně ujišťovali, že Luďka v znovu lovení bobříků napodobí. Ale Rikitan všechny překvapil něčím nečekaným: "Mám radost, že chcete znovu napodobit Roye v jeho činnosti, že jste nezpohodlněli - a že se chcete přesvědčit, zda jste ještě pořád takoví, jací jste byli donedávna. Ale teď dávejte pozor: Roy dělal, uměl a snažil se dokázat ještě mnoho jiných věcí než ty, které jste napodobili v lovu třinácti bobříků. A ty jeho další věci, ty schopnosti a činnost my opět napodobíme, a to v nových dalších bobřících!"

"Jejkule - a jaké to budou?" zakvílel zase legračně Drobeček. "Bude v nich zase nějaké mlčení? Nebo jít někam v noci sám?" Pirát ho umlčel a Rikitan s úsměvem pokračoval: "V těch nových bobřících nebude samozřejmě nic z toho, co bylo v těch původních třinácti prvních! Budou mít novou náplň - i nové názvy, myslím, že se vám budou právě tak líbit a že je budete lovit se stejným zájmem jako ty dosavadní!"

"A jaké budou mít barvy?" ptal se na vše myslící a věčně s něčím nespokojený Štoura. "Vždyť už pro ně nenajdeme dalších třináct nových barev! A kam si budeme našívat jejich kolečka?"

"To asi vedle té první třináctky!" dohadoval se nadšeně Grizzly. "Ano!" přisvědčil Rikitan, "už jsem myslel i na to! Tak tedy: barvy bobříků budou stejné, jaké má těch prvních třináct. Aby se noví bobříci lišili, budou mít tvar čtverečků místo koleček. A na rukávy košil si je budete našívat opravdu vedle toho sloupku bobříkových koleček původních, jak tady Štoura před chvílí uhořel." Mirek pak vyhrkl: "A co v těch nových bobřících bude? Řekni nám nějaký, řekni nám ten čtrnáctý - jsem zvědavý jako snad ještě nikdy!" Také ostatní hoši se přidali. "Ano, ano, povídej, co bude nás ten čtrnáctník chtít?" volal vilík - a neměl přitom ani ponětí, že tím slůvkem "čtrnáctník" vymyslel pojmenování čísel dalších bobříků, když se později o nich mluvilo, nebo v kronice někdy psalo.

"To víš, že vás nebudu napínat," smál se Rikitan a vypadal v té chvíli zase tak klidně a bezstarostně jako většinou vždycky dřív, když se Nebezpečí ještě nevpíjžilo do země a tím i do pohody Hochů od Bobří řeky. "Tak jen dávejte dobrý pozor. Budu vám zase vyhlašovat nového, dalšího bobříka nejméně jednou za měsíc, někdy možná i jednou za dva týdny. Dnes vám tedy oznámím toho čtrnáctníka, jak řekl vilík - ale světe zboř se - zároveň vám prozradím i toho posledního šestadvacítníka, protože ten vám bude dlouho, velmi dlouho unikat, než ho ulovíte, a vy s ním začnete už dnes! Co na vás bude chtít, vám řeknu za chvíli. Ale teď k tomu čtrnáctníkovi:

Jak víte, Roy, ten báječný chlapec z původní skutečné sluneční zátoky, byl pro svou mírnou, přátelskou povahu oblíbencem několika indiánských hochů z blízké osady Silver Star. Od nich se mnohému naučil, zpívali mu své podivuhodné písně, vyprávěli mu příběhy z dávných dob jejich kmene. Ne všemu z jejich indiánské řeči rozuměl, ale usmyslel si, že si bude zapisovat její jednotlivá slůvka do starého sešitu. A tam si taky namaloval znaky měsíců i jejich názvy, jak je jmenovali a označovali Indiáni. Brzy je uměl nakreslit i pojmenovávat z paměti, nemusel se už do sešitu na ně ani dívat..."

"Už vím - už rozumím!" radostně vykřikl Jirka. "Tak to bude ten čtrnáctý bobřík, Rikitane, víd? Máme si do sešitu namalovat a napsat indiánské měsíce jako Roy!" "Ano," přisvědčil Rikitan, "ale nejen napsat a namalovat, to by bylo příliš lehké a školácké - ale znát jejich znaky a názvy nazpaměť! Na schůzce v klubovně vás je naučím."

"To budu umět za hodinu!" holedbal se větrník, a všichni mu to věřili, měl výbornou paměť.

"Ale co bude po nás chtít ten šestadvacítník?" ptal se kytičkář. "Nevím, proč těch dalších jedenáct předchozích chceš zatím přeskočit?"

"To má svůj důvod!" usmál se Rikitan. "Začnete ho lovit zároveň s ostatními bobříky, jak je budu vyhlašovat. Ale bude vám trvat rok, než jeho lov ukončíte! Tedy - jestli se vám ho vůbec podaří ulovit! Bude se totiž jmenovat bobřík věrnosti a chce od vás, abyste v našem sdružení vydrželi po celý rok od dnešního dne, od téhle chvíle! Abyste z našeho sdružení neodešli, ať už ze strachu před nebezpečím, které nám hrozí, nebo dokonce snad z omrzelosti, ze ztráty zájmu o naši činnost, o naše schůzky a výpravy, o naše hry -a tak! Teď už brzy dokončíme první rok našeho společného přátelství a začneme druhý. Kéž byste všichni vydrželi! Kéž byste všichni ulovili toho posledního bobříka v řadě, šestadvacítníka!" "Ulovíme!" vykřikl vášnivě Tichošlápek, jindy tak mlčenlivý.

Strach nad Bobří řekou

Ulovíme, uvidíš, že ulovíme!" Všichni se k němu zase přidali svými hlasy. Rikitan pak ještě dodal: "A teď už taky víte, proč jsem vám toho posledního bobříka ohlásil už dnes - a ne až někdy za rok. Abyste věděli, co od vás žádá - a abyste ho po celý rok - dneškem počínaje - mohli lovit!"

6. DESKA VĚRNOSTI

Počasí se znovu umoudřilo, slunce začalo opět hřát a po modrém nebi letěla závratnou rychlostí bílá oblaka. Lidé při té pohodě jako by chtěli zapomenout na nebezpečí, jež celou zem zaplavilo. Vypadali dost spokojeně, leckdy se i usmívali, jen hovor na ulicích a v krámech nebyl tak bezstarostný a klidný jako dříve. Pokud se spolu někde zastavili na kousek řeči, tvářili se spiklenecky, znepokojeně, každou chvíli se otáčeli, zda je někdo nesleduje nebo neposlouchá. A když šla kolem hlídka nepřátelského vojska, jež celou zemi obsadilo, zmlkli docela, nebo se raději rozešli, aby nebyli nápadní. Po ulicích jezdila cizí auta podivných nezvyklých typů a z jejich poodhrnutých zadních plachet hleděli toužebně do ulic pobledlí vyděšení občané, právě zatčení.

Rodiče nabádali své hochy, aby s nikým cizím na ulici nemluvili a ze školy aby se vraceli hned domů. Nebezpečí cíhalo všude.

Rikitan využil mimořádně krásného počasí a svolal letos poprvé odpolední schůzku - v týdně po večerním ohníčku v Rokli úmluvy

do Červeného dolíku místo do klubovny "u modrého hroznu." Možná kdyby věděli, co později přijde, konali by ji raději tam, aby ji užili. Ale v Červeném dolíku měli ke hrám víc místa, byly tu různé prolákliny i náspy a malé stránky, drobná křoviska, a tak se tady hrát pěkně dařilo. Kytickář byl ve svém živlu, prohlížel kdekakou květinu a nabádal ostatní, aby po nich nešlapali.

Chlapci zde byli už téměř všichni a dováděli s míčem, když přišel Kikitan. "Ale nemáme dnes čekat Tichošláпка!" hlásil mu hned Grizzly. "Doma o něj mají strach - vojáci u nich v okolí prohledávali domy a někoho hledali. Všichni se tam třesou strachy!" "To je škoda!" lítal Tichošláпка Stopař, "bude mít v docházkovém archu první zelené okénko!" Arch byl po celý rok vyvěšený v klubovně, každý v něm měl svou linku s okénky a za účast na schůzce či výpravě mu bylo příslušné okénko vybarveno červeně. Když ale chyběl, tak zeleně. Nikdo ovšem nechtěl zelené okénko - každý se snažil, aby byl při všem, co Hoši od Bobří řeky konali. A když musel někdy vynechat pro nemoc nebo učení, byl nad zeleným okénkem velmi nešťastný. Tichošlápek od loňského návratu ze Sluneční zátoky neměl ani jedno! Nikdy zatím nevynechal! Až dnes tedy...

"Podívejte se, co jsem vyrobil!" pochlubil se pak Mirek. Vytáhl z tašky list papíru, na němž byly v barvách znaky všech indiánských měsíců i s jejich názvy, jak o nich mluvil bobřík čtrnáctník.

"To si obkreslím - to si opíšu do sešitu, půjč mi to," jásal hoši, ale Rikitan řekl: "Bude lepší, Mirku, když list vyvěsíš v klubovně. Aspoň se tam nepomačka, nikdo ho nezapomene doma, kdybys mu ho půjčil - a každý si ho může obkreslit a opsat, kdy bude chtít." Hoši uznali, že je to rozumné, a Mirek výkres schoval opět do desek. Každý hoch podobné desky s papíry na schůzky nosil, patřily do výzbroje.

"A já jsem taky udělal něco podobného jako Mirek!" pravil Rikitan. "Bude to vývěska pro záznam o lovu bobříka věrnosti, toho šestadvacítníka. Podívejte se!" Při těch slovech vyňal z tašky, jako vždy naplněné různými lejtřky a výstřížky, tuhou velkou čtvrtku papíru. Po levé straně byl sloupec se jmény hochů, podélne linky u každého jména byly rozděleny svislými čarami na dvanáct okének. "Za každý měsíc, který v našem sdružení prožijete, každému z vás do patřičného okénka namaluju indiánský znak prožitého měsíce. Až budete mít všechna okénka plná, ulovili jste posledního bobříka. A té celé záznamní vývěsce budeme říkat Deska věrnosti. Kéž byste všichni měli všechna okénka plná!"

Hráli pak několik her, přetahovali se lanem, pinkali míčem v kruhu o rekord, zda dosáhnou stovky odpáleného míče, aniž by upadl na zem, skládali rozstříhaný vzkaz zlatokopa Donovana, hledali Stopařem mistrně ukrytou krabičku od zubní pasty a závodili ve skákání přes roztočené laso.

Den se chýlil ke konci. Slunce zapadalo jako rudý kotouč za vzdálené zasedlé vrchy a skály. Všude byla záplava červeného světla. Na obloze pluly zase barevné mraky, červené, oranžové i nazelenalé a karmínové fialové. Hoši přestali hrát a sesedli se kolem Rikitana. Vzal zvučící dřevo a tiše začal hrát zvláštní nápěv, jaký od něho ještě nikdy neslyšeli. Seděli tak tiše a dlouho. Tak jako tenkrát, když jim Rikitan poprvé zpíval a hrál Píseň úplňku. Nebe zesinalo. Oranžová, červená a žlutá barva oblohy se zvolna měnily do temně fialové. Sluneční kotouč pomalu mizel v oparu za dalekými kopci a lesy. Pořád se za ním dívali, jak se ztrácí.

Vlahý prohrátý vzduch se měnil na chladný. "Pojďme, půjdeme už domů!" pravil

Strach nad Bobří řekou

Rikitan, "byli jsme tu dnes trochu déle než jindy. A vaši rodiče by mohli o vás mít starost. Víte, že je zlá doba!"

7. VÝPRAVA NA NEZNÁMÉ MÍSTO

Noviny přinášely další a další nedobré zprávy. Najednou se nesmělo to či ono, co dříve bylo samozřejmé po celá desetiletí. Tabulky na nárožích ulic musely být dvojjazyčné, na prvním místě v řeči Nepřítele. Některé ulice byly přejmenovány. Mnoho lidí se muselo skrývat, aby nebyli zatčeni. Z knihoven se vyřazovaly spousty knih, jak si to vyžádal všemocný Nepřítel. Ve školách si žáci museli zálepovat nebo vytrhnout celé stránky v učebnicích, a běda tomu, kdo by tak neučinil. Významné osobnosti národa, jež až dosud lidé uctívali, byly hanobeny, ze školních tříd zmizely obrazy státníků, a budou prý rozpouštěny a zakázány celé spolky, zejména ty mládeže.

A s vámi bude taky brzo konec!" vmetl škodolibě do tváře Vilíkovi a Jirkovi kteréhosi dne o přestávce ve škole Jarda Křehník, jeden z těch kluků-hlupáků, kteří se jejich sdružení ze závidění i z nevědomosti tak často pošklebovali. "Už nebudete žádní Hoši od Bobří řeky, uvidíte, chacháá..."

Vilíka s Jirkou to rozrušilo a na posměváčka-sýčka se rozzuřili na nejvyšší míru. Jakže to povídal ten mluvka? Že bude s nimi brzy konec? Bylo by to možné? Zdálo se, že ten protiva Křehník bude snad mít dokonce pravdu! Po městě kolovalo plno pověstí, a v dalších dnech pak vskutku došlo k úřednímu zákazu největších celonárodních spolků, ačkoli existovaly desítky let a jejich majetek připadl Nepříteli. Z tělocvičen a ze sportovních hřišť některých klubů odvážela jeho auta všechno možné - a nikdo nesměl proti té nepoctivosti a nespravedlnosti namítnout slůvko. Činnost všech spolků pak byla zakázána, údajně proto, že prý by mohla být namířena proti Nepříteli, beztak proti němu tyto spolky už od podzimu nepříznivě psaly v novinách.

"To bych nepřežil, kdyby se nám něco takového mělo stát!" vyhrkl zoufale Jirka k Vilíkovi, když šli v neděli ráno na další celodenní výpravu. Oba ve svých hezkých šedomodrých krojích Hochů od Bobří řeky, na kterých se už brzy vedle dosavadních bobříkových koleček budou objevovat čtverečky další třináctky - a které jim někteří hoši z okolí tajně i zjevně tolik záviděli. Vždyť kdo by nechtěl být Hochem od Bobří řeky? Kdo z chlapců by nechtěl být v takovém sdružení?

Dnes se chlapci vydali na celodenní výpravu do velmi vzdálených míst, kde ještě nikdy předtím nebyli. V ten směr, kde za jasných dnů vidali z Červeného dolíku kopce a lesy. "Jaké to tam je?" dotazovali se cestou Rikitana. "Je tam nějaký rybník nebo potok?" dorážel Mirek. "Je už dost teplo, uvidíte, že se budu koupat, když tam bude voda!"

"A jak se to tam jmenuje? Má to místo nějaký název? Jdeme někam a nevíme vlastně ani kam!" huhlal trochu mrzutě Štoura, který měl vždycky nějaké pochyby a námitky.

A Rikitan všechny dotazy jen odmítal slovy: "Uvidíte, uvidíte! Dejte se překvapit! Nikdy bych vás nevedl do míst, která by pro vás nebyla vhodná - a kde byste nic neužili. A jak že se to místo jmenuje? Sám dobře nevím - na mapě nemá název. Ale je možné, že nějaká příhoda, kterou tam zažijeme, nám k názvu sama dopomůže!" Jako obvykle měl opět pravdu. Jeho slova se vyplnila, ale v tu chvíli, kdy je vyřkl, to ani sám ještě netušil.

Kráčeli liduprázdnými polními travnatými cestami mezi lukami, malými jehlíčnatými lesíky i březovými hájky, na jejichž okrajích už znovu rozkvétaly první jarní květiny, modravé podléšky, žluté prvosenky i mochny.

8. ODHAZOVÁNÍ DŘÍVEK

Na chvíli se zastavili a Rikitan řekl: "Chcete si cestou něco zahrát?" Bouřlivý souhlas mu byl odpovědí, a tak Rikitan vyňal z torby dvanáct malých rovných větévek zbavených kůry, a hoši viděli, že na každé z nich je napsáno jméno některého z nich. Rozdal jim je a vysvětlil, jak se hra bude hrát.

"Půjdete vpřed kolem mne, každý z vás bude mít přitom za úkol během půl hodiny od téhle chvíle svou větévku tajně odhodit, aby nikdo nepozoroval, že tak učinil. A naopak každý z vás má pozorovat všechny ostatní jako ostráž a objevit odhozená dřívka ostatních. Ale pozor: já půjdu uprostřed vás - a nikdo nesmí být víc jak zhruba deset kroků za mnou, nebo zase tutéž vzdálenost přede mnou. Čí větévka bude nalezena, její majitel prohrává, právě tak jako prohraje i ten, kdo do půlhodinky dřívko neodhodí z obavy, že by byl zpozorovaný. Budu vám taky každou chvíli hlásit, jak čas ubíhá. To je vše - teď jdeme - a začínáme!"

Dalí se znovu na cestu. Některí zůstávali pozadu, jiní se rozběhli před Rikitanem, ale všichni dbali na to, aby nebyli od něj dále než těch prožluklých deset kroků. A sami jeden druhého napomínali a okřikovali, když někdo vzdálenost dobře neodhadl a šel příliš pomalu, takže byl za Rikitanem, nebo zase příliš rychle a ocitl se před ním.

Strach nad Bobří řekou

Zpočátku se nikdo větévku neodvážil odhodit, každý viděl, jak ho ostatní pozorují. Jako první tak učinil Grizly, ale byl postřehnut bdělým Stopařem, a tak svou hru prohrál. Ale jak cesta ubíhala a s ní i vyměřený čas, bdělost chlapců ochabovala. Hovořili mezi sebou o všem možném a probíhali se kolem Rikitana. Luděk už měl splněného čtrnáctého bobříka - indiánské znaky a názvy měsíců - a ni se dohadovali, co od nich budou žádat bobříci další. Pirát s kytičkářem si už dokonce umlouvali, že budou spolu bydlet na táboře ve stanu - a na odhazování dřívěk skoro ani nevzdechli.

Až pak náhle pokřik větrníka kdesi vzadu za Rikitane hru opět připomněl. "Ha - odhodil - zahodil ji - kytičkář ji zahodil - Rikitane, podívej, tady je!" jásal Větrník a nesl větévku Rikitanevi ukázat. A do toho svým tenkým hláskem jedovatě zavřískal Drobeček: Jo - ale že já jsem větvičku zahodil už tam u toho modřínu, to sis nevšiml, vid, ty jeden breburdo!" A šťastně se smál, protože byl zřejmě první, komu se to podařilo.

Všichni opět zpozorněli a krátce poté bylo při odhození dřívka přistiženo několik dalších hochů, mezi nimi i Vilík a Jirka. To je velmi mrzelo, protože se pořád oba tajně považovali za nejzasloužilejší členy jejich sdružení, neboť to byli oni, kteří se jako první seznámili loňského jara s Rikitane - a dle svého názoru měli by tedy být i nejúspěšnějšími v každé hře, jím pro Hochy od Bobří řeky připravené.

Půlhodina uplynula a jen Drobeček a Mirek své větévky dokázali během ní odhodit nepozorovaně. Všichni ostatní byli při odhazování přistiženi. Stopař měl dokonce trojí úspěch: přistihl Luďka, Tichošláпка a Štouru. Ten samozřejmě zase hudoval, ale nic mu to nepomohlo. "Byl jsi přistižen, tedy jsi prohrál - a basta! Jaképak řeči!" chlácholil ho Rikitan, a pak dodal: "Ale je dobře, že jste tak pozorní a že máte otevřené oči - nikdo vás hned tak nepřelstí! Ani náš společný Nepřítel!"

Zmínkou o společném Nepříteli, rdousícím celou zem, nechtěně chlapcům zase připomněl tvrdou skutečnost. Kráčeli pak ještě asi čtvrt hodiny, až se před nimi rozevřelo krásné údolí, zaplavené sluncem a jarním kvítím.

9. BOJ O MÍČ

"Tady už zůstaneme - tady je to nádherné -ten potok tady při kraji té skály - podívej se, Rikitane - že tady zůstaneme!?" nadšeně se přimlouvali hoši a Rikitan ochotně svolil. "Ani jsem s vámi dál už nechtěl jít - tady je přece to místo, co jsem vám sliboval - tady je cíl naší dnešní výpravy!"

Chlapci se s jásotem rozběhli k širokému potoku s nízkými břehy. Pirát se přes něj přebrodil a šplhal do téměř kolmé skalní straně, kde objevil ve značné výšce pěšinku mezi krovím. "Jejda - jak jste všichni tam dole malí tady z té výšky!" halekal rozjařeně dolů. "Vidím vás všechny i to údolíčko jako na dlaní. A tady tu pěšinku slavnostně jmenuju vyhlídkovou cestou nejslavnějšího Piráta všech dob, abyste to věděli!"

Mezitím chlapci složili své torny a obleky do úhledných čtverců a do jedné řady, jak bylo ve sdružení zvykem, a Rikitan už volal k další hře:

"Rozdělíme tohle údolíčko napříč, rozdělovači přímku vyznačíme zabodnutými větévkami. A od té hranice padesát kroků vlevo i napravo uděláme - opět z větévek - po jednom kruhu o průměru půldruhého metru. V každém z obou kruhů bude jeden náš míč. Je dobře, že máme dva. Vy se rozdělíte na dvě šestice - a každá ta šestka bude mít za úkol vniknout do území soupeře, ukořistit z jeho kruhu míč a donést ho či dohodit na svou polovinu. Šestice hráčů soupeře ovšem nelení a únosce míče se snaží polapit dotykem, plácnutím, nebo i zásahem šišky. Jak vidíte, je jich zde spousta. Zasažený hráč jde s rukama zdviženýma nad hlavou do svého území, až za svůj kruh, odtud teprve může znovu hrát. Když se dostane do kruhu soupeře cizí hráč, nemusí odtamtud hned s míčem utíkat a kličkovat zpět na své území. V cizím kruhu je bezpečný, tam nemůže být ani vybitý, ani zajatý. Čeká tam jen na vhodnou chvíli, aby z kruhu náhle vyrazil, nebo míč hodil některému spoluhráči, který se odvážil do cizího území běžet mu naproti, na pomoc. Vítězí samozřejmě to družstvo, které dřív ukořistí míč ze soupeřova kruhu. A ještě něco: do vlastního kruhu nesmí nikdo z družstva vstoupit, tam může vběhnout jen někdo z protihráčů."

Bylo to jasné, srozumitelné, a tak se chlapci hned sami rozdělili na dvě družstva a hra začala. Těch chviliek vzrušení, napětí, co při ní bylo! Rychlonohý Mirek už málem míč ze soupeřova kruhu získal pro své družstvo, už se prokličkoval obranou do soupeřova kruhu, kde byl v bezpečí, ale pak s míčem náhle vyběhl z kruhu a byl zneškodněn šíškou bdělého Větrníka, než míč stačil hodit na své území. A tím ztratil nejen míč, ale i své místo v cizím kruhu, kam se předtím bleskurychlým během a kličkováním mezi deštěm šíšek dostal. A takových příhod během hry bylo plno. Každý si při ní zahrál. Chlapci se ve svém družstvu také občas střídali v obraně vlastního kruhu (do kterého nesměli) a v

Strach nad Bobří řekou

útočení na kruh soupeře.

Chvílemi se zdálo, že oba míče v kruzích jsou nedobytné - tak dobře byly střeženy. Potom se však do cizího kruhu dostal Pirát, Vilík mu vyběhl do cizího území ze svého naproti, Pirát z kruhu mu míč hodil a než obránci stačili Vilíka zasáhnout šíškou, nebo plácnout, míč už byl v bezpečí na protější straně. A ta tím jedno kolo hry vyhrála. Ne ovšem pokaždé se takový únik s míčem podařil! Leckdy hráče s míčem zasáhla letící šiška třeba už jen dva tři kroky od hraniční čáry, a míč se musel vrátit tam, kde byl ukořistěn. Byla to skoro celá hodina vzrušení, napětí, pohybu, ostražitosti, rychlých úniků - a pořád ji doprovázely výkřiky i výbuchy bujarého smíchu.

Ale nápadům Rikitana ještě nebyl konec. "Když už jste takhle rozdělení na dvě družstva," pravil, "ukážte, které z vás je schopnější házení a chytání! Věřím, že to zkusit chcete - či ne?"

To víš, že chceme! Jen řekni, co to bude!" volali hoši jeden přes druhého. Bylo to něco ohromného, neuvěřitelného, co si ten Rikitan dovedl vymyslet! Všude kamkoli přišli, vždy něco objevil, vynášel, čím by hochy pobavil a pocvičil! Teď tady to byla spousta malých borových šíšek ještě od loňského roku - a nahore za potokem na skalní stráni ona "vyhlídková stezka nejslavnějšího Piráta", jak si ji dnes po příchodu sem hrdě nazval Pirát, byla jimi posetá.

Tak vyslechněte pravidla!" zavelel Rikitan - a chlapci hned ztichli. Závodí každé družstvo zvlášť - druhé začne, až první skončí. Každé družstvo si před závodem nasbírá stovku těch malých šištiček, pak se jedna polovina družstva - to už po startu - vypraví na Pirátovu stezku a začne šišky házet dolů přes potok své druhé polovině, která je chytá. Hází se po jedné šišce. Šiška, kterou dole nikdo nechytí, se nepočítá. Vše běží na čas. Za každou nechycenou šišku, která spadne dolů na zem, se připočítává deset trestných vteřin. Úkolem tedy je co nejvíc a nejrychleji šišky dolů naházet a dole je zachytit. Chycené šišky se dole ukládají do kotlíku, nechycené, a tedy neplatné, zůstávají ležet na zemi. Rozumíte tomu všichni?" Jen Drobeček měl nějaké pochyby, ale Grizzly mu slíbil vše znovu vysvětlit - a brzy závod začal. A byl to boj o každou šišku, zda ji dole chytí či ne, a o každou vteřinu, za kterou je horní polovina družstva shází své dolní polovině rychleji. Jirkovo družstvo provedlo svůj úkol za 86 vteřin a chytilo ze stovky házených šíšek sedmdesát pět, takže k času 86 vteřin dostalo pětadvacetkrát deset trestných vteřin. Družstvo řízené Větrníkem si počínalo při házení i chytání opatrněji. Házení mu trvalo sice déle, 94 vteřiny, ale chytilo osmaosmdesát šíšek, takže dostalo jen sto dvacet trestných vteřin, a tak bylo rychlejší.

10. MÍRKŮV ODVÁŽNÝ ČIN

A pak se stalo něco zvláštního, na co měli Hoši od Bobří řeky trvale vzpomínat a co určilo novému tábořišti přiléhavý název.

Rikitan šel s Kytičkářem, Luďkem a Tichošlápkem pro vodu ke vzdálené studánce, když napřed vybrali od všech hochů prázdné lahve, aby je tam naplnili vodou. Ostatní hoši hráli sami s míčem oblíbené "pinkání o rekord", ale Mirek se od nich odpojil a vyšplhal se na Pirátovu vyhlídkovou stezku. Chvíli shlížel dolů do hlubiny přes potok na loučku a pak zavolal na hrající hochy: "Co myslíte - mám dolů skočit? Přeskočím potok nebo ne?"

Byla to ohromná výška. Zbylí chlapci dole ustrnuli. Někteří Mirka varovali, aby neskákal, jiní s napětím čekali na jeho skok - ale nikdo ho nepovzbuzoval. Drobeček dole šel až na okraj nízkého břehu, zkoušel jeho stav a volal na Mirka vzhůru:

"No - je to tady hodně rozbahněné - asi tu stála dlouho voda, když roztával sních a led - zaboříš se až po kolena, jestli skočíš! Já bych neskákal! Já bych se skočit bál!" Také jiní chlapci začali opět se svým varováním. "Neskákej, Mirku, neskákej, můžeš si pořádně narazit nohy!" Ale zdálo se, že Mirek už nemůže a nechce poslechnout, aby nevypadal jako strašpytel.

Udělal několik rozběhů, zase ustoupil na stezku trochu dozadu, ale pak se dvěma či třemi kroky rozběhl a mohutným odrazem svých silných a vždy tak rychlých nohou skočil! Ve vzduchu se ještě trochu vznesl nad úroveň stezky, vypadalo to, jako by tam zlomeček vteřiny zůstal dokonce téměř nehybně stát - a pak už s rukama jako křídly roztaženými dokončil svůj odvážný skok. Trvalo to snad jen tři či čtyři vteřiny, ten jeho let, ale hochům dole se zdál být přímo věčností! A plesk - už je Mirek dole - zdárně přeletěl, přeskočil potok, asi čtyři metry široký - a vězí až po kotníky zabořený do pobřežního kašovitého bahna!

"Sláva - výborně Mirku - nikdo by se to neodvážil - povedlo se ti to - !"

pochvalovali ulehčené chlapci, když mu pomáhali dostat se z bahna na suchou zem. Vypadal trochu otřeseně, nemluvil, jen ve tváři měl podivný nucený úsměv. Pak se vyprostil z bahna, podíval se trochu nejistě nahoru na stezku, odkud skočil - a pak rovnou v teniskách naboso vkročil do potoka, aby ze sebe bláto smyl.

Strach nad Bobří řekou

"Co se to tady děje?" zavolal náhle zezadu Rikitan. Vracel se právě s kytičkářem, Luďkem a Tichošlápkem od studánky s naplněnými lahvemi a hned si povšíml, že je zde něco neobvyklého, jakási vzrušená nálada.

"Mirek skočil z vyhlídkové stezky!" hlásil mu Drobeček. Všichni přitom dál na Mirka hleděli, ale on se tvářil spíš provinile než jako hrdina. A měl také proč! "Mirku, ty jeden nerozumo!" zvolal Rikitan a v jeho hlasu bylo slyšet spíše výtku než obdiv. "Jak jsi mohl -no - dobře to zřejmě dopadlo - ale nemuselo - víš, že ses mohl zranit? Že sis mohl zlámat nohu, nebo dokonce obě? Můžeš mluvit o ohromném štěstí, že se ti nic nestalo! Už nikdy ty ani kdokoli jiný z vás takovou nebezpečnou věc nedělejte! A to zejména když u toho nejsem, abych vám váš úmysl rozmluvil, a když se se mnou neporadíte! Takový nerozum!" Při těch slovech očima přešel tu ohromnou výšku, odkud Mirek prve skočil. Chvilí bylo ticho. Mirek tu stál zkroušeně, i hoši byli zaražení, třebaže v duchu Mirkův skok obdivovali. A potom šťoura řekl pichlavě: "Opravdu to bylo od Mirka vlastně nerozumné - a já navrhuji, abychom tohle údolí pojmenovali Údolím nerozumu!"

Zdálo se, že Rikitan chvilí uvažuje, váhá, ale pak zvolna pravil: "Je pravda, že ten Mirkův skok byl skokem z nerozumu - neuvážil, co by se mu mohlo stát. Ale taky k tomu bylo zapotřebí velké odvahy, když z té ohromné výšky skočil. A tu odvahy je nutné vyzvednout, zdůraznit. Oslavme tedy spíš ji, než abychom Mirka zahanbili tím, že provedl nerozum. A proto navrhuju, abychom tomuhle našemu novému tábořišti dali název Údolí odvahy - a nikdy už mu jinak neřekli! Souhlasíte?"

Ano - souhlasíme - všichni souhlasíme - ať žije Údolí odvahy... " volali chlapci o překot. Jen Mirek mlčel, byl trochu zčervenalý v tváři a opodál si vyléval vodu z vypraných botek.

Den pokročil. Do Údolí odvahy se vplížily stíny, jež vrhala zarostlá vysoká strán obrácená k západu, slunce se vytratilo a vzduch se ochladil. Rikitan dal pokyn k odchodu domů a hoši kráčeli tmícím se krajem, už zase trochu stísnění. Tam v Údolí odvahy se cítili šťastní, spokojení a bezpeční před vším, co teď bylo nedobrého v jejich staré čtvrti - a vůbec v celé zemi. Na obloze vybledly červánky do tmavé šedi a ukázaly se první hvězdy. Na samotách, kudy hoši procházeli, se už rozsvěcovala první okna.

A když docházeli k okrajovým částem města, Rikitan se náhle zastavil a řekl:

"Chlapci, dál do města už nepůjdeme pohromadě - nemusí nás nikdo vidět - pozorovat - rozejdeme se tady, a domů půjdete už každý sám, nebo nejvýš dva či tři můžete jít pohromadě, ale ne víc - a jděte různými směry!"

Podal všem ruku jako vždy - a odcházel sám. Také chlapci si stiskli pravice mezi sebou, jak bylo u nich vždy zvykem, a s neklidem v mysli se rozcházeli v malých skupinkách, jak jim Rikitan poradil. Bylo to poprvé, kdy šli takhle rozdělení! Ale jak řekl Rikitan - nikdo je neměl vidět...

11. BOBŘÍK HMATU

Po zdařilé krásné výpravě do Údolí odvahy jaro jako by se znovu ztratilo. Bylo chladno, občas vytrvale přšelo - a hoši byli rádi, že svou středeční schůzku po výpravě budou konat v klubovně. Na Červený dolík s výhledem na daleké lesy a kopce nebylo ani pomyšlení.

Dnes zde byl i Tichošlápek, který chyběl na minulé schůzce. Jeho rodiče se zřejmě už uklidnili a nebáli se o něj. Grizzly přinesl kroniku s pěkným zápisem o Údolí odvahy - a když nahlas předčítal popis Mirkova skoku dolů z vyhlídkové stezky do rozbahněného potoka, všichni, kteří byli při tom, znovu v duchu Mirka viděli, jak obloukem letí dolů - a jak se ta chvíle každému zdála nekonečně dlouhá. A Mirek byl zase trochu zčervenalý, ale Rikitan už mu skok nevyčítal.

"Já bych se nikdy něčeho takového neodvážil!" řekl kytičkář a pak ještě dodal zahanbeně: "A kdybys, Rikitane, takový skok třeba vyhlásil za nějakého nového bobříka, nikdy bych ho neulevil!"

"Neboj se!" uklidnil ho Rikitan, "nic takového v nových bobřících nebude, v čem by vám hrozilo nějaké nebezpečí úrazu! A ten, kterého dnes vyhlašuju, bude velmi lehký - budete se všichni divit, a snad i radovat, pobaví vás! Bude snad ještě snadnější než ten čtrnáctník!"

"Tak to už mám toho patnáctníka skoro v kapse, vlastně na rukávu!" holedbal se větrník.

Rikitan vytáhl z tašky větší krabičku a z ní k údivu hochů vysypal na stůl hromádku jakýchsi ústřížků z tvrdé lepenky, vystříhaných zřejmě z nějakých krabic od bonbonů nebo sušenek. A už také chlapci vidí, že ústřížky nejsou stejné! Jsou zde kolečka, čtverečky, trojúhelníčky i malé obdélníčky - vždy po deseti kusech. Drobeček do hromádky zajeřil svou neposednou pracičkou, ale větrník ho tatínkovsky klepl přes prsty - a to už Rikitan začal vysvětlovat: "Roy měl

Strach nad Bobří řekou

velký cit v rukou, líčil pasti často za úplné tmy, dovedl hbitě rozmotávat provazy rybářských sítí, i pod vodní hladinou byly jeho prsty dovedné a hbité jako u indiánských chlapců ze Silver Stáru. Myslíte si, že i vaše jsou takové?" "Já myslím, že moje jsou!" zavřískl trochu vychloubačně Drobeček a roztáhl prsty na obou rukou, při čemž nechtěně shodil ze stolu hrnek s vodou. Bouře smíchu mu byla za to odplatou. Hned běžel pro hadr do kbelíku v koutě klubovny, ale Rikitan zatím už pokračoval: "Lovec toho bobříka má za úkol poslepu - se zavázanýma očima - rozdělit tyhle ústřížky co nejrychleji a správně do čtyř krabiček od zápalek, které zde mám. Za každý ústřížek vhozený do nepatřičné krabičky připočítávám lovcovi pět vteřin k jeho celkovému času. Tak kdo si to zkusí jako první?" Hlásili se všichni chlapci, i Drobeček, jenž právě vysoušel podlahu od rozlité vody. Štěstí, že hrnek byl plechový!

"A to uloví toho bobříka každý, kdo to rozdělení správně udělá?" ptal se Štoura. "To by přece nic nebylo, když si závodník dá jen trochu pozor, tak bobříka skolí za chvíli!"

"Nebude to tak snadné, jak si myslíš!" usmál se Rikitan. "Každý si dnes toho bobříka zkusíte. Já vám budu na hodinkách měřit čas - ale bobřík uznám za splněný jen tomu z vás, kdo rozdělení provede za nejkratší čas z vás všech. Tak vidíte, že to tak snadné nebude!"

Všichni se hlásili, někteří až příliš horlivě, o překot, že zkusí rozdělování jako první. Nikdo se nemohl dočkat. Rikitan vybral tedy jako prvního Luďka, toho klidného obdivuhodného chlapce, který stál skromně stranou. Zavázal mu oči a Luďek začal ústřížky rozdělovat. Tu a tam zaváhal, nebo se zmýlil a vhodil některý do nepravé krabičky, nebo v rychlosti dokonce i vedle. A když svůj závod, který byl vlastně nácvikem na lov patnáctého bobříka dokončil a sňal si šátek z očí, trochu udiveně se rozhlížel po svém díle.

Ale Rikitan už hlásil: "Rozdělování ti trvalo osmdesát šest vteřin, šest ústřížků jsi vhodil do nesprávné krabičky nebo vedle, to je třicet vteřin. Tak kdo to zkusí teď?" Zase vnikla tahanice o to, kdo má jít na řadu jako další.

"Máte si dávat přednost jeden druhému, ne se hádat jako obyčejní kluci!" Rikitan hochy napomenul. "Pamatujete se ještě, jak při naší loňské cestě do Sluneční zátoky jste si nikdo nechtěl vzít zbytek vody z mé láhve, i když jste skoro umírali žízní? Tenkrát jste se zachovali jako praví Hoši od Bobří řeky! Buďte k sobě rytířští, kamarádští vždycky, i při takových nepatrných příležitostech, jako je teď zde pořadí v závodě. Nikdy se nepřete, vždy dejte přednost jiným!" Hoši trochu zahanbeně ztichli, ale už tady byl Stopař s návrhem, jak určit pořadí dalších lovců tohoto bobříka: "Přečti nám, Rikitane, nějakých dvacet slov, která si vymyslíš, třeba tráva, voda, strom, vítr, zima a tak všelijak - a my je pak zpaměti do dvou minut budeme mít za úkol napsat. A podle toho, kdo bude mít jaký výsledek, nastoupí k závodu! Co tomu říkáš?"

"Říkám, že je to dobrý nápad a zároveň i pěkná hříčka! Tak si připravte tužky a papíry - a až vám slova přečtu, začnete je teprve psát! Dřív samozřejmě ne!" A zatímco si hoši připravovali tužky a papír, načrtl si v rychlosti dvacet různých slov - a pak je zvolna přečetl: stromy - louka - voda - oheň - keře - bláto - želva - země - hvězdy - potok - jelen - krása - život - město - dráha - chůze - židle - rychlost - vrána - pravda. Nikdo si slova nedokázal zapamatovat a napsat všechna, i když Rikitan povolil na vzpomínání a psaní ještě další jednu minutu. Ale i tak měl každý hoch jiný výsledek, nejlepší kupodivu zase větrník, který vynikal dobrou pamětí. Napsal slov celkem šestnáct. Pak už nebylo nutné se přít, kdo v jakém pořadí k závodu nastoupí: nastupovali podle toho, kolik slov si kdo zapamatoval. (Slovo, které v Rikitanově seznamu bylo, ale závodník je napsal v nesprávném pořadí, se počítalo jen jako poloviční.) Byla to pěkná a užitečná rozlosovací hříčka a po Luďkovi k závodu nastoupil tedy větrník. Hoši s napětím pozorovali výkony jednotlivců. Nejlepší výsledek měl Jirka, i když tomu ani sám nechtěl věřit: osmdesát devět vteřin, a v těch bylo ještě deset vteřin trestných za dva nesprávně umístěné ústřížky. Ten výsledek pak byl měřítkem pro všechny ostatní hochy. Dnes Jirku nikdo nepřekonal, ale doma hoši nastříhali podobné ústřížky, se kterými se dnes závodilo, a patnáctého bobříka stále cvičili. S úžasem pak zjišťovali, jak se jejich prsty stávají stále hbitějšími, výsledky se jim pořád zlepšovaly. A Rikitan toho bobříka nazval bobříkem hmatu.

12. NEDOBŘÉ ZPRÁVY

Nepřítel se choval stále zpupněji a krutěji. Jeho pochopové v hrůzných uniformách konali časté prohlídky bytů jednotlivých občanů, leckdy i v nočních hodinách, pořád někoho hledali - a začínali už i popravovat. Strach a zoufalství se zmocňovaly všeho obyvatelstva.

"Rikitane, máme prý naše sdružení raději zrušit - rozejít se navždy - a už se nikdy nescházet!" vyhrklil ze sebe kytičkář na jedné z následujících schůzek.

Strach nad Bobří řekou

"Mně to včera povídal doma tatínek. Je to prý moc nebezpečné!"

"Mně to říkali naši doma taky!" stísněně doznal Pirát. "A pořád mi to říkají - mám prý ti to vyřídit!"

Rikitan se tvářil starostlivě a zatím mlčel, i když také jistě ledaco věděl a slyšel. "Pro panička," škytl Drobeček. "A co prázdniny? To už bychom nikdy netábořili ve Sluneční zátoce? A už nikdy bychom nemohli spolu kamarádit a lovit bobříky a v neděli chodit na výpravy - ani se scházet tady v naší klubovničce?" Jiřík s Vilíkem se přiznali, že ve škole se šepisovalo, kdo je v nějakém spolku mládeže, a že už do nich nesmí chodit, protože Nepřítel všechny organizace mládeže rozpouští a zakazuje. "A když jsme řekli, že máme naše sdružení," pronesl váhavě Vilík, "tak učitel nám radil sem už nikdy nechodit a všeho nechat! A někteří kluci ze třídy nás stopují, aby vypátrali naši klubovnu. Snad nás chtějí dokonce udat -či co!"

Rikitan pak konečně promluvil: "Je jisté, že nastává hrozná doba - a to i pro nás, Hochy od Bobří řeky! I já mám jednu velmi nedobrou zprávu. Ale tu vám snad řeknu až na konci schůzky! Myslím ale, že zatím není nutné, abychom svou činnost končili a rozcházel se! Splňme šestadvacátého bobříka věrnosti! Snad nás nepotká nic zlého, když nebudeme konat nic z toho, co by si Nepřítel mohl vykládat jako nějaké úklady proti sobě. Nejsme ani součástí žádného z těch velkých a teď rozpouštěných zakázaných spolků mládeže, tak se snad uchráníme před tím, že bychom se museli rozejít! Nikdo na úředních místech Nepřítele o nás vlastně ani neví - - jsme dobrovolné sdružení několika chlapců - nejsme žádný spolek. Budeme ve své činnosti pokračovat, jak jen bude možné. Ovšem opatrně - a kdyby kdokoli z vás nebo z vašich rodičů měl obavy, klidně z našeho sdružení odejděte! Nebudeme to nikomu vyčítat jako zradu!"

"Já neodejdu nikdy!" vykřikl vášnivě Mirek. "Já taky ne! Ani nápad! Nic se nám nemůže stát!" volali pak ostatní chlapci, a Rikitan, i když vypadal velmi ustaraně, se usmíval nad těmi projevy věrnosti.

"A jaká je ta nedobrá zpráva, co pro nás máš, Rikitane?" osmělil se pak zeptat Luděk. Rikitanovi zmizel úsměv z tváře. Rozhlédl se po všech chlapcích, jako by se chtěl přesvědčit, zda unesou to, co jim teď řekne. Všichni na něj dychtivě hleděli. Co se stalo? Jaká je ta zlá zpráva?

Ztrácíme střechu nad hlavou!" řekl tiše Rikitan. "Nesmíme se už scházet tady v naší klubovně, hoši!"

"A proč? Kdo nám to zakázal? Vždyť tu nikomu nepřekážíme! A kdo ti to řekl?" volali vzrušeně chlapci jeden přes druhého. Byla to opravdu neuvěřitelná a zlá zpráva!

"Pan domácí, majitel tohoto domu!" odpovídal Rikitan. "Řekl mi to už včera, když jsme se potkali na ulici. Nechce prý mít kvůli nám žádné nepříjemnosti s úřady. Nic prý proti nám nemá, opravdu mu prý tady nepřekážíme, tu místnost nebude potřebovat - ale odejít musíme!"

"A kdy? Kdy musíme odejít?" křičel zoufale Drobeček a rozhlížel se po pěkně zařízené klubovničce. "Prý čím dřív, tím líp!" odpovídal Rikitan. "Líp prý pro něj i pro nás, než se třeba stane něco zlého..."

"Ale kam půjdeme? Kde se budeme scházet? Kde budeme mít svoje věci?" bědoval Jirka a Vilík dodal: "Nemůžeme se přece pořád scházet v Červeném dolíku? Co když bude pršet - anebo co v zimě, až napadne sníh?"

"Nu to vám zatím, chlapci, neodpovím!" pronesl Rikitan trpce. Najdeme si klubovnu někde jinde!" bouřil Štoura. "Někde, kde nás nikdo nezná - a kde nás nikdo neobjeví!"

Ano - rozběhneme se po celé Staré čtvrti a jistě někde nějaké přístřeší najdeme!" plánoval Grizzly. A větrník sliboval: "Já se zeptám doma tatínka, jestli by nevěděl o nějakém úkrytu pro nás! Chodí kontrolovat plynoměry, tak zná snad každý dům v celém okolí!"

Rikitan jen pokyvoval hlavou nad řečmi a sliby chlapců. Udělali pak ještě několik nácviků na bobříka hmatu, umluvili si nedělní výpravu do Modřínové země, a pak začali hrát hru "na ostrůvky". "Kdo ví, zda tady dnes nehrajeme svou poslední hru!" pravil Rikitan těžce při rozdělování malých různobarevných plíšků, potřebných k ostrůvkové hře.

Byla to zajímavá i veselá a vzrušující hra, a hoši při ní na chvíli zapomněli na bědy, které se na jejich milované sdružení hrou. A to také bylo úmyslem

Rikitanovým - odvrátit mysl hochů od toho všeho nedobrého, co na ně doléhalo. Když končili schůzku, snad poslední, kterou zde konali, Rikitan ještě připomněl:

"Odcházejte odtud po jednotlivcích, každý zvlášť, až chvíli po předchozím, abychom venku nevzbuzovali pozornost. A v neděli nechte doma kroje! Vezměte si obyčejné košile nebo trička, nikoli naše šedivé s odznakem a bobříky!"

"Ale kratasy si oblíknu za každou cenu!" vykřikl vzpurně Mirek. Rikitan se

Strach nad Bobří řekou

usmál: "To klidně můžeš! Ty nosíš snad každý druhý hoch tady ve Staré čtvrti! Vždyť už je jaro - a teplo!" Pak se začali zvolna trousit z klubovny. Jak si to Rikitan přál - jeden po druhém, ne v houfu jako dřív. A každý si umíňoval, že do neděle určitě musí najít někde novou klubovnu!

13. JIRKA A VILÍK HLEDAJÍ KLUBOVNU

Hledání náhradní klubovny nebylo ani zdaleka tak snadné, jak se chlapci domnívali. Bylo-li to obtížné za dřívějších klidných, blahých dob, teď se zdálo být skoro nemožné nějaké přístřeší - jen trochu vhodné - objevit! Lidé byli v dnešní nebezpečné době mimořádně nedůvěřiví, všelijak se vymlouvali, a s hochy většinou ani příliš nemluvili. Neklid, nejistota a strach šířily se městem. "Na co potřebujete klubovnu?!" divil se jakýsi starší muž. "Vždyť si hrajte někde v zákoutí na ulici nebo na dvoře, taky na hradby můžete jít, tam je místa dost!"

Jak těžké bylo nechápavým a nedůvěřivým lidem vysvětlovat, že se hoši potřebují scházet k poradám o příští nedělní výpravě, o lovu bobříků, že na schůzkách cvičí mnoho užitečných věcí, že v klubovně mají uloženy různé potřeby, po stěnách že tam visí vývěsky o docházce, o bobřících, výstřižky z novin, obrázky z přírody - a mnoho jiného, a že taková klubovna je jejich společným druhým domovem!

Ani obětaví rodiče některých hochů při hledání náhradní klubovny neuspěli, natožpak nezletilí chlapci! Někteří rodiče dokonce byli sami proti tomu, aby si hoši novou klubovnu hledali! "Je teď těžká doba," říkali. "Z takového scházení můžete mít ještě všelijaké nepříjemnosti ve škole i jinde, a nakonec budou volat na úřady i nás, vaše rodiče!"

Možná že měli i pravdu - a přece se Hoši od Bobří řeky nechtěli vzdát, jejich touha po střeše nad hlavou byla příliš silná. "Teď když jsme si už zvykli na schůzky v klubovně a když už víme, jak je nádherné mít své vlastní přístřeší, nemůžeme bez klubovny už být!" řekl větrník. "Bez klubovny, to by nebyl žádný život! To by snad byl náš konec!" A měl skoro pravdu!

Hned druhý den po schůzce, na které je zastihla ta nešťastná Rikitanova zpráva, se všichni hoši vydali do nejrůznějších částí města, aby tam po nějaké klubovně pátrali. Také Vilík s Jirkou se na podobný průzkum odhodlali. Sami dobře nevěděli, kam jít, kde začít, jak lidem svou prosbu o nějaké přístřeší vypovědět. Jen to věděli, že klubovnu nemohou hledat v nejbližším okolí, kde lidé jejich sdružení už znali a odkud by je zakrátko zase vyhnali. A tak se rozhodli jít ze své staré čtvrti dál, do starších končin města, kam jindy sami jen málokdy přišli.

Cestou potkávali cizí chlapce a děvčata, veselá a bezstarostná, protože ti nehledali žádnou klubovnu, ty netrápilo nic z toho, co trápilo a mučilo je! Ti žili jen životem obyčejných, průměrných hochů a dívek, ti neměli žádné takové sdružení, o které by se museli strachovat jako Vilík s Jirkou, nelovili bobříky, nezažili nic z toho, co oni na svých schůzkách, nedělních výpravách a o prázdninách ve Sluneční zátoce.

Když míjeli starý sešlý domek se zaprášenými okny, napadlo je, že tady snad by mohla být jejich spása, nová klubovna! Právě šla kolem nich jakási starší paní dobráckého vzhledu, s taškami plnými nákupů v obou rukách. Jirka si dodal odvahy a oslovil ji: "Dobrý den, paní, prosím vás, čím je tady ten domek? Hledáme nějakou místnost pro naše chlapecké sdružení - a tedy snad by - -" máchl přitom v rozpacích směrem k domku, a Vilík převzal řeč: "Okna bychom umyli, taky podlahu třeba," horlivě se vemlouval. "Žádnou škodu bychom tady neudělali..." Sžíravá touha po klubovně jim oběma rozvazovala ústa. Dychtivě se na paní dívali.

Postavila si obě tašky na chodník a podívala se trochu zpytavě na oba. "Ten domek se bude bourat, chlapci - jsou v něm nějaké pytle s cementem a vůbec s věcmi na novou stavbu!"

"A nevíte, prosím vás, kde bychom tady někde našli nějakou komůrku - nebo kůlnu ve dvoře - - ?" sklesle se ptal Jirka, a Vilík ještě dodal: "Nechceme žádnou náheru, všechno bychom si sami upravili, vyčistili - víte??" Ale paní o ničem podobném zde v okolí nevěděla. Zklamaně poděkovali, ale přesto se paní nabídla, že jí pomohou s taškami. "Jste hodní hoši," usmála se uznale, "ale bydlím tady kousek cesty, tamhle v tom domě..."

Trochu zaražení prvním neúspěchem pokračovali ve své výzkumné cestě. A zase všude viděli a potkávali hochy a děvčata, veselá, šťastná, klidná a tak zřejmě nevědomě, že jim jejich bezstarostnost a klid až trochu záviděli. Vilík však řekl: "A přece bych nechtěl být na jejich místě - a žít jen tak obyčejně, prázdňě, bez příhod a bez takového sdružení, jako máme my!"

Celou noc na dnešek přšelo - a teď byl chladný podmračený den, trochu mlhavý, a ve vzduchu bylo cítit vodu. Byl to den jako zrozený k nějakému hledání, pátrání,

Strach nad Bobří řekou

k probíhání neznámými ulicemi a jejich průchody, plácky a zákoutími. Do soumraku tak prošli snad desítkami dvorků a zahrádek uvnitř bloků domů, ptali se mnohých lidí, ale nikdo jim neporadil, nikdo nevěděl o čemkoli, co by se podobalo nějakému touženému přístřeší. A tak když se ve Staré čtvrti rozsvěcovala na ulicích a v oknech a krámech první světla, vraceli se vilík s Jirkou domů unavení, zklamaní - ale neporažení. "Nevadí!" řekl pevně Jirka. "Zítra jdeme zas!"

14. DÍTĚ V INDIÁNSKÉM LEŽENÍ

Ani ostatní chlapci, kteří se také vydali hledat novou klubovnu, se nemohli pochlubit, že by měli štěstí při hledání, když se v neděli ráno sešli k výpravě do Modřínové země. A větrník, který sliboval, že tatínek nějakou asi najde, když denně projde tolik domů při kontrolách plynoměrů, byl nějak mimořádně zamklý a jen trpce řekl: "Tatínek s tím nic nechce mít - a byl by prý nejradši, kdybychom se rozešli a žádnou klubovnu nehledali!"

Malomyslnost a zklamání se na chvíli zmocnily všech chlapců, vtipkovat přestal i mluvka Drobeček. Ale byl už zase pěkný slunný drn, a když hoši vyrazili z vedlejších uliček, kde měli sraz a kde je příliš neznali, za poslední okrajové domky, nálada se zase zlepšila.

Ti, kteří po minulé schůzce nezapomněli a hledali náhradní klubovnu jako Jirka a vilík, vyprávěli ostatním, kde všude prohledávali dvorky, domy a zahrádky uvnitř bloků a jaké příhody přitom zažili. Ostatní, kteří hledat nešli, nyní trochu zahanbeně mlčeli.

"A kdo z vás si udělal a přinesl s sebou ty papírové míčky?" zeptal se pak Rikitan. Byl to úkol z minulé schůzky, daný Rikitanem ještě předtím, než vyslovil tu nešťastnou zprávu o nuceném odstěhování z klubovny. Míčky měly sloužit k různým hrám tam, kde nejsou k házení šišky. Řada chlapců se hned horlivě přihlásila a někteří z nich je vyndávali z toren, aby si je vzájemně prohlédli, jak kdo je dokázal vyrobit. Ale zase bylo několik hochů, kteří si je zapomněli udělat. Rikitana jejich zapomnělost trochu rozmrzela.

Dnes cestou nehráli žádnou hru. Modřínová země byla dost vzdálená a Rikitan chtěl do ní dorazit co nejdříve. Znali to místo už z minulého roku, kdy je objevili na jedné z výprav po táboře ve Sluneční zátocě. Byl to líbezný opuštěný kraj plný skupinek modřínů, porůznu tam rostoucích v nízké trávě, spásané občas stádem ovcí. Bylo zde také možné hrát mnoho her, a chlapci se na ně těšili. Hned jnk dorazili na místo, Grizzly nedočkavě volal na Rikitana: "A teď tu novou hru, Rikitane, jak jsi nám slíbil!" Přesto však chvíli trvalo, než k ní Rikitan začal svůj příběh:

"Hra se jmenuje Dítě v indiánském ležení. Indiáni, rozezlení na bledé tváře, které jim zabírají jejich pastviny a loviště, přepadli vystěhovaleckou výpravu - a třebaže ta ještě za dřívější bělochy spáchaná příkoří nemohla, ukořistili jí malé dítě. Umístili je v jakési kotlině svého ležení a na výšinách kolem kotliny drželi stráž s luky a šípy. Zoufalí běloši chtěli dítě samozřejmě osvobodit, a tak se do střežené doliny z různých stran plížili, či tam někdy i odvážně vbíhali, aby dítě odnesli. Ale indiánské hlídky na stránách kotliny byly ostrážité a les šípů se vždy hned snesl dolů na bílé odvážlivce. Bylo obtížné se jim vyhnout a bez zranění se vrátit zpět za hranice ležení, jak to nakonec s nešťastným dítětem dopadlo, v mém příběhu není - ale my si ho sehraje." "Já budu to dítě!!" křičel Drobeček, "to bude něco... já budu tóó - a budu přitom jako cumlat lízátko!! Kdo mi dáte lízátko?" Byl ovšem umlčen za chechtotu i netrpělivých výkřiků ostatních - a Rikitan vysvětlil pravidla hry. "Tady na volném prostranství, omezeném modřínů, položíme míč. Ten představuje to nešťastné unesené dítě. Nikdo z nás s lízátkem tam nebude, Drobečku, víš? A u stromů budou stát hoši-Indiáni a budou od nich pálit po běloších - to jsou tři z vás, kteří se budou snažit k míči se dostat bez zásahu a odnést ho za hranice prostranství - ležení."

"To budeme po nich pálit šiškami?" ptal se Pirát. "Ano, když si je zde někde najdete!" souhlasil Rikitan, "ale hlavně těmi papírovými míčky, které jste si měli doma vyrobit! A ještě něco: Indiáni se nesmějí vzdálit ze svých střílen, to jest od stromů, a běloši mají na záchranu dítěte - tedy na vynesení míče - celkem tři minuty. A každý Indián smí vystřelit jen jeden míček!"

Hráči byli rychle rozděleni, za bělošskou záchranou trojici se přihlásili Pirát, Kytičkář a Grizzly, protože ti si míčky zapomněli vyrobit a tak by teď neměli čím házet. Velké šišky tu opravdu nebyly a lehké modřínové příliš nelítaly. A už Rikitan dává znamení k začátku hry a drží přitom hodinky. Vždyť osvobozovací akce bělochů smí trvat nejdéle tři minuty!

Běloši chvíli obcházeli prostranství z dostřelu Indiánů, pak se odvážně vrhl dovnitř Kytičkář - ale marně: Luděk a větrník po něm hodili svými míčky, Luděk

Strach nad Bobří řekou

se nestrefil, ale větrníkův míček kyticákáře zasáhl několik kroků od míče - a kyticákář tím byl vyrazen ze hry. Grizzlyho a Piráta trochu zneklidnil jeho neúspěch - a váhali do prostranství pro míč vběhnout. Ale Rikitan je pobízel: "Rychle, rychle, vteřiny ubíhají - už máte jen sto pět vteřin - už jen sto čtyři - sto tři - sto dvě - dělejte přece něco, odvažte se tam, třeba vás nezasáhnou a vy míč odnesete, nebuďte přece zbabělci, vždyť už mají jen sedm šípů-míčků. Tak se nebojte!"

Piráta něco pošeptal Grizzlymu a několik drahocenných vteřin poté Grizzly vyběhl kousek cesty k míči. Ale byla to jen léčka, Pirátem vymyšlená na vylákání Indiánů k házení. Grizzly se totiž náhle zastavil a bleskurychle se otočil zpět, což dva Indiáni - Vilík a Štoura nepředpokládali - a zbytečně na něj svůj míček vystřelili. Tím se zmenšilo pro oba zbylé bělochy nebezpečí zásahu - v rukou Indiánů bylo už jen pět šípů-míčků.

"Chacháá -" smál se Pirát, "to jsme vás napálili - co?" Zase si něco pošeptal s Grizzlym a udělali další pokus. Rikitan mezitím volal: "Už máte jen šedesát šest vteřin, šedesát pět, šedesát čtyři, rychle, rychle, neváhejte, když do tří minut míč nebude vyneseny, běloši prohrávají - a dítě se k nim už nikdy nevrátí!!"

Piráta s Grizzlym za toho zneklidňujícího volání Rikitanova teď vběhli do prostranství každý trochu jiným směrem, a rychle - i když obezřetně - se přibližovali k míči. Indiáni nyní už byli opatrnější, nepálili po nich hned, jak oba vyběhli! Čekali, až se k míči ještě více přihlíží. Pak po Grizzlym vystřelil svůj míček Jirka a zasáhl. Grizzly se mrzutě vracel za hranice prostranství, ale Pirát se vrhl nečekaně k míči, už ho uchopil, dva či tři míčky mu sviští kolem hlavy, Pirátovi v rozčilení a rychlosti míč vyklouzl z ruky a kutálí se o dva kroky směrem ke hranici - Pirát po něm skáče jako fretka, další střela letí vedle něj - už drží míč znovu v ruce, teď už pevně - a otáčí se s ním k úniku z prostranství. Všichni hoši křičí napětím a vzrušením, Rikitan do toho volá "Ještě dvanáct vteřin - jedenáct - deset - výborní", Piráta-výborně..."

Ale vzápětí letí míček, poslední, který Indiáni ještě měli, je to míček Stopařův, a zasahuje Piráta do zad, dříve než v závěrečných několika vteřinách před uplynutím lhůty stačí s míčem vyběhnout za hranici! Nadšený křik se znovu rozlehl tábořištěm a Pirát do toho trochu mrzutě volal: "To není možné vynést-když je těch Indiáni třikrát víc než bělochů!!"

"Ale je -je to možné!" smál se Rikitan, "jenom zvolit lepší způsob útoku na míč, vymyslet nové léčky na střelce, vydraždit je, přimět je k předčasnému zbytečnému házení, splést je, vnést mezi ně trochu zmatku - a uvidíte, že se míč vynést podaří!"

"Tak to teď zkusíme my!" dožadovali se další hoši, kteří byli ochotní představovat bělochy v dalším kole hry. Bylo jich víc než dost, a tak Rikitan určil: "Dobrá - dobrá, vystřídáte se v úloze bělochů postupně všichni! Rozdělte se na trojice, každá nechť si vymyslí nějaký svůj vlastní způsob boje - a uvidíme! A jako další trojice bělochů teď půjdou Vilík, Drobeček a Větrník!"

Ale ani jim se nepodařilo míč během tří minut vynést, všechny tři vybili hned v první minutě hry, když jejich nápad - současně rychlé společně vběhnutí - selhal. A Indiánům přitom zůstaly ještě čtyři nevystřelena míčky-šipy.

Až čtvrté trojici - Mirkovi, Luďkovi a Štourovi se podařilo míč vynést. Napřed oslabili Indiány o tři míčky, když předstírali, že chtějí vniknout do prostranství společně, ale hned se zase vrátili, jako to udělali předtím už Pirát, Grizzly a kyticákář. Ale pak k míči vyběhli současně Luďek a Štoura, na ty se snesl déšť míčků, oba jimi byli ovšem zasaženi, ale nastalého zmatku využil rychlý pružný Mirek, vběhl do prostranství jako vítr, bleskurychle uchopil míč, uhnul se mrštně nadskočením posledního míčku, který po něm vypálil Vilík - a s legrační úklonou vesele vyhopsal s koleny vysoko zdvihanými jako cirkusový koník při parádním klusu v manéži, s míčem pevně v obou rukou.

Všichni mu tleskali, i když na jeho úspěchu se zčásti podíleli i Luďek a Štoura upoutáním pozornosti a střelby Indiánů za cenu, že sami budou zasaženi a vyrazeni ze hry. "Tak vidíte, že to jde!" smál se spokojeně Rikitan. Těšilo ho, že se jeho hra tak vydařila, že si v ní všichni tak pěkně zahráli!

15. BOBŘÍK PAMĚTI

Ještě chvíli po hře si hoši o ní vesele povídali, a Rikitan s nimi. Pak ale zvažněl a řekl: "Ještě štěstí, že většina z vás už dnes s sebou měla ty papírové míčky - bez nich bychom hru nemohli hrát! Vy, kdo jste si míčky zapomněli doma udělat, si je vyrobte do příští neděle. Mám v zásobě ještě mnoho her, které lze hrát jen s míčky."

"Já navrhnu," pronesl pak sebevědomě Drobeček, který si jenom čirou náhodou na míčky vzpomněl včera večer a rychle si je na poslední chvíli vyrobil, "aby ti, kteří dnes míčky neměli, udělali do příští neděle nám všem ostatním za trest

Strach nad Bobří řekou

jeden míček do zásoby – a – a – a – abychom jim dnes jinak neřekli než Zapomnětliví zabeďnenci! Tak!!"

Chlapci bez míčků se trochu mračili, ale Rikitan se smál a Drobečkův návrh odmítl se slovy: "Ne, ne, Drobečku, takové tresty a přezdívky by mohly vést jen k mrzutostem! Ale vidím, že musíte nějak cvičit svou paměť! Několik z vás zapomnělo v týdnu jít hledat klubovnu. Teď zase leckdo z vás zapomněl udělat ty míčky! Nedávno zapomněl doma Tichošlápek kroniku! A takových zapomenutí je mnoho – každému z vás se jistě něco podobného občas přihodí. Taký při hře cestou do Rokle úmluvy si jen málokdo z vás zapamatoval víc jak tři čtyři čísla pod kameny správně!

Jak jsem vám už řekl minule, Roy nikdy nezapomněl, kde má naličenou kterou past, pamatoval si dokonale stopy zvířat, znal v kraji kdejakou podrobnost, jeho hlava byla jasná, mysl bystrá. Panečku – ten kdyby náš závod s čísly pod kameny hrál, jistě by si jich z vás zapamatoval nejvíc! Snad dokonce všech deset – a ve správném seřazení nadto! Pojďme ho napodobit! Pojďme se v paměti cvičit! Vyhlašuju lov na nového šestnáctého bobříka, bobříka paměti!"

"Já se hlásím! Jako první!" volal nadšeně Větrník, který při hře s čísly pod kameny měl nejlepší výsledek. I jiní hoši se hned nového bobříka dožadovali, ale Rikitan pravil: "Můžete ho lovit všichni najednou, jen dávejte pozor na jeho pravidla!"

Hoši zmlkli a Rikitan pokračoval: "Tak jako jste si měli na dnešní výpravu přinést papírové míčky nebo v týdnu jít hledat novou klubovnu, tak vám po všechny další týdny – na středeční schůzky a nedělní výpravy bude bobřík paměti ukládat různé drobné, ale neobvyklé práce, abyste si je zapamatovali a vykonali, bez upomínání, bez zapisování. To bude první část bobříka. A druhou splníte, když si z té naší hry s čísly pod kameny zapamatujete z deseti čísel aspoň pět správně a ve správném pořadí. Budeme ji každou neděli opakovat, vždy ovšem s jinými čísly! A ta první drobná práce?

Dávejte pozor, ale nezapisujte si ji! Na příští schůzku přineste každý tři hřebíky! Uvidíte, že nejméně polovina z vás na to zapomene! Ale to nevadí, nezoufejte! Když do konce školního roku – do našeho odjezdu na tábor do Sluneční zátoky – aspoň desetkrát nezapomenete splnit to, co vám bude bobřík každou neděli a středu nově předpisovat, splníte i druhou část bobříka paměti!"

Rikitan skončil a hoši si svatosvatě umiňovali, že nesmějí zapomenout ani na jeden úkol toho nového bobříka. Drobeček volal: "Budu si až do středy každou minutu říkat: tři hřebíky – tři hřebíky přinést – tři hřebíky!!"

Za chvíli už se začala opakovat hra s čísly pod deseti kameny, kterou si nadšení a dychtiví chlapci od Rikitana vyžádali. Zatím si ale nikdo nedokázal zapamatovat pět potřebných čísel ve správném seřazení. Šťoura se vztekal a říkal, že to nejde, ale Rikitan hochy utěšoval:

"Jen se nevzdávejte! Je to jen věc cviku, paměti, a to právě ten bobřík paměti má na mysli, to je jeho účel. Dříve či později se vám to určitě podaří! Jen si vzpomeňte na naši dnešní hru s děckem v indiánském ležení! Taký jste pořád hudovali, že není možné střežený míč vynést – a přece se to nakonec podařilo!" Jako vždy měl pravdu! Ale o tom se hoši přesvědčili až o řadu dní později, když už první z nich zkoušku paměti přece jen dokázali. Tak měli půlku bobříka šťastně za sebou. Jindrovi a Vilíkovi se to zatím nedařilo – n byli proto dost nešťastní.

16. "PŘÍSTAVNÍ POVALEČI"

A přece se Jirkovi a Vilíkovi něco povedlo, něco úžasného, velikého, neuvěřitelného! Ale to bylo až po výpravě do Modřínové země, den před následující středeční schůzkou. Oba se rozhodli, že se zase vydají na výzkumy, tentokrát do hlubin jejich Staré čtvrti. Snad tam přece jen objeví nějakou náhradní klubovnu – a vlastně ne snad, ale musí ji tam nalézt, vždyť kdo ví, zda zítra už nebudou ve své klubovničce u modrého hroznu naposledy!?

Bylo úterý, dost chladný a zasmušilý den. Vilík na Jirku čekal odpoledne před domem, ale měl zlé tušení, že po nich zase bude slídit parta těch hloupých kluků se Žandou Lubešem nebo Kováčem v čele. Dost lidí zde v okolí už vědělo o nesnázích Hochů od Bobří řeky. Že jim hrozí ztráta klubovny a snad i nějaký úřední zákaz činnosti. Mnohým lidem to bylo ovšem lhostejné, jiní je litovali – ale parta Žandy Lubeše ve své hloupé klukovské zaslepenosti jim jejich hrozící nebezpečí přála!

Vysmívala se jim, zneklidňovala je a dokonce jim vyhrožovala, že je udá, protože prý pokračují v zakázané činnosti! Už několikrát některé z těch nebezpečných nenávistníků Hoši od Bobří řeky viděli, jak je v neděli ráno sledují kus cesty za město, snad aby zjistili, kam že to chodí – i když dál než několik minut cesty za poslední domy je stopovat nevydrželi.

Strach nad Bobří řekou

Jindy je hoši přistihli, jak ten či onen dareba poslouchá za dveřmi klubovny, skrytý v tmavém koutě chodby. Později se Hoši od Bobří řeky vždy raději občas šli přesvědčit za dveře, zda tam některý z těch "Přístavních povalečů", jak je pojmenovali, neposlouchá, když se radili o své těžké situaci.

A teď tady Vilík na Jirku čeká - a zdá se, že je budou mít zase na krku! Že půjdou za nimi krok za krokem jako fretky! Bude po všem. bude po hledání! - Jirka už vybíhá ze vrat domu. Přístavní povaleči se naoko rozcházejí, je mezi nimi Kováč i Zandá Lubeš, ale je jisté, že se jim pověsí zase na paty, jakmile se někam vydají. "Práskneme jim do bot - brzy je to omrzí!"

Dali se do volného klusu, ale Přístavní povaleči nelenili a běželi za nimi. Kryli se nešikovně za každým rohem a v průjezdech domů. Vilík s Jirkou je však pořád viděli. Tak se oba nořili víc a více do Staré čtvrti, a už ani neuvažovali, kudy a kam až doběhnou - jen pryč a dál od těch mizerů!

"Už cítím vodu!" zašeptal Jirka, "brzy budeme u průplavu - snad jim tam někde zmizíme!" Průplavem bylo poměrně úzké rameno

řeky, které se všelijak klikatilo a proplétalo touto nejstarší částí města. Některé domy zde měly podezdívky ze žulových kvádrů a stály doslova ve vodě. U jejich vysoko položených vrátek bylo vždy několik schůdků, aby voda nevnikala dovnitř domu při zvýšeném stavu hladiny, a u každého vchodu byla přivázaná pramíčka s vesly. Z protilehlé strany pak měly tyto "vodní domy" vchody do ulice, položené výš než hladina vody.

Jirka s Vilíkem seběhli právě na náplavku k vodě, když tudy proplouvala dvě děvčata na pramici. Měla nákupní tašky a každá veslovala jedním veslem. A tu dostal Vilík nápad! Zavolal na děvčata: "Halóó, prosíme vás, mohly byste nás vzít kousek cesty na loď?" Volal trochu roztřeseným hlasem, protože první dva či tři Přístavní povaleči se už objevili na rohu u náplavky. Dívky pochopily, že oba chlapci jsou asi pronásledováni a že by zřejmě chtěli těm klukům tam vzadu z rohu ulice zmizet. Několika pohyby přirazily ke kamenné obrubě podběří - a Vilík s Jirkou opatrně do loďky nasedli.

A tím, aniž oba tušili, začali svému sdružení Hochů od Bobří řeky sprádat další děj do jeho historie! Co vše by se nestalo, kdyby je na začátku jejich dnešní cesty Přístavní povaleči nesledovali - a - a

kdyby teď tady oni náhodou nezastihli dvě neznámá děvčata s loďkou na vodě!

"Kam byste chtěli?" zeptala se jedna z dívek. Chlapci slyšeli, že ji druhá oslovuje Dano. Vilík s Jirkou na sebe trochu bezradně pohlédli, ale pak za sebou zaslechli zlověstné supění a povykování Přístavních povalečů, a Jirka k děvčatům tlumeně promluvil: "My -my chceme - nám je to vlastně jedno - víte - - my chceme jen pryč odtud," a podíval se trochu poplašeně za sebe na břeh.

"Tamhle ti kluci jdou a běží pořád za námi..." pomohl mu Vilík, "a my jim musíme zmizet, my tady něco hledáme - - a - -"

"Neposlouchejte ty hlupáky!!" křičel vztekle jeden z Povalečů za vzdalující se loďkou, "a vyhoďte je z loďky - my už si s nimi poradíme!" Další z Povalečů sebral kámen a hodil ho za loďkou. Voda vycákla těsně u pramíčky. Děvčata poněkud ulekaně zabrala prudčeji vesly a loďka se rychle vzdalovala průplavem mezi domy a ohradami. Přístavní povaleči ještě kousek cesty - pokud to bylo možné -běželi a pokřikovali za lodí, rozzuření, že jim kořist tak nečekaně upláchla. Ale náplavka brzy končila u domu, který stál ve vodě, a tak dál běžet nemohli.

"Moc jste nám pomohly!" vděčně prohodil k děvčatům Vilík.

"A co tady hledáte?" ptala se Dana. "Řekli jste přece před chvílí, že tu něco hledáte! My jsme vás tu nikdy neviděly. No řekni, věrko - viděla jsi je tady někdy?"

"Neviděla!" zavrtěla hlavou věrka. "Vy nejste jistě odtud, viďte? No - a co tedy hledáte? Řekněte nám to!"

"Klubovnu!!" vydechl Jirka vzrušeně. "Klubovnu hledáme - víte? Neměli bychom to snad ani prozrazovat - teď se moc věcí nesmí

-- ale my opravdu hledáme někde klubovnu!" Děvčata pak trochu udiveně poslouchala, co jim hoši vyprávěli o Hoších od Bobří řeky, o trampotách, jež teď na jejich sdružení doléhají, o nebezpečí, které teď na ně číhá všude - a loďka přitom pomalu a tiše plula podél domů a jejich vchodů, ze kterých už se linula záře světla. Nahoře nad střechami pak růžovělo nebe zapadajícím sluncem.

17. STRAŠIDELNÁ VĚŽ

"A co to je ta klubovna-jak by měla vypadat - a co byste v ní dělali?" ptala se pak Dana. Vilík s Jirkou na sebe pohlédli a v jejich zrácích byla jakási naděje, že by snad děvčata o nějaké mohla vědět - i zase údiv, že nechápou, co se v takové klubovně všechno dá dělat!

"Jak by měla vypadat?" opáčil Vilík. "No - nějaká místnost, kam by se vešly dva větší stoly a nějaké lavice - a - a -"

Strach nad Bobří řekou

"A kam bychom se vešli i my, je nás dvanáct, s naším vedoucím vlastně třináct!" doplňoval ho Jirka. "A tam se radíme o důležitých věcech, hrajeme tam všelijaké hry. Dohadujeme se, kam půjdeme v neděli - no je toho zkrátka moc - to se nedá říct jen tak několika slovy!"

Chvilí pak mlčeli, pramička plula zvolna dál - a nebe ještě více zružovělo. Potom řekla Věrka spíše k Daně než k hochům: "Možná že by se něco našlo ve Strašidelné věži! Ale dalo by to prácičku, než by se to tam asi uklidilo! On tam totiž nikdo nebydlí - víte?" Ta slova patřila zase už hochům.

Vilík s Jirkou si přitom vzpomněli, jak si kdysi zařizovali altán v opuštěné zahradě vyhořelého pivovaru na Bobří hráz - a hned začali vyzvídat, kde ta Strašidelná věž je komu patří - a jak se k ní dostanou?

"Vysadíme vás u malého plácku, z toho tam vede několik uliček. Každý vám už řekne, kde ta věž je!" vysvětlovala jim Dana a Věrka dodala: "Komu věž patří, to snad nikdo ani neví - nikdo se o ni nestará - a snad by vám nikdo nic neřekl. kdybyste se tam zařídili!"

Dana trochu netrpělivě zamávala nákupními taškami, které až dosud ležely na sedátku pramičky a řekla: "Ale my tam s vámi už jít nemůžeme, musíme dělat nákup - a brzy bude tma!" Rozhlédla se přitom starostlivě po zčervenalém nebi.

K plácku dopluli za několik minut. Během nich se hoši ptali ještě na moc věcí, plní zvědavého nadšení, ale už se celkem nic dalšího nedozvěděli, než že je Strašidelná věž velmi zchátralá, zpusťlá, klíče od ní že mají kdesi v blízkosti nějakí staří lidé. Ti tam snad kdysi dávno byli jako hlídači - a když jim pak obec přestala platit za hlídání, už do věže uklízet nechodili, ani se o ni nestarali...

Pramička přirazila svou přídí k nedlážděnému plácku mezi domy. Břeh se zde skláněl až do vody a chlapci z ložky vyskočili na zem. Znovu děvčatům poděkovali a vzájemně se zavázali mlčenlivostí. Děvčata nikomu neřeknou, že se hoši se svým sdružením snad ve věži ubytují, a chlapci zase naopak nikdy nikomu neprozradí, že je tam děvčata poslala. Pak se s tlukoucím srdcem vydali přes plácek naznačeným směrem.

Lampáři začali už dlouhou tyčí rozsvěcovat plynové lampy na stěnách domů, soumrak rychle pokračoval. "Ale to nevádí, že snad bude už brzy tma! Máme přece svíčky a sirky v krabičkách poslední záchrany!" zašeptal Jirka, aby ho snad nikdo neslyšel. Lidé by se mohli divit a ptát, kam že to chlapci chtějí jít, když si tam budou muset svítit svíčkami?!

Ani se nemuseli příliš dotazovat - ulička, kterou šli, je bludištěm všelijak postavených baráček dovedla k jakémusi výběžku, obklopenému ze tří stran vodou průplavu. Výběžek čněl asi dva či tři metry nad hladinou. A na tomto ostrohu se proti červenavé obloze tyčila temná a skutečně strašidelně vypadající čtyřhranná věž, snad o třech nebo čtyřech patrech. Hoši zde stáli v údivu a ani je nepočítali...

V každém patře bylo jedno jediné okno, tmavé, zašlé, snad po celá desetiletí neotevřené - a neosvětlené. Nikdo zde zřejmě nebydlel - a také nikde vůkol nebylo ani človíčka. Oba hoši pohlédli na sebe beze slov - až Vilík pak řekl vzrušeně: "Tak jsme tady!"

18. VZHŮRU DO TAJEMNÉHO PROSTORU

Opatrně obešli věž ze všech stran po užoučkém chodníčku. Dovnitř vedla těžká okovaná vrátka, zašněrovaná hustými pavučinami. Vilík našel v blízkosti větrem ulomenou větvíčku vrby a tou pavučiny trochu smetl. Zkusili vzít za starodávnou zrezivělou kliku, a k jejich úžasu o troše úleku se vrátka se skřípotem poněkud otevřela. Nebyla zamčená! Za dvířky se objevila černá prostora.

"Svíčky! Rozsvíťme!" tlumeně vykřikl Vilík, ale Jirka uvážlivě řekl: "Raději až tam, až uvnitř! Tady by naše světýlka mohl někdo zahlídnout!" Pod jejich tlakem vrata těžce, ale přece jen povolila a pootevřela se trochu víc. Obklopila je naprostá neproniknutelná tma a pach kamenné stavby. Táпали zkoumavě jednou nohou, zda v podlaze není třeba nějaká prohlubeň, do které by mohli spadnout. Ale nebyla, ba ani žádný schod, a tak s pocitem poměrného bezpečí vylovili z kapes své krabičky poslední záchrany. Po paměti z nich vyňali zbytky vánočních svíček a zápalky. Za chvíli pak už mihotavá záře osvětlila prostor, dost rozlehlý, čtvercovitého půdorysu, naplněný nejrůznější nečistotou, starými rozbitými cihlami a všelijakým haraburdím. Vzadu spatřili úzký vchod na schodiště, vedoucí zřejmě do vyšších pater věže.

Vydali se opatrně k němu. Byly to schůdky točitého tvaru, plné prachu a také hustých pavučin. "Máme jít nahoru?" uvažoval Vilík spíše sám k sobě, ale Jirka už počal po schůdkách odvážně stoupat. Vrzaly, skřípaly a sténaly pod jejich kroky. Schodiště se vinulo vzhůru několika zákruty, až po něm dospěli k malé plošině, která pak pokračovala zase kamsi vzhůru, ale hoši dál nešli.

Strach nad Bobří řekou

Tady na plošince, kam právě dospěli, byla ve stěně opět vrátka, už ne tak důkladná jako dole, ale pootevřená - a když hoši do nich s tlukoucím srdcem vstoupili, objevili ve svitu svíčiček prostornou čtyřhrannou místnost, téměř prázdnou - jen několik beden a rozbitých kousků jakéhosi nábytku, snad židlí či stolů, leželo porůznu na prkenné podlaze. I tady byla spousta prachu a pavučin. Ve třech stěnách byla malá okénka. Jedno nebylo dovržené a průvan občas cloumal jeho okenicemi.

Svíčičky v průvanu téměř zhasínaly. "Dveře!" vykřikl Jirka dušeně. "Zavři za sebou dveře!" vilík, který jim stál blíž, přiskočil si dvířka přivřel. Plaménky svíčiček se uklidnily, zejména když Jirka dovrhel i okénko. "Tady by byla klubovna!" vykřikl vilík nadšeně, když teď v klidném už světle svíčiček mohli spatřit místnost celou. "Ano - ano -!!" jásal Jirka. "A taky tu bude! Objevili jsme novou klubovnu, vilíku, slyšíš? Snad nás z ní konečně nikdo nevyžene!" "A snad nás tu nikdo nenajde, ani ti mizerové Přístavní povaleči!" dodal Jirka. "Teď ale už honem zpátky, dolů - a pryč odtud, mně už dohořívá svíčka!" v kápezetkách nemohli mít svíčky dlouhé, velké, nevešly by se tam! Ještě jednou blaženě prohlédli celý prostor, vilík jej změřil kroky, aby mohli podat Rikitanovi přesnější zprávu - a pak vyšli z místnosti a opatrně sbíhali po vrzajícím schodišti dolů do vstupního prostoru. Zhasli zbytky svíčiček a ve vrátkách se zkoumavě rozhlédli, jestli je nikdo nepozoruje. Ani teď zde nikdo nebyl. Venku byla také už skoro tma. Přivřeli za sebou vrátka co nejopatrněji a po užoučkém chodníčku se vydali nad vodou průplavu do uliček kolem věže.

Teď když zde nebyla děvčata Dana a Věrka se svou lodkou, museli se vracet domů po souši. Několikrát se museli dotazovat různých lidí, jak se odtud dostat. Nebylo snadné se zde vyznat, nikdy dříve tu také ještě nebyli! Ale našli správný směr, a když toho večera uléhali, každý z nich ve svém domově, byli těmi nejšťastnějšími chlapci v celé Staré čtvrti. Vždyť objevili pro své sdružení Hochů od Bobří řeky zřejmě novou klubovnu! Hned zítra poběží za Rikitanem!

19. RADOSTNÉ ZAČÁTKY

Následující dny žili Hoši od Bobří řeky opravdu jen svému neuvěřitelnému štěstí! Budou mít novou klubovnu! Místo té, kterou v domě u modrého hroznů musí opustit! Schůzka, na které se chlapci od Jirky a Vilíka tu úžasnou zprávu dozvěděli, byla bouřlivá a radostná, i když měla být asi poslední, kterou zde konali.

Vilík s Jirkou hochům nestačili odpovídat na jejich dychtivé otázky. Kde ta věž je? Proč se jí říká Strašidelná? A jak že ji objevili? A je místnost v ní alespoň tak velká jako dosavadní? Dotazy nebraly konce.

Rikitan se pak po skončení schůzky dal napřed ke Strašidelné věži Jirkou a vilíkem dovést. Šli tam zatím jen oni tři, sami, aby nevzbudili něčí nežádoucí, nebezpečnou pozornost. Přístavní povaleči na ně cíhali na rozích a ve vrátech nejbližších domů, ale naštěstí za nimi dnes neslídili.

Jirka ani vilík neznali po souši k věži přesně cestu. Nepamatovali si dost dobře, kudy se včera večer za tmy od věže domů vraceli. Ale vždy když došli na nějaké nároží, hned se jim vybavil v mysli další směr. Dnes měli s sebou už i baterky a velké svíčky, protože předpokládali, že po skončení schůzky do věže s Rikitanem půjdou, aby mu svůj objev předvedli!

Rikitan byl nejen spokojený, ale přímo nadšený, když v záři svíček místnost uviděl. Nalezli pak společně v blízkosti i malý domek, kde bydlel bývalý hlídač věže, starý už člověk, se svou ženou. Rikitan s ním hezky promluvil, představil se jako posluchač medicíny, však už brzy bude lékařem - a požádal oba, zda by se ve věži mohlo scházet ke hrám a různým cvičením sdružení školní mládeže, které on vede.

"No - to víte - -" opatrně a trochu udiveně mluvil bývalý hlídač, "moje věž to není - a úřady se o ni nestarají, taky nemají asi proč, u možná že už ani nevědí, že věž je vůbec tady! Peníze na její opravy asi nejsou, ani nám už neplatí za dozor jako dřív! Já vás odtamtud vyhánět nebudu - když tam s mládeží budete vždycky vy, dospělý člověk - a když si to tam všechno vyčistíte - tak si tam chodte! Půjčím vám od dolních vrat i klíč, abyste si věž mohli zamknout, taky od těch vrátek v patře - jen to moc nikomu nepovídejte, aby se to nerozkřiklo - doba je zlá, těžká, leckomu byste tam mohli vadit! Vždyť znáte, jak to dneska všude chodí!"

Hned druhý den Rikitan svolal ještě do staré klubovny ty hochy, kteří ve čtvrtek odpoledne neměli školu, a vyzval je, aby v pátek každý přinesl nějaký kbelík, staré hadry na prach i na podlahu, smetáky, lopatky a rýžáky. "Nezapomeňte nic!" usmál se přitom, "víte, že lovíte bobříka paměti!" A přece se v pátek našlo několik hochů, kteří nepřinesli do věže na úklid skoro nic, zejména ti, kteří se o čtvrtečním Rikitanově rozhodnutí včas nedozvěděli. Ale i tak bylo potřeb k úklidu dostatek. Prozíravý větrník navíc přinesl silný provaz, budou jím vytahovat kbelík s vodou z průplavu. Byl zde totiž také už ve čtvrtek a viděl,

Strach nad Bobří řekou

že věž je na zděném výběžku vysoko nad vodou. Nikdo by nedokázal kbelík s vodou vytáhnout z průplavu bez provazu.

Všichni se dali do radostné práce. Rikitan rozdělil hochy na dvojice a každé určil, co má dělat. Některá smýčila pavučiny ze stěn a stropu, jiné zametaly podlahu i schůdky před ní, větrník a Pirát se přihlásili, že budou vytahovat a do místnosti nosit pořád novou vodu. Jirka s Vilíkem myli okna. Ta byla tři, v každé stěně místnosti po jednom, kromě té, kde byly dveře na schodiště. Na sobotu dal Rikitan hochům volno, aby se mohli učit a napsat si úkoly na příští týden. Ale v neděli práce v klubovně začala nanovo. Naštěstí počasí nebylo lákavé, chvílemi pršelo, a hoši to jen vítali, protože je nic nevábilo ven za město na výpravu. A tak se do věže začali trousit už během dopoledních hodin, po jednotlivcích, aby nebyli nápadní. Každý už také věděl, kde věž vůbec je, a vyhledal si k ní nejbližší cestu ze svého domova, aby dlouho nebloudil. Mirek s Grizzlym odnášeli a odtahovali z místnosti staré harampádí, nějaké rozbité matrace, trosky židlí a stolů, některé bez noh, a jiné nepotřebnosti. Dole u východu z věže od nich tyto krámy přebíral Luděk se Stopařem a odnášeli je dál od věže na skládku do zákoutí u jakési ohrady. Pracovní nadšení se znovu zmocnilo všech, když viděli, jak se místnost a její vzhled stále vylepšuje a její prostor zvětšuje s každým kusem staré veteše, která odtud mizí. Chlapci se smáli, vtipkovali, vesele se škádli, někdy si pískali a nic si nedělali z umouněných rukou i tváří. Místnost pozvolna dostávala přívětivější vzhled. Kolem poledne se pak chlapci nenápadně vytráceli jeden po druhém domů na oběd, aby se brzy odpoledne hned zase vrátili a dali se znovu do práce. To už někteří přinesli z domova i staré bedničky jako prozatímní sedátka, kytičkář dokonce starou židli, než sem přestěhují v dalších dnech veškerý nábytek ze staré klubovny. Viděli ale všichni, že to bude trvat ještě hodně dlouho, než bude v nové klubovně všechno takové, jako bylo v domě U modrého hroznů.

"A co bude ve středu?" zeptal se pak Štoura Rikitana večer, když hoši, unavení celodenní dřinou, posedávali kolem stěn nové klubovny na bedničkách, nebo i postávali kolem. "Půjdem už sem, nebo budeme mít schůzku ještě U modrého hroznů?"

"U modrého hroznů!" odpověděl jemu i všem ostatním chlapcům Rikitan. "Ale připravte se na to, že ta schůzka tam bude asi opravdu poslední - a že odtamtud budeme sem stěhovat všechny věci, a to kousek po kousku, stoly, židličky i skříňky. Čas spěchá - a tam už není pro nás bezpečno. A doma řekněte, že se vrátíte až velmi pozdě večer - za bílého dne nic stěhovat nemůžeme, lidé by si toho všimli, ptali by se, kam že věci odnášíme a -"

"A Přístavní povaleči!!" vykřikl Pirát. "Šli by za námi jako fretky, krok za krokem, až sem ke strašidelné věži - a byli bychom prozrazení dřív, než se nadějeme!"

Byla už úplná tma, když se chlapci z věže opatrně rozcházelí do svých vzdálených domovů, plní víry v další šťastnou budoucnost svého sdružení, nadšení a spokojení, i když teď zatím unavení, zaprášení, špinaví, ale se spoustou plánů, co a jak si v nové klubovně zařídí. Vždyť je o tolik větší, prostornější než ta dosavadní U modrého hroznů!

20. LOUČENÍ SE STAROU KLUBOVNOU

V pondělí a úterý pak vždy k večeru odnášeli chlapci jednotlivě z klubovny U modrého hroznů svůj majetek do Strašidelné věže. Bylo to táborové nádobí, ve kterém si vařivali ve Sluneční zátoce, sbalené stany, rozebrané vozíky ze sklepa, které obchodník už ze strachu nechtěl přechovávat ve svém skladišti, a také jeden ze stolů.

Stěhování probíhalo celkem hladce. Ale vzhled dosavadní klubovny měl zůstat až do posledního dne, do poslední chvíle, nezměněn. Zejména věci ze stěn, jako různé vývěsky na deskách z modřínového dřeva, oznamovatel a totem.

Středa, kdy se měla ve staré klubovně konat poslední schůzka, nadešla. Každý z hochů byl toho dne už od rána podivně sklíčený, to lam bylo radostné veselí z neděle. Nikomu najednou nebylo do smíchu. Nesmáli se ani legračním průpovídkám Drobečkovým, nikdo také neměl ani pomyšlení na nějaké veselé klubovní hry, na které ostatně dnes nebyl ani čas. Dnes tady budou naposledy! Dnes je klubovna ještě zčásti taková, jakou ji byli zvyklí vídat po celou tu dobu, co se zde scházivali. Ale k večeru snad už bude po všem - budou rozebírat a kousek po kousku odnášet do Strašidelné věže poslední věci. Jestlipak si tam zvyknou tak, jako si kdysi zvykli tady, když se sem nastěhovali z Bobří hráze? Zde bylo vždy tak útulno, hezky, zejména v zimě, když se venku stmívalo, a tady v malých kamínkách praskal oheň a po pomalovaných stěnách tančila červená světýlka. A co jim bude dnes povídat Rikitan? Jaká bude ta dnešní poslední schůzka tady?

Ale Rikitan vypadal klidně, byl jako téměř vždy usměvavý, když vstoupil do dveří. Ti hoši, kteří zde už byli, se k němu nahrnuli hned u dveří. Když byl s

Strach nad Bobří řekou

nimi, měli pocit jistoty a bezpečí.

"Nevešme hlavy, chlapci!" řekl pak po zahájení dnešní poslední schůzky. "Vždyť všem dnům není ještě konec - a je docela možné, že se sem znovu někdy později třeba ještě vrátíme, až Nepřítel odtáhne - jak tomu všichni pevně věříme - co kdo dnes víme!?" Pak hovořil o začátcích klubovny, jak byli šťastní, když se sem mohli nastěhovat, jak si ji loni na podzim zvelebovali po návratu z tábora, jak malovali její stěny, ještě plní nadšení a rozjaření krásným tábořením tam nahoře v divočině ve Sluneční zátoce u Bobří řeky.

Hoši se zvolna rozpovídali. Každý si vzpomněl na některou z četných příhod, které zde prožili, na různé hry, jež tu hrávali, a co se komu veselého při nich přihodilo. Zamlklá nálada se poznenáhlu měnila v živou a plnou nadějí do budoucích časů jejich sdružení.

"Ať se nám stane cokoli, nikdy se nerozejdeme!" vyhrkl pak pevně Grizzly. A všichni ostatní hoši se přidali a volali: "Nikdy! Nikdy!"

Rikitan pak určil, co se ještě dnes začne nosit do Strašidelné věže

- kdo půjde první? Bude to Větrník, druhý půjde Tichošlápek s Drobečkem, ponесou tam už své vlastnoručně vyrobené židličky

- kytičkář sundá některé vývěsky, sváže je motouzem - Štoura s Grizzlym se pokusí nenápadně vynést druhý stůl.

"Choďte přitom opatrně!" nabádal pak hochy, "Ať si vás nikdo nevšimne! Nechoďte pohromadě, jděte každý zvlášť! A kdybyste pozorovali, že vás někdo sleduje, zamiřte s věcmi domů - nechoďte s nimi do věže! A zejména pozor na Přístavní povaleče!"

Chvíli ještě hovořili, plánovali, kdo jakým směrem k věži půjde, aby nešli jeden za druhým, až pak Rikitan řekl trochu změněným a jakoby slavnostním hlasem. "Tak - a teď se ještě rozhlédněte naposledy po celé klubovně, dokud je zde vše při starém - za chvíli začneme s odnášením věcí - za chvíli bude tady se vším konec! Loučíme se s tebou, ty milá naše malá světničko, kde jsme prožili tolik hezkých chvil. Nikdy bychom tě neopustili, kdyby nebylo podivné lidské zloby. Ale lip než já se za nás za všechny rozloučí s tebou Luděk svou básní, kterou napsal pro tebe na věčnou památku!"

Hoši překvapeně zmlkli a znehybněli, když Luděk postoupil do čela stolu, rozhlédl se zvolna po celé klubovně, stápějící se už skoro ve tmě, přejel očima její stěny, a pak začal mluvit svým tklivým příjemným hlasem:

"Naší klubovně na rozloučenou!

Já přišel k tobě z každého si kouta vzpomínek malou hrstku domů vzít. Ty dobře víš, co vše nás k tobě poutá -a přece přišel čas se rozloučit.

Jsi stále stejná, stále, stále milá, ač na tvých stěnách byla léta znát, měli jsme tě domovem a tys jím vždycky byla,

a proto, proto mám tě tolik rád!

Co krásy prožité se z mysli noří,

co milých vzpomínek, co krásných chvil,

a srdce moje velkou láskou hoří,

tou, kterou u tebe jsem pochopil.

Je veliká, a já ji poznal zcela,

když dlel jsem vždycky pod střechou tvou,

a struny duše, jež jsi rozzvučela,

ty dozní ve mně věčnou ozvěnou..."

Po Luděkových slovech zůstalo v klubovně hluboké ticho. Jen dohasínající oheň

ještě hučel a občas praskl v kamínkách. Tichošlápkovi se v očích leskly slzy.

Pak Rikitan rozsvítil petrolejku. Kouzlo loučení pominulo. Hoši si začali zvolna rozebírat a odnášet věci, jak jim je Rikitan předtím určil. Neodnesli je ale všichni a všechny, nepodařilo se to všem...

21. PŘEPADENÍ PŘÍSTAVNÍMI POVALEČI

"Stoličky si odnese každý svou jako Tichošlápek s Drobečkem!" navrhl Rikitan.

"Aspoň si na ně dáte lepší pozor a nemusíte se obávat, že vám s vaším sedátkem někdo - třeba nerad - uhodí o zem, nebo vůbec nějak poškodí!"

Byly to opravdu pěkné stoličky, chlapci si je minulého roku sami vyráběli a všelijak barevně lakovali a zdobili indiánskými ornamenty. Sedátka byla zkosená, dole byla širší, nahoře užší, a byla dutá, aby si chlapci do nich mohli ukládat různé věci. Víko židličky bylo upevněno závěsy, takže se dalo odklápět. Každý si své stoličky vážil a ony byly často předmětem veselých přátelských půtek mezi chlapci, kdo že ji má lépe vyzdobenou, kdo v ní má lepší pořádek a podobně.

Židličky ani nemusely být podepsané, každý hoch poznal svou a také přesně věděl, cí která je. Každá byla jinak vyzdobená, jen rozměry všech byly přesné, stejné.

"Tak jdeme!" vyběhl Jirku vilík posmutnělým hlasem. "Dva za sebou snad jít můžeme, když už je venku skoro tma, to si nás nikdo nevšimne!" Ale jak se

Strach nad Bobří řekou

mýlili! Hned o několik ulic dále na ně narazila parta Přístavních povalečů. Kováč ani Zandá Lubeš v ní náhodou nebyli, a Vilík s Jirkou se domnívali, že kolem ní projdou. Ale parta přímo dychtila něco si s nimi začít. Ostatně také věděla, že oba patří k Hochům od Bobří řeky - a vědomí, že si k nim zejména teď, v této době, může všechno beztreštně dovolit, jí dodávalo kuráže a drzosti.

"Kam s tou veteší?" vykřikl na ně jeden z Povalečů. A jiný hned posměšně odpověděl za ně: "No kam by s tím šli? Jdou to nějak zahodit nebo přiložit do kamen - vždyť už je s tím jejich spolkem stejně konec!"

"Jen se bavte na náš účet!" vyrazil ze sebe hněvivě Jirka. "Stejně nic jiného neumíte, než se toulat po ulicích a rvát se - a tropit neplechty! Víte, jak my vás jmenujeme? U nás jste Přístavní povaleči - a dost! Nic jiného než povaleči!"

Neměl to říkat! Měli partu nechat mluvit, třeba i urážlivě, a raději zmizet, pokračovat v cestě. Ale Povaleči povykovali a posmívali se tak, že mlčet bylo víc než těžké. "Cože jsme?" houkl jeden z Povalečů a postoupil proti nim výhružně o dva kroky. "Přístavní povaleči jste říkali - viďte?" Ohlédl se za sebe na své kumpány, a když viděl, že Vilík a Jirku pomalu obklopují, zavolał zlobně: "Tak abyste věděli, co Přístavní povaleči dovedou - a jak trestají ty, kteří se jim protíví, tak vám to předvedeme!" S těmi slovy se prudce vrhl na Jirku a vytrhl mu z ruky jeho sedátko, přičemž ho ještě silně uderil do tváře. Vzápětí se na ně vrhli i ostatní darebové, vyrvali i Vilíkovi jeho židličku a pak se celá horda s křikem a výsměšným chechtotem dala i s ukořistěnými židličkami na útěk. To proto, že se kolem začali shlukovat náhodní dospělí chodci a celý výjev pozorovali.

"Chyťte je! Chyťte je!" volali oba chlapci zoufale. "Přepadli nás - jsou to lupiči, ukradli nám naše věci - pomoc, chyťte je!" Ale nikdo z dospělých se neměl k tomu, aby se pletl do zdánlivě klukovské rozepře, nikdo si jejich volání nevšímal. A Přístavní povaleči se rozprchlí na všechny strany a zmizeli zdrceným chlapcům ve večerní tmě.

V bezradném zoufalství se oba vrátili k domu u modrého hroznu, kde ještě necelou půl hodinu předtím byla jejich klubovna a kde v té době byly ještě v bezpečí i jejich dvě židličky, teď beznadějně ztracené. Ale Vilík ztratil ještě něco víc, než jen svou památnou židličku. Přepadením těmi mizery Přístavními povaleči ztratil něco, co mu v dalších dnech nedávalo klid k učení, ani v bezesných nocích ku spaní! Ztratil něco, o čem nemohl a nesměl říct ani svým kamarádům ve sdružení, ani svým rodičům, ba ani samotnému Rikitanovi! V jeho srdci se usídlila hrůza, když si onu ztrátu uvědomil - a to bylo velmi, velmi brzy, ještě tentýž nešťastný večer - a ta hrůza ho měla provázet, mučit, ničit a děsit po všechny další dny, dnešním večerem počínaje!

22. VILÍKOVÝ ZDĚŠENÍ

V rozebírané klubovně bylo ještě několik chlapců, kteří už zčásti donesli některé věci do strašidelné věže a teď se vrátili pro další. Bylo to pro ně velké překvapení, když sem zdrcený Jiřík s Vilíkem dorazili a svůj příběh s ničemnými Povaleči vypověděli. Vždy veselý vtipálek Drobeček je utěšoval: "Nefňukejte, hoši, uděláte si židličky nové, třeba ještě lepší! Rikitan stejně říkal, že má někde doma ve sklepě nebo na půdě prkýnka na ně! Zbyly mu tenkrát..."

"A třeba ty holomky Přístavní povaleče ještě někde dopadneme a sedátka u nich najdeme!" prorokoval Grizzly, jen aby Vilík a Jirku utěšil, i když své předpovědi sám příliš nevěřil. Ale nic z těchto těšivých řečí nemohlo Jirku a Vilíka uklidnit.

"Když my chceme ty svoje - víte!?" naříkal Vilík. A Jirka jen zoufale přizvukoval: "To se ví - i když si nové židličky jistě uděláme, už to nebudou ty naše první, ty pravé! A já měl ve své i svůj Bobří deník - proč jsem ho tam jen já nerozuma nechával!" Ve vilíkových očích se náhle objevily slzy. Ale nebyly to slzy lítosti nad ztrátou, která ho právě postihla, byly to slzy nesmírného strachu, který ho náhle přepadl...

Hoši se teď v klubovně střídali, jedni přicházeli pro další věci, jiní odcházeli s vývěskami, se stany i se svými židličkami. Ale teď už i vycházeli z domu vždy nejméně tři či čtyři najednou, aby se jim nestalo totéž, co Jirkovi a Vilíkovi. Raději ať jsou zpozorováni a snad i stopováni, než aby byli přepadeni. Zavládla přitom i trochu veselá nálada, a také Jirka se snažil tu a tam něco pronést. Jen Vilík nepromluvil ani slovo.

Ale Přístavní povaleči se toho večera víc neobjevili a stěhování z klubovny do strašidelné věže proběhlo potom už dobře. Jen někteří rodiče doma trochu hudovali, že se chlapci ze stěhování vrátili domů tak pozdě! Vždyť je zítra škola! Naštěstí se hoši řídili moudrou radou Rikitanovou a úkoly si napsali

Strach nad Bobří řekou

ještě před odchodem do klubovny. Ale nikdo z nich nemohl dlouho usnout. Každý pořád ještě viděl v duchu klubovnu, tu jejich útulnou klubovničku, kde teď byly už jen prázdné stěny a kam oni už nikdy, nikdy nevkočí! Ale kdo té noci neusnul vůbec - a to hrůzou, děsem, nevýslovným strachem, to byl Vilík. A co že hrozného se mu to stalo? To ho tak poděsilo to přepadení Přístavními povaleči? Částečné v tom o-pravdu měli prsty - ale to zatím věděl jen on sám! Ani Jirka, ani ostatní hoši, ani Rikitan, ba doma ani maminka a otec to nevěděli!

Stalo se totiž něco hrozného! Asi před týdnem kdosi zastřelil významného nepřátelského důstojníka - a celé město žilo teď ve strachu, co se bude dít! Nepřítel vyhrožoval, že když pachatel nebude dopaden nebo aspoň oznámen, v odvetu zastřelí každého desátého muže ve městě, a pochopové nepřátelské policie zatýkali každého, kdo se na ulici jen trochu usmál, nebo na koho došlo udání, že zabítí důstojníka schvaluje. Po městě také kolovala posměšná báseň na nepřátelskou armádu, velebicí ten neprozřetelný čin - a u koho byla báseň nalezena, ten byl ztracen a domů se už nevrátil. Báseň šla z ruky do ruky, od úst k ústům, mládež i dospělí si ji opisovali a vzájemně předávali - protože oprávněná nenávist obyvatelstva k Nepříteli byla obrovská. I Vilíkovi dal báseň kdosi ve škole - Vilík už ani nevěděl, kdo to byl, a on ji přinesl do klubovny. Tam ji vložil tajně na dno své židličky pod papírovou lepenku, jíž měl dno vyložené. Nevěděl zatím, co s ní - a jestli ji má v klubovně někomu vůbec ukázat.

A ta báseň - ta poukázka na popraviště - teď v židličce leží - a ti bídáci Přístavní povaleči s ní někam uprchlí - jistě se podívají dovnitř, snad odkryjí i tu lepenku, pokrývající dno - a tam tu báseň, která stála už stovky lidí velké utrpení, tam ji najdou - a - a - bude zle!! A proto Vilík nemohl až do rána strachy usnout a život se mu rázem stal jediným řetězem hrůzy. A nikomu se ani nemohl se svým strachem svěřit! Rozhodně neřekne nic doma - snad jenom Rikitanovi??

23. POZOR NA ZRÁDCE!

Hoši se v nové klubovně ve věži zvolna zabydlovali a na nezvyklé prostředí si zvykali. Zatím o nich zřejmě nikdo cizí nevěděl, i Přístavním povalečům, těm zlomyslným hloupým klukům, nové sídlo Hochů od Bobří řeky asi zůstalo utajené. Jaro pokračovalo. Dny byly většinou zase už krásné, opravdu jarní - ale pochmurná nálada, vyvolaná Nepřitelem, trvala v celé zemi nadále, ba byla čím dál horší. Na rozích ulic se objevovaly další a další červené vyhlášky o opravách. Lidé se snažili nevšímat si jich, nikdo k nim nepřistupoval, aby si je přečetl. Přátelé na ulicích se báli promluvit jeden s druhým, aby je nikdo neslyšel.

Všude se vyrojilo plno podivných lidí - udavačů, kteří za mrzkou odměnu nebo z pomstychtivosti udávali nepřátelským vojenským a policejním úřadům své spoluobčany. Ve zvláštní organizaci s názvem Prapor se dokonce ustavila zrádcovská skupina nedobrych lidí a všelijak pomáhala Nepříteli. Obrátila se proti vlastnímu národu, vychvalovala Nepřítele a hrozila každému, kdo by se proti Nepříteli nějak špatně vyslovil.

Což o to - před Nepřitelem, který mluvil svou nenáviděnou řečí, se lidé mohli ještě jakž takž uchránit, nic před ním nemluvit. Také vzhled Nepřátel v uniformách i v nezvyklých civilních oblecích s odznaky občany dostatečně varovaly. Ale před lidmi mluvícími jejich rodnou řečí to bylo více než obtížné. Nikdo nepoznal, kdo z nich je členem udavačského Praporu.

V těch týdnech neklidu, strachu a nejistot všechny ty nedobré události měly ovšem vliv i na náladu chlapců. Ač věkem ještě nedospělí, stávali se náhle vážnějšími, mluvili, mysleli i jednali téměř jako dospělí lidé. Alespoň trochu šťastnými a volnými se cítili jen tehdy, když byli na výpravě někde za městem, pod širým modrým jarním nebem, uprostřed lesů, lučin a vod. Ve městě na ně pořád doléhala tíseň doby.

Ustaraní lidé potají přetřásali vše to nedobré, co celý národ postihlo, kdekdo věděl o nějakém přikorí, násilí a krutosti Nepřítele. Hoši od Bobří řeky raději pak už nechodili ani do Červeného dolíku, i když bylo krásné odpoledne, a rozhodně by jim tam bylo lépe než ve Strašidelné věži. Ale měli pocit, že i tam je někdo sleduje, možná slídí či stopuje, i když nikoho vysloveně podezřelého nezpovrhovali nikdy. Někdy však prošel Červeným dolíkem dospělý, zpravidla muž středních let - a třebaže si jich zdánlivě nevšímal a do jejich zábav se nevměšoval, hoši se domnívali, že to je snad někdo z Praporu, kdo tady slídí. A když se jednou Tichošlápka ve škole zeptal jeho spolužák Vencík Rezek: "Vy se ještě pořád scházíte s tím svým klubem tam na hradbách - viď?" Rikitan rozhodl, že už do Červeného dolíku raději nebudou chodit, i když tam za krásného rudého

Strach nad Bobří řekou

západu slunce s výhledem na daleké kopce bylo tak pěkně. "V klubovně to bude přece jen jistější - tam nebudeme lidem tolik na očích," dodal. Opatrnosti teď bylo zapotřebí čím dál víc. I většina rodičů naléhala na Hochy od Bobří řeky, aby se raději rozešli, dříve než bude pozdě - a než se třeba něco nedobrého přihodí. V klubovně se hoši učili i Morseovu abecedu i semaforovou signalizaci, a když o těchto věcech pak Rikitan řekl, že možná z nich jednou bude nový bobřík, učili se jim tím raději. Bavilo je to, a jen Drobeček legračně vzdychal: "Ježkovy oči!! Kdepak! Tohle pro mně nic není! To se nenaučím nikdy! Já budu muset asi vystoupit!" Což ovšem nemyslel vážně.

Rikitan také na každou schůzku, i pak na výpravu, určil vždy nějaký bod bobříka paměti. Někdy to byly tři krabičky od zápalek, ale každá s jiným štítkem, jindy měli přinést výstřižek z novin, v němž se psalo něco o přírodě, nebo zase pět mincí jakékoli hodnoty, třeba i té nejmenší, ale každá s jiným letopočtem. Rikitanova vynalézavost v takových úkolech k bobříku paměti byla obdivuhodná - a chlápci se zvolna učili pamatovat si je - a žádané předměty na příští schůzku či výpravu přinášet. Tak si cvičili paměť.

V té době Nepřítel zavřel vysoké školy a Rikitan přijal zaměstnání na poštovním úřadě. Chlápci se tomu dost divili, ale později se přesvědčili, že Rikitanovo rozhodnutí bylo správné. Krátce potom Nepřítel studenty zatýkal a posílal je do své země na nucené práce, s pramalou nadějí, že se někdy ještě vůbec vrátí zpět! Nepřítel také vyhlásil válku mnoha okolním i vzdáleným státům, a protože dosahoval v počátečních bitvách značných vítězství, jeho troufalost a krutost neznala mezí a projevovala se i zde.

24. OHROŽENÉ PRÁZDNINY

Na jednu ze schůzek pak přinesl Rikitan i dvě pochmurné zprávy. Ta jedna se dala ještě unést: školní prázdniny začnou - podle vzoru z říše Nepřítele - až v polovině července místo koncem června, jak bývalo odnepaměti zvykem. Ale hrůza šla z té druhé: mládeži této země Nepřítel zvláštním výnosem zakázal konat společné prázdninové osady, tábory různých spolků, pokud ještě nějaké spolky vůbec byly, i škol, a vyhrožoval tvrdými tresty těm, kdo by ten zákaz přestoupili!

"Ale - ale - jejkule majkule - a co sluneční zátoka?" vykřikl zoufale Drobeček, když jim tu vyhlášku Rikitan přečetl. "To přece nejde - my se tak těšíme - a teď tohle...!" I ostatní hoši zneklidněně a pobouřeně hovořili a na Rikitana naléhali, jestli se to kruté nařízení týká také jich, Hochů od Bobří řeky!? "Nevím ještě, jak to navléci!" pravil starostlivě. "My sice nejsme žádný veřejný spolek - jsme přece jen volné sdružení několika vás, chlapců, nejsme nikde zapsaní ani hlášení - tak snad se na nás ten zákaz nebude vztahovat - snad prázdniny ve sluneční zátoce ještě zachráníme - zeptám se na to někde - to víte, že se jen tak lehce nevzdáme! Ale i když tábořit půjdeme, bude to těžké a nebezpečné - na to můžete vzít jed!!"

Hoši se pak rozpovídali, tlumeně, tiše, jako by je i tady - v silných zdech strašidelné věže - mohl někdo slyšet. Na hry, zpěv a na obvyklé schůzkové veselí dnes nebylo ani pomyšlení! Ta zpráva o zákazu táboření zdrtila všechny.

25. KYTIČKÁŘŮV DOBRÝ NÁPAD

Přes všechna nebezpečí a přes veliké překážky, přes tísnivé obavy i dobře míněné rady rodičů některých hochů činnost sdružení pokračovala. Každou středu konali chlápci nadále své schůzky, i když se na ně do strašidelné věže museli plížit jako nějací spiklenci. A každou neděli samozřejmě pořádali i svoje celodenní výpravy na daleká tábořiště, jen jim známá.

Až dosud téměř pokaždé byli vždy na jiném místě a jedno bylo hezčí než druhé. A na každém z nich hráli své zvláštní hry, jež bylo možné hrát jen zde a nikde jinde, neboť každé tábořiště mělo jiný ráz kraje. Na jednom byly skalky s dvěma potoky, které se právě zde slévaly v jeden, s báječným zarostlým poloostrovem. Ten se dal hájit několika chlapci, zásobenými spoustou šišek a papírovými míčky, zatímco ostatní se vrhali do vody ve snaze dostat se na ostrůvek a tak ho obsadit. Koho zasáhla šiška či míček obránců ostrova, musel zpět za potok na břeh a tam čekat tři trestné minuty, než se směl znovu pokusit na ostrov proniknout bez zásahu. Komu se to podařilo, stal se pak sám jedním z obránců. A prohráli ti tři, kteří jako poslední zbyli na břehu a na ostrůvek se nedostali. Na jiném tábořišti vedle loučky byl hustý nepěstěný les, zarostlý křovím. Tady se dařilo hře "Průchod armád". Také bylo možné hledat Rikitanem ukrytý míč strážný obránci lesa. Jinde zase bylo tábořiště plné všelijakých skalisek, po kterých se dalo lézt, dobývat jejich vrcholky za pomoci míčků, toho jedinečného Rikitanova vynálezu, a večer odtud pozorovat západy slunce, když hoši měli to štěstí, že zapadalo obzvlášť červeně. A přece kterési neděle nastala v tom pravidelném střídání tábořišť změna, vynucená okolnostmi.

To už bylo všude zase plno jarního kvítí, tráva voněla a vody zpívaly své písně

Strach nad Bobří řekou

přes splavy a splávky v potocích, kolem kterých Hoši od Bobří řeky putovali nebo u nichž tábořili. A po modrém nebi zase plula do neznámých dalek bílá oblaka jako bájně koráby na vzdušném moři. A vítr někdy hučel v korunách stromů i v telegrafních sloupech. Jaro bylo v plném rozpuku, jaro, čas chlapců a děvčat! Jen doba kdyby byla jiná! Taková jako bývala dřív, jako byla ještě v tom minulém slavném jaru, kdy se Jiřík a Vilík poprvé sešli s Rikitanem a pak založili své sdružení Hochů od Bobří řeky. Jak krásně a radostně by se žilo, kdyby Nepřítel nevstoupil do jejich líbezné vlasti!

Neděle za nedělí uplývaly do minulosti a opravdu každou výpravu až dosud chlapci konali téměř vždy na jiné tábořiště, kde ještě nikdy předtím nebyli. Ale jednou věčně nespokojený Štoura na středeční schůzce ve Strašidelné věži pronesl nahlas myšlenku, kterou se snad někteří hoši už v duchu také zabývali, ale kterou zatím nevyslovil nikdo, ani Rikitan ne. Bylo krátce poté, kdy se dozvěděli, že jejich táboření o prázdninách ve Sluneční zátocy ohrožuje kruté nařízení Nepřítele. Štoura řekl:

"Jak to ale uděláme, aby nás nikdo neviděl, když zase půjdeme s vozíky a se všemi těmi věcmi na nich do Sluneční zátoky? Vždyť i jen sem do klubovny se musíme skoro plížit jako zloději, jeden po druhém - a to neneseme nic - jen tašku s Bobřím zápisníkem!?"

Rikitan se na něj podíval a v jeho pohledu byla starostlivost i obdiv ke Štourově přemýšlivosti. "Ano - - bude to těžká a skoro nemožná věc dostat se tam tak, aby nikdo nic nevěděl a ani neviděl!" pravil potom zvolna. "A přece tam budeme muset všechno, co k táboření potřebujeme, nějak přepravit - snad převézt, nebo i jen přenosit v tornách - jiná možnost není! Rozhodně to nepůjde tak hladce jako před minulými prázdninami! Nebude možné vydat se na cestu s našimi vozíky veřejně a před lidmi, i kdybychom vyjeli z města nevím jak časně ráno! Na ulici vždycky už někdo bude!"

"Tak vyjdeme v noci!" vykřikl bojovně Kytíčkář. "Za úplné tmy. To nebude venku ani človíčka, natožpak nějaký Přístavní povaleč!"

Luděk vytáhl ze svého Bobřího zápisníku malou kartičku s kalendářem, chvílku se do ní díval a pak řekl: "kolem patnáctého července bude úplněk. To bude v noci na cestu dost vidět, i kdyby bylo zataženo. Ano - pojedme v noci - tady nás nikdo neuvidí - a za městem k ránu už snad budeme v bezpečí!"

"Asi to tak nějak uděláme!" pravil Rikitan zamyšleně. "Kytíčkář má dobrý nápad, vyjet z města v noci! Ovšem i tak to bude dost nebezpečné a taky obtížné. Víte sami, jak cesta do Sluneční zátoky vypadá! Samá rokle, skály, zarostlé houštiny - jak těžko se nám tudy jelo a prodíralo se i loni, za denního světla. A to jsme se ještě nemuseli ani před nikým skrývat!"

Dlouho se pak ještě radili o podrobnostech tohoto nebezpečného plánu. Rikitan vyhlížel dost ustaraně, ale hoši byli téměř nadšení tím dobrodružným podnikem, smáli se a vtipkovali, jako by se jednalo o něco docela snadného, lehkého. Nikdo z nich si nedovedl představit nesnáze s tím vším spojené! Trochu se s nimi usmíval i Vilík, jehož nedávné zděšení nad odcizením židličky s tak nebezpečnou zrádnou básní o Nepříteli se časem začalo mírnit. Jednak tím, že až dosud se nestalo nic z toho, čeho se tolik obával, totiž že Přístavní povaleči "Báseň smrti" - jak se jí začalo všeobecně říkat - v jeho sedátku objeví a někde Vilíka udají, ale také proto, že během dalších dnů o svém strachu postupně řekl napřed Rikitanovi, později pak i hochům. Tím, že se se svým hrozným tajemstvím svěřil ostatním, úděsný strach z jeho mysli zvolna vyprchával.

"V neděli ráno vyrazíme směrem ke Sluneční zátocy!" určil pak Rikitan. "Každý z vás vezme už dnes s sebou domů - a pak v neděli na výpravu - něco z naší táborové výzbroje - ale sejďeme se až na konci města, v sedm hodin, za Okrajovou ulicí!"

"Ale to přece do Sluneční zátoky nemůžeme dojít!" bědoval a divil se Tichošlápek. "Loni jsme tam šli i s vozíky snad dva dny nebo jak dlouho - to tam do večera nedorazíme - a večer musíme být doma, vždyť v pondělí je škola!"

"To vím!" uklidnil ho Rikitan. "Nepůjdeme samozřejmě až do Sluneční zátoky, to dá rozum! Ale na cestě k ní, když z našeho směru trochu odbočíme, je samota, bydlí tam dobří staří lidé. Známe je trochu z doby, když jsem tam kdysi šel za objevením Sluneční zátoky. Poprosíme je, aby nám tam naše věci schovali ve stodole, vyzvedneme si pak vše, až poputujeme do Sluneční zátoky na prázdniny. Po částech tam do té samoty odnášíme i části našich vozíků, nádobí, stany, zásoby potravin - zkrátka všechno, co k táboření budeme potřebovat. Možná že už i nějaký vozík sestavíme hned tady za Okrajovou ulicí, aby se nám šlo snadněji. Nejtěžší věci naložíme na něj a přikryjeme je několika pytli od brambor. Potká-li nás někdo, nebude mu to nápadné, že s sebou vezeme hrnce, kastroly a součásti jiných vozíků."

Strach nad Bobří řekou

Nastalo rozdělování nádobí i součástí jednoho z vozíků mezi hochy. "Mně dej něco těžkého!" žádal Grizzly. "Já unesu třeba dvacet kilo!"

"Já taky! My taky chceme nějakou větší věc!" volali pak chlapci o překot. Robinsonovské nadšení se zmocnilo všech. A Rikitan se už zase usmíval, alespoň na malou chvíli spokojený a šťastný tím nadšením chlapců. Ano, s takovými chlapci se snad ten těžký a nebezpečný podnik přece jen podaří!

"Jen tiše, tiše odcházejte - a každý zase zvlášť, ať si vás venku nikdo nepovšimne!" nabádal je, když se jednotlivě vytráceli zvolna z klubovny. "A v neděli v sedm ráno za Okrajovou ulicí! Za každého počasí!"

Piráta až téměř u domu, kde bydlel, potkali dva Přístavní povaleči. Nesl jedno kolo vozíku. Pochechtávali se mu, že má o kolečko víc, ale naštěstí je nenapadlo kolo mu ukořistit, i když by se jim to dost snadno podařilo. "Kam s tím kolem?" posmíval se mu jeden z obou těch obyčejných kluků.

"Ale - přidělám si k němu šlapky a naučím se na něm jezdit jako šašek v cirkusu!" ledabyly mávl rukou Pirát a zmizel v domě.

26. BOBŘÍK ŽÍZNĚ

Pocasí toho nedělního rána, kdy se hoši měli poprvé vydat s věcmi směrem ke Sluneční zátocě, nebylo právě nejlepší. Obloha byla zachmuřená, občas mrholilo, a kdo nemusel tak časně vstávat a jít ven, nešel. Ostatně v nedělních ránech nebylo nikdy mnoho lidí v uličkách Staré čtvrti.

"Sama příroda je nám nakloněná," smál se Rikitan spokojeně, když se chlapci sešli za Okrajovou ulicí. "Doufám, že vás nikdo neviděl s tím, co nesete?" Stopař řekl, že potkal jednoho Přístavního povaleče, ale ten si ho ani nevšiml, protože si cestou z trafiky prohlížel nějaký obrázkový časopis. Ale kromě Rikitana se smáli i hoši - a to sami sobě. "Tak copak budete dnes smažit, paní Pimprláčková?" chechtal se Štoura a tahal kytičkárovi za držadlo pánve vyčnívající mu z torny. (Na táboře ve Sluneční zátocě na ní smažili karbanátky.) "Ale co bych smažila!" odbýval ho vesele kytičkář, "to víte, koupili jsem u řezníka vnitřnosti pro psa, víte, náš chlapec to má rád! V klubu mu říkají Štoura!!"

Luděk nesl velkou tašku se schovaným ohromným hliníkovým hrncem. A ten ještě maskoval kopacím míčem, dovnitř vecpaným. Nikomu cinkaly v torně naběračky a kastrůlky. Rikitan sám nesl dno vozíku, částečně skryté ve velikých deskách na rýsovací prkno. Také všechna čtyři kola i s osami zde byla, zabalená v látkových nákupních taškách.

Grizzly navrhoval, aby vozík sestavili ještě tady - stejně tu nikdo cizí není - tak jaképak strachy? Ale Rikitan byl opatrný! "Ne, ne!" zamítal Grizzlyho návrh. "Kus cesty to vydržíme - a složíme vozík dohromady až někde dál, až budeme zcela o samotě! Jen to vydržte, tu hodinku!" "Ano - ano! To víš že vydržíme! To se ví!" bouřili hoši, i když torny některých z nich byly skutečně dost těžké. "A už pojďme, vždyť jsme tu už všichni!" Ještě chvíli šli po luční cestě plné zataček každý sám, ale čím více se vzdalovali od posledních domů města, tím více povolovali ve své ostražitosti a tím více chtěli už jít zase pospolu, jako vždy chodívali, povídat si, žertovat mezi sebou - a také už i plánovat, jak si vše ve Sluneční zátocě opět zařídí, dostanou-li se tam ovšem! Při této myšlence, jež jim snad pokaždé, když o Sluneční zátocě mluvili, vstoupila na mysl, vždy se až zachvěli pocitem strachu i nejistoty.

Cestou se obloha vyjasnila. Drobný ranní deštík už dávno ustal a z mlhy se vynořilo sluníčko, už hřejivé a jásavé, jak jen na jaře umí být. Hoši počali svlékat svetríky a trička a všichni si pochvalovali, že mají krátké kalhoty a jen ponožky místo podkolenek. To ostatně patřilo k jejich kroji, i když už ochuzenému o stejné šedomodré košile.

Asi po hodině chůze dorazili k malému lesíku uprostřed luk. Hoši si na něj pamatovali ještě ze své loňské cesty, když putovali do Sluneční zátoky poprvé - a pak zase z ní na konci prázdnin. A zde teprve dal Rikitan pokyn k zastavení a také k sestrojení vozíku. "Budeme tu asi půl hodiny!" pravil přitom, "máme před sebou snad ještě asi dvě hodiny cesty, možná i víc, než k tomu stavení dojdeme!" To už slunce začalo připalovat a den sliboval být horký.

Hoši zajásali a Luděk vytáhl z hrnku v tašce míč. Ale někteří nedočkavci už otevřeli torny a začali jíst. Zdálo se, že je Rikitan mimořádně bedlivě pozoruje - a skutečně tomu tak bylo. Neboť když větrník a Stopař vytáhli z torny i své lahve s vodou nebo čajem, Rikitan vykřikl: "Tak - a dost - ani jedno napití pro ty z vás, kteří dnes chtějí ulovit nového bobříka!"

"Nového bobříka?" vyhrkl Drobeček - a větrník zůstal stát s láhví skoro až u úst znehybněle, a všichni se dívali užasle na Rikitana. "Opravdu nového bobříka? Co to má znamenat? Jakého bobříka - a to se opravdu nesmíme ani napít?" ptali se. Také ostatní hoši ustali v jídle a mimoděk zazátkovali své ještě nenačaté lahve.

Strach nad Bobří řekou

A Rikitan už vysvětloval: "Ale ano - můžete se napít!! Proč byste nemohli - - ztratíte tím však - aspoň pro dnešek - možnost ulovit bobříka žízně, a musíte čekat na jinou příležitost, kdy lov na něj znovu vyhlásím! Tak jako Roy kdysi dávno ve Sluneční zátocce leckdy musel překonávat útrapy žízně, když byl někde daleko od srubu na lovu zvěře, kde nebyla čistá nezávadná voda, tak i vy máte prokázat, že dovedete svou žízeň ovládnout! Nový sedmnáctý bobřík, který jsem nazval bobříkem žízně, říká, že za parného horkého dne po šest hodin vydržíte bez vody či jakéhokoli jiného nápoje!" Podíval se přitom na své hodinky a dodal: "Od té chvíle, kdy začíná pořádné vedro, šest hodin nebude nic pít ten z vás, kdo bobříka žízně chce ulovit. Nenutím vás k jeho lovu - je to vaše dobrá vůle." "Já ho ulovit chci!" vykřikl vášnivě Pirát. "Já to vydržím!" Při těch slovech uložil do torny zpět svou láhev. "Já taky! My taky!" hlásili se k lovu i další chlápci statečně, protože žízeň nebyla ještě tak velká. I Jirka s Vilíkem se samozřejmě rozhodli bobříka dnes ulovit.

Pak se vydali znovu na další cestu. Horko bylo stále větší a větší - a hoši toužebně vyhlíželi kdejaký lesík či stinnou rokli, kde by se alespoň na chvíli skryli před palčivým sluncem. Byl opravdu mimořádně a na jarní čas nečekaně horký den. Jen Drobeček si zatím liboval, že dnes k lovu nenastoupil - a se smíchem dráždil ostatní hochy tím, že každou chvíli přiložil svou láhev k ústům, aby se napil. Během cesty se pak k němu připojili ještě kyticák, Grizzly a Ti-chošlápek, kteří lov vzdali, když předtím už od začátku lovu dvě hodiny žíznil. "Kdepak šest hodin!!" trpce vyhrkl kyticák. "Dnes ne! Až někdy jindy!" Brzy po poledni dorazili hoši po úzkých stezkách do otevřeného údolí a tam spatřili hospodářské stavení s kůlnami a ještě několika přístavky. Vše vypadalo dost zchátrale, neudržované - a nebylo divu. Z obytného domku těžce vyšli na zápraží dva starší lidé, muž a žena, když uslyšeli hovor a smích hochů. "Tak jsme tady!" ohlásil Rikitan hochům: "Jsme u dnešního cíle naší cesty!" Pak pokročil vpřed a hovořil delší dobu s oběma obyvateli usedlosti. Zřejmě jim vyložil účel, za kterým se sem dnes s hochy vydal, a bylo vidět, že uspěl. Oba starší lidé si Rikitana trochu pamatovali z jeho dřívější návštěvy zde - a horlivě přikyvovali. Měli pochopení pro těžkou situaci Hochů od Bobří řeky. Ani oni nebyli stoupenci Nepřítele!

"Můžete si tady uložit všechno, co budete ke svému prázdninovému životu tam dál v lesích u řeky potřebovat!" řekl muž vlídně k chlapcům - a těmi lesy u řeky měl na mysli vzdálenou Sluneční zátoku, o které měl spíš jen tušení, než aby tam kdy byl. Žena mezitím otevřela vrátka do malého přístavku a volala na hochy: "Tak sem si to všechno, chlápce, můžete naskládat, tady se toho vejde hodně, i kdybyste si to sem nosili každou neděli až do léta! A nic se vám tu neztratí. Nebojte se! Sem za celý rok nepříjde ani človíček - jen pošták se tu a tam u nás někdy zastaví."

Hoši vděčně začali z toren vytahovat své poklady, nádobí a jiné věci. Větrník se ujal jejich rozmístování tak, aby vše zabralo co nejméně místa. "My sem opravdu musíme přijít ještě několikrát, než to tady budeme mít všechno!" řekl přitom k přihlížející paní.

Nechali zde i svůj první vozík, zatím ještě nerozebraný, a brzy potom se s hodnými lidmi rozloučili a vraceli se zpět směrem k městu, i když jinými cestami; Rikitan slíbil pěkná místa na hry pro zbytek dnešního dne. Jen Devět šrámu by zde byl nejraději zůstal, našel tu psího kamaráda, se kterým se rychle spřátelil.

Ještě v pozdním odpoledni skončilo několik hochů zdárně lov bobříka žízně - a měli z toho velkou radost. Vilík s Jirkou byli mezi nimi. Do Staré čtvrti dorazili pak už skoro za tmy - a ještě před Okrajovou ulicí se zase rozdělili tak, aby nebyli nikomu nápadní. Tam venku pod jarním nebem uprostřed osamělých lučin a lesů - a jen sami mezi sebou - se cítili zase tak šťastní a veselí, jako byli vždy po celý dosavadní život. Ale teď mezi lidmi ve městě, kde nevěděli komu věřit a komu ne, strach a nejistota, které teď všude - i ve Staré čtvrti - vládly, se jich znovu zmocnily.

27. POD HVĚZDNÝM NEBEM

Pak už skutečně nebylo snad ani jediné neděle, kdy by se Hoši od Bobří řeky vypravili někam jinam, než tam, kde byli letos poprvé! Tam směrem ke vzdálené toužené Sluneční zátocce, k tomu osamělému stavení. A vždy tam nesli něco z toho, co v létě budou ve Sluneční zátocce potřebovat. Cesty je však nikdy neomrzely! Kraj, kterým vedly, byl opuštěný a divoký, plný pěkných míst, plácků a skalek, rokli a houštin, jako stvořený k nejrůznějším dobrodružným hrám. A ty uměl Rikitan vymyšlet znamenitě!

Jednou se sem hoši vydali také už v sobotu odpoledne, když bylo zřejmé, že bude vlháká noc - a přečkali ji pod širým nebem, či lépe řečeno pod hustým mlázím, na

Strach nad Bobří řekou

suchém jehličí, zabalení jen do svých pokrývek. Ani stany s sebou zatím nenesli, aby mohli vzít více potřeb k prázdninovému táboření ve Sluneční zátoce. Stany ostatně budou také ještě potřebovat na výpravách před koncem školního roku. Ten večer také rozžehli malý táborový ohniček na písčitém břehu malého potoka a zde pak seděli a zpívali. A když potom ohniček dohasínal a hoši ho chtěli oživit dalším chrastím a suchými větévkami, Rikitan řekl: "Už ne - už nepřikládejte! Ohlašuju dalšího bobříka! Pojdte se mnou dál od ohně, abyste na něj lip viděli!" Hoši překvapeně vstáli a Rikitan je vedl tmou na další palouk, kam už nedosahovala záře ohničku - a opravdu něco uviděli! Nad jejich hlavami se klenula jasná obloha s tisíci hvězdami, některými jasnými, jinými sotva viditelnými. A Rikitan řekl: "Tak tohle hvězdné nebe, to je ten nový bobřík, osmnáctý, bobřík hvězd! Nelekejte se jejich záplavy, kam se jen podíváte! Povšimněte si, že některé z nich tvoří jakási zvláštní seskupení, dávají různé obrazy, podle nichž jim lidé už v dávnověku dávali různá jména. Říkáme jim souhvězdí. Slyšeli jste už jistě například o souhvězdích velkého a malého vozu. Ta znáte určitě všichni. Ale Roy znal mnohem víc těch hvězd a hvězdiček jako pravý syn přírody a zálesák, a dovedl se podle nich orientovat. I vy je budete znát, až se je naučíte na obloze hledat a rozeznávat. Neuvidíte jich mnoho ve městě, kde večer svítí plno světél. Ale venku za městem, v takový večer a v takové temnotě a samotě, jako jsme teď my, nedá velkou práci je určovat. A teď pozor: když jich naleznete a určíte deset, ulovili jste bobříka hvězd!" A pak jim znovu ukazoval různá souhvězdí i jednotlivé hvězdy mimořádné záře a jmenoval jejich názvy. "Zítra si ty hlavní nakreslíš do svých Bobřích zápisníků i s jejich názvy, abyste si je lépe zapamatovali." Nebem se mihl i meteor a Drobeček tlumeně volal: "Podívejte - podívejte se - padá hvězda! Hvězda padá! Vidíte?" Vzduch byl plný opojné vůně. To jarní tráva voněla, i lesy kolem, a voda vydechovala svůj zvláštní vodní pach - a do toho sem mírný větřík zanesl i závan páleného chřastí z dohasínajícího ohničku tam vzadu za hradbou houští. Koruny stromů se rozezpívaly tichým šumem. A chlapci tu všichni krásu jarního večera vnímali s úžasem, naplnění myšlenkami, jež jim tam kdesi daleko ve městě za bílého dne nikdy nepřípadly na mysl. A nad jejich hlavami pluly myriády hvězd jako mihotavé lampičky z vesmírných dalek.

28. VZRUŠUJÍCÍ VÝSTRAHA

Na ten krásný hvězdný večer a pak i noc po něm ještě dlouho vzpomínali a v rozhovorech mezi sebou si o nich stále povídali. Ty chvíle tam daleko od města, ten večer plný opojných vůní, jim silně připomínal prožitky ve Sluneční zátoce z minulého léta. To bylo s jejich sdružením ještě vše v pořádku, to ještě nemuseli mít z ničeho strach, před nikým a před ničím se nemuseli skrývat - a ani je tenkrát přitom nenapadlo, že by si toho blaženého klidu, míru a spokojenosti měli nějak vážit. Bylo to všechno tak samozřejmé a jisté!

A teď na nejistotu, neklid, ba i strach naráželi na každém kroku. Do klubovny ve Strašidelné věži a pak zase při odchodu z ní se museli plížit téměř jako nějakí spiklenci, provinilci! Také jejich srazy k výpravám i pak zase návraty z nich nesly ráz té největší opatrnosti, tak tísnivé a dusící každou chvilku pohody. Přístavním povalečům se vyhýbali, kde mohli - a když je přece jen někde potkali, na jejich pokřikování a posměšky i výhrůžky raději ani neodpovídali.

Předstírali, že je nevidí a jejich řečí neslyší. Bylo to potupné, odporné a uráželo to jejich chlapeckou hrmost a čest, ale nebylo vyhnutí. A přece to vše ještě nebylo nic proti tomu, co na ně čekalo a co je mělo potkat později.

Celá země se víc a více chvěla obavami z budoucnosti. Zatčení lidé mizeli beze stopy. Přibývalo i poprav vlastenců, lidí odhodlaných a statečných, kteří se odvážili postavit se Nepříteli na odpor veřejně a s chabou zbraní v ruce. Ani zde ve městě - ani v jeho staré čtvrti nebylo tomu jinak. Hoši od Bobří řeky sami znali několik spolužáků, kteří tak přišli o své otce. Ze sousední třídy vilíka a Jirky byla zatčena a odvečena celá rodina jednoho chlapce, i s ním - a nikdo se o nich už nic nedozvěděl. Krátce potom se do jejich bytu nastěhovala rodina jednoho z policejních úředníků Nepřítele.

Po staré čtvrti kolovaly zprávy, že je zde nějaký udavač, dospělý člověk, snad člen obávaného Praporu, který špehuje lidi, tajně naslouchá v krámech i na ulicích, co si kdo s kým povídá, a pak o tom podává zprávy Nepříteli a jeho cizáckým úřadům. Nikdo nevěděl, kdo to je, jak se jmenuje, kde bydlí a jak vypadá. Rozšířila se nepotvrzená pověst, že bývá oblečený do plátěné či kožené bundy se dvěma červenými pruhy. Muži, kteří podobné bundy měli, je raději přestali nosit. Nebyl však mezi nimi také onen Udavač?

Když jednou chlapci před schůzkou odemkli věž, našli pod jejími vraty zasunutý papírek. Bylo na něm: "Buďte opatrní! Vědí o vás! Hlíдают vás! Nevěřte nikomu! A rozejděte se raději, než bude pozdě!" Více nic, žádný podpis.

Strach nad Bobří řekou

"Rikitane - Rikitane!" volal znepokojeně Grizzly a mával nahoře v klubovně tím výstražným papírkem, neboť on to byl, kdo ho na prahu vrat našel. "Co to má znamenat? Kdo nám to psal? Proč nás tak děsí?"

"Jak to mám vědět?" usmál se nuceně Rikitan, když si lístek přečetl. "Zřejmě je to někdo, kdo to s námi dobře myslí! Snad je to kamarád někoho z vás z ulice nebo ze školy! Kdo ví! Horší ale je, že ví o našich schůzkách tady ve věži, že ví o naší klubovně! Jak to objevil? To nám může být krajně nebezpečné - a osudné - už se tu nikdy nebudeme cítit jako za větrem, v bezpečí! Zakrátko se takhle může o naší činnosti dozvědět kdekdo, když pisatel toho lístku nebude držet jazyk za zuby!"

"Snad bude!" zašeptal důvěřivě Tichošlápek. "Snad bude mlčet a neprozradí nás, když to přece s námi tak dobře myslí, jak říkáš!"

"Jen aby! Jen aby!" pochybovačně si povzdechl Rikitan. "Jen aby to nebyl nějaký nerozumný žvanil, chlubílek, který se bude po celé staré čtvrti holedbat, že o nás ví!" Pak zahájili svou obvyklou schůzku. Ale ani při živých a veselých hrách, ani při cvičení Morseovy abecedy a semaforu se nemohli zbavit podivné tísně a obav.

Ten nešťastný papírek. Ten zneklidňující výstražný vzkaz! Kéž by ho nebyli našli!

29. VYDĚRAČSKÝ POŽADAVEK

Od té nešťastné schůzky s tak poplašným vzkazem byli pak hoši ještě opatrnější a ještě nedůvěřivější než dřív. A přechodně šťastní a chvilkové spokojení byli opravdu vždy jen na výpravách tam do toho kraje, za kterým pak zase ještě daleko - daleko byla jejich Sluneční zátoka! To místo se zpívajícími peřejemi na Bobří řece, s tisícerým barevným kvítím na jejich březích, s hučícími korunami borovic, se záplavami slunečního jasu i kouzelného měsíčního svitu, když se měsíc vracel na několik večerů a nocí do toho líbezného českého kraje, to místo bylo trvale jejich útěchou a nadějí, že se tam zase vrátí!

Zvědavé řeči o Hoších od Bobří řeky a jejich sdružení se ve školách, kam chodili, i v okolí jejich bydlišť nebezpečně šířily. Dříve si jich skoro nikdo nevšímal! Ale teď - snad právě pro tu nejistotu a vyděšenost doby - se o ně zajímal kdekdo! "Tak co, kdepak jste vandrovali včera?" tážali se hochů v pondělí spolužáci nebo chlapci z ulic, kde bydleli. "A co jste tam hráli? Jaké to tam bylo? Koupali jste se už?" Tak a všelijak podobně na Hochy od Bobří řeky doráželi, spíše z hlouposti než z nějakého zlého vyzvědačského úmyslu.

A pak jednou o přestávce ve škole přišel za Vilíkem a Jirkou Žanda Lubeš a řekl jim: "Ještě hledáte ty svoje židličky, co vám ukradli Přístavní povaleči?" Oba hoši zbystrili ovšem sluch, ale Žanda Lubeš pokračoval: "Já myslím, že o nich vím, kde jsou! Ale co mi za to dáte, když vám to řeknu?"

Vilík a Jirka se nikdy nesmířili s jejich ztrátou a dosud si neudělali nové. V klubovně seděli vždy jenom na nějakých bedničkách od mýdla, které našli kdesi na skládce! Zejména ve Vilíkovi se obnovili hrůza z toho, že by v jeho stoličce mohla být objevena ta usvědčující "Báseň smrti", a tak vyhrkl: "No - a co bys za to chtěl, když nám to řekneš?" A Jirka dodal: "Dáme ti všechno, co jen můžeme co máme, když nám to řekneš!"

Žanda Lubeš se na ně dychtivě a lstivě chvíli díval, zřejmě se pásl na jejich touze židličky opět mít - a uvažoval, co by měl od nich chtít. Ale snad navzdory přemýšlení už věděl napřed, co to bude! Protože za chvilku je ohromil a skoro zdrtil nepřítelným požadavkem: "Tak já bych chtěl, abyste mně řekli, kde je ta vaše Sluneční zátoka s tou Bobří řekou!"

"Ale - ale to přece nejde - to je naše velké tajemství!" vydechl skoro zděšeně Jirka. "Zvláště teď, v takové době! To přece není možné, uznej to!" "A proč to chceš vůbec vědět?" ptal se naléhavě Vilík. "Je to strašně daleko, víš - a ty bys tam stejně cestu ani nenašel - a co bys tam, prosím tě, sám vůbec dělal? Vždyť je to několik dní cesty!"

"Utábořil bych se tam s kamarády z ulice a od nás z domu někde blízko vás, až tam budete!" ušklíbl se Žanda. "Namalovali byste mi plánek, jak se tam jde nebo jede - a bylo by to! Na konci světa to místo být přece nemůže! Najdeme to stejně jako jste to našli loni vy s tím vaším Rikitanem!"

Vilíkovi a Jirkovi začínalo být až úzko z toho vyděračského přání - a představa, že snad své památné židličky přece jen najdou, mizela s každým Žandovým slovem. Prozradit někomu Sluneční zátoku! A aby tam tábořil a křičel a rušil jejich klid! Kdepak! Ale přesto se ještě nechtěli vzdát - a Vilík začal vyzvídat: "A jak nám dokážeš, že o židličkách víš - že tam někde ještě jsou - že je někdo třeba už ne-rozstípal a nespálil? Co když nás nějak napálíš - my ti řekneme, kde je Sluneční zátoka - ale židličky nikde už třeba dávno nejsou!"

"To se ví!" pomáhal Jirka. "Tak nám aspoň napřed řekni, kde asi jsou - a

Strach nad Bobří řekou

přesvědč nás o tom, že mluvíš pravdu!"

"A řeknete mi pak, kde Sluneční zátoka je, když vám je ukážu?" ptal se opatrnicky Zandá.

"To ještě sami nevíme!" mluvil rozvážené Jirka dál, "ale všechno bude možná jiné a své rozmyšlení třeba změníme, když židličky aspoň uvidíme!"

Zandá chvíli mlčel. Pak povídal něco, že je to všechno dost těžké, ale nakonec se rozhodl: "Tak podívejte se! Když mi nevěříte, tak já vám ty vaše sedátka doopravdy ukážu. Ale jen ukážu! Nic víc než ukážu, rozumíte - chacháá! A vy se k nim nikdy nedostanete a nikdy je nenajdete, když mi o Sluneční zátoce neřeknete! Platí?"

"Platí!" vykřikli skoro současně Jirka a Vilík, ten ale jen trochu méně nadšeně. "Báseň smrti" mu znovu totiž vytanula na mysl. Ale oba si v duchu umiňovali jedno a totéž: Sluneční zátoku neprozradí za žádnou cenu! Ani za ty židličky ne! Raději se smíří s jejich konečnou ztrátou. Ale třeba je Zandá dovede přece jen někam, k nějaké stopě, po které se pak vydají už oni sami, bez jeho pomoci - a židličky získají i bez něho!

A tak si s ním smluvili, že se s ním zítra určitě vypraví tam, kam on určí, aby je přesvědčil. Jen jedna podmínka, kterou Zandá vyslovil, je trochu mátna a zamotávala jim hlavu. Řekl jim: "A vezměte si s sebou nějaké husté šály nebo kulichy!"

Ten nápad - ta léčka na vychytralého Žandu Lubeše, totiž že svoje sedátka naleznou i bez něj, nedala Jirkovi a Vilíkovi spát. Napřed měli trochu výčitky, zda to vlastně není vůči němu nepoctivé u nečestné jednání. Pak je napadlo, že nemusí mít k němu nějaké ohledy, když on je vlastně vydírá a těžší z jejich úzkostí a z touhy po vlastním majetku!

"Vždyť my mu vlastně nic nebereme! Nic mu přece nechceme ukradnout!" mudroval Jirka. "A on ví, že když to místo, kde sedátka jsou, nám ukáže, nic nám to ještě nepomůže, vždyť to sám říkal, že se tam prý sami bez něj nedostaneme a nikdy dostat nemůžeme!"

Také Vilík se tak uklidňoval - a vzájemně jeden druhého přesvědčovali, že nedělají nic špatného, když chtějí takhle získat zatím alespoň stopu po svých ztracených a tak toužených památných sedátkách. Jirka nadto ještě dostal nápad, na co by se mohl Vilík vymluvit, kdyby se v jeho židličce opravdu ta báseň našla: někdo cizí že si ji tam uschoval v době, když už stolička nebyla u Vilíka. Trochu ho tím upokojil.

A jen jim vrtalo pořád hlavou, proč si mají vzít s sebou ty šály nebo zimní čepice-kulichy, když je přece už takové horko, že je možné lovit i bobříka žízně!? "Kdyby chtěl od nás jen ty šály," uvažoval Jirka, "tak bych řekl, že se po nich budeme třeba někam šplhat -nebo tak něco - ale proč ty kulichy?? Co s těmi zamýšlí?"

"Hm - hm - kulichy nebo šály - jedno či druhé!" kýval přemýšlivě hlavou Vilík a ani jeho nemohlo nic napadnout, k čemu je na cestě se Žandou Lubešem budou potřebovat. Ale zítra se to dozvedí! Určitě se to dozvedí, tak jako snad zatím alespoň uvidí svoje sedátka! Ovšem-ovšem jen tehdy, jestli Zandá nelže - jestli snad nezamýšlí nějaké léčky! Nemohli se dočkat zítřejšího dne.

30. PUTOVÁNÍ VE TMĚ

Sešli se s Lubešem brzy odpoledne na rohu jejich ulice, hned jak si napsali úkoly. Jirka měl s sebou nákupní tašku a do té nacpal svou i Vilíkovu šálu i zimní čepice. Maminky se nestačily divit, k čemu že takové zimní věci potřebují a oba chlapci popravdě řekli, že sami nevědí! To ale doma oznámili, že jdou se Žandou Lubešem, který jim snad ukáže místo, kde jsou uschovány - nebo snad jen tak se povalují - jejich sedátka. "Jen buďte opatrní, ať se do něčeho nezapletete!" varovala Vilíka maminka - a jeho až polilo horko při pomyslení, kdyby věděla, že si jde nejen pro svou stoličku, ale snad i pro "Báseň smrti"! I Rikitan, když se mu svěřili, že jdou se Žandou Lubešem někam do neznáma - ani nevědí kam - je varoval a nabádal k největší ostražitosti. Všechny ty hovory a výstrahy oba chlapce dost znepokojily a ubraly jim trochu z té radosti a z toho těšení, že snad přijdou na stopu svým židličkám. Ale už se nedalo couvnout, cestu si snad rozmyslet - a oni couvnout ani příliš nechtěli, i když byli velmi znepokojeni.

S Lubešem stál na rohu ulice ještě jakýsi menší chlapec, kterého Jirka i Vilík tak trochu znalí, třebaže s ním nikdy nemluvili. Bydlel také ve Staré čtvrti.

"Tak můžeme jít - vidíte?" přivítal je Lubeš. "A máte s sebou ty věci? Ty čepice a šály?"

Jirka pozvedl trochu do výše tašku a řekl: "No to víš, že máme! Jen ale nevíme, k čemu je budeme potřebovat!?"

"To snad půjdeme někam do sklepa, do nějakého sklepení - či co? A tam bude asi zima - ne?" dohadoval se Vilík ve snaze ze Žandy Lubeše něco vymáčkout. Ale ten

Strach nad Bobří řekou

se jen záhadně tvářil a pořád jen odpovídal: "No počkejte, počkejte - brzy to poznáte, všechno se dozvíte!"

Šli velmi dlouho, až se znenáhla dostávali do ulic a uliček, kam dříve jen málokdy přišli. Také několika průchody ve velmi starých domech prošli a dostali se jimi zase do neznámých míst, kde snad nebyli ještě nikdy. Pak vešli úzkými vrátky do průchodu, který vedl na menší zanedbaný dvůr, zaplněný nejrůznějším harampádím. A tady to vlastně teprve všechno začalo.

"Ukažte mně ty šály!" řekl Zandá, "a ty čepice taky!" Jirka otevřel tašku a Zandá z ní vylovil obě šály. Byly to dost dlouhé silné zimní šály - a Zandá se zdál být s nimi spokojený.

"Ale k čemu jsme je měli s sebou brát? Tak už nám to přece řekni!" doléhal na něj netrpělivě Vilík. Za chvíli to ale konečně pochopili! Žanda vzal jednu šálu po druhé, každou si položil na oči, jako by si je chtěl zavázat a vždy se - s nimi na očích - obrátil proti obloze. "Dobře!" řekl pak, "není skrz ně vidět! To je dobře!"

"Proč je to dobře?" zeptal se podezíravě Jirka. A Žanda odpověděl: "Proto je to dobře, že šály jsou silné a neprůsvitné - a není skrz ně vidět! Kdyby bylo - tak bychom tam nemohli jít - rozumíte?" A když i nadále na Lubeše hleděli naprosto nechápavě, vysvětlil jim to po lopatě: "My vás teď tady s Tónym někam povedeme - a vy nesmíte vidět a vědět kam! Zavážeme vám oči a povedeme vás tam, kde pak si šály sundáte - a to už budeme u těch vašich sedátek! Nebojte se, povedeme vás opatrně, nikam nespadnete, o nic se neuhodíte, ani nezakopnete!"

Při těch slovech už začal jednu šálu uvazovat Jirkovi kolem hlavy tak, aby měl oči zcela zakryté. Tóny chtěl druhou vázat Vilíkovi, ale ten řekl, že si ji uváže sám. Zandá to však nepřipustil. "Ne - ne - ani Tóny, ani ty sám si šálu vázat nebudete! To já sám ti ji uvážu!" Zřejmě chtěl mít jistotu, že je šála uvázaná dobře a pevně, aby si ji Jirka snad neuvázal lišácky a neobtočil ji kolem hlavy tak, aby alespoň pod jejím spodním okrajem třeba jen trošku viděl na cestu. Udělal pak ještě několik zkoušek, mával oběma hochům těsně před očima pěstí - a když se ani nepohnuli, byl si teprve jistý, že jsou šály uvázané dobře a že Vilík s Jirkou opravdu nic nevidí.

Pak Jirka a Vilík ucítili, jak byli uchopeni za lokty, oba jejich divní průvodci se do nich zavěsili a Zandá skoro šeptem řekl: "Tak - a jde se! Opravdu se nebojte, držíme vás pevně! Kdyby někde byly schody nebo chodník - nebo tak něco - tak vám řekneme!" Jeho slova oba hochy trochu uklidnila. Také pevné zaklesnutí v loktech od jejich průvodců jim dodávalo dost jistoty. Několikrát byli otočení zvolna kolem své osy, snad aby ztratili pojem směru, kterým sem přišli - a pak se vydali na tu podivnou cestu. Žanda Lubeš se jich chvílemi ptal znovu na sluneční zátoku, jaké to tam je, jestli je tam blízko nějaká silnice nebo dokonce dráha a jak se jmenuje pravým jménem ta Bobří řeka? Jirka i Vilík mu odpovídali jen vyhýbavě a v krátkých větách. Jednak aby se nějak nepodřekli a nepřenesli nějaký údaj, který by Zandá mohl třeba použít, kdyby opravdu mnil sluneční zátoku hledat, ale také se chtěli soustředit na to, kudy jsou vedeni, a alespoň trochu si zapamatovat směr cesty. To bylo ale téměř nemožné. Jen to si však uvědomovali, že je jejich průvodci vedou ze dvorku zase ven na ulici. Poznali to podle hrboлатé dlažby v průjezdu i podle nějakého pachu z jakéhosi vaření, kterým byl průjezd prosycený.

Šli mnohými ulicemi, často zahýbali kolem rohů domů, a jejich průvodci je celkem vždy pečlivě upozorňovali, kdy bude chodníková obruba, aby nezakopli nebo z chodníku náhle nesklouzli. Občas celý ten zvláštní průvod na ulicích oslovil někdo dospělý. "Proč mají ti dva zavázané oči? A kam je vedete? To se jim něco stalo - či co?" A Lubeš vždy jen odpovídal: "Ale to my si jen tak hrajeme - víte?"

Jirka i Vilík zvolna začínali ztrácet pojem času i směru. Jen to věděli, že už tak jdou velmi dlouho, a také se proto několikrát Žandy ptali, kdy tedy konečně už budou u cíle. Ale on je pořád ubezpečoval, že už brzy, brzy - a aby měli ještě trpělivost. Pak zase procházeli různými domy, stoupali v některých po schodech kamsi vzhůru, šli po jakési pavlači, tak jim to alespoň připadalo - a znovu sestupovali dolů, asi na dvory - a zřejmě jinač než tam, odkud na zdánlivé pavlače vystoupili. Také asi dvakrát lezli přes nějaké zídky, a to bylo se zavázanýma očima poslepu velmi svízelné. Ale jejich průvodci je drželi pevně, a tak všechny překážky zdárně překonávali.

Až konečně došli na nějaké místo, asi dvorek, a zde jim Žanda řekl: "Tak dost! Tady si šály sundejte - ale nemluvte, nevolejte nic - a za chvíli svoje štokrlata uvidíte!"

Jak rádi a s jakou úlevou si šály sundali. Rozhlíželi se kolem a chvíli mžourali očima, než si zvykli na denní světlo. Byli na malém špinavém dvorečku, zanedbaném a plném krámů, vklíněném mezi staré vysoké domy. Na jedné straně

Strach nad Bobří řekou

končil zdí. Oči je trochu ještě pálily.

Žanda pak mávl rukou ke zdí a řekl lhostejně: "Tak tady za tou zdí je zase ještě jeden takový dvorek a tam ty sedátka jsou! Sami se tam ale nemůžete dostat - vidíte, jak je zeď vysoká!" A skutečně! Napřed Jirka vilíka a potom zase opačně vilík Jirku musel vzít na ramena, aby jeden z nich mohl vždy do sousedního dvorku nahlédnout.

A světe, zboř se -- ke svému údivu, radostnému a šťastnému volal Jirka, který za zeď vyhlédl jako první, na vilíka pod sebou: "Vilíku - opravdu - podívej se! Jsou tam - opravdu tam jsou - obě tam jsou, tvoje i moje - škoda že si pro ně nemůžeme dojít, snad bychom tu zeď nějak přelezli, tam i zpátky, i když je to vysoko..." Za tohoto nadšeného volání už ho vilík netrpělivě sesunul ze svých ramen a nedočkavě mluvil: "Tak teď já - rychle, rychle!!"

Jirka se shýbl, vilík dosedl na jeho ramena - a už se zvolna šinul těsně při zdí na její horní okraj. Ale Žanda už do toho nedůtklivě volal: "Žádné plány na přelezení si nedělejte - a vůbec žádné pokřikování tady - nezapomeňte, co jsme si umluvili!! A sedátka si můžete vzít - já vám je sám přinesu, ale až mně řeknete, kde je Sluneční zátoka! A dnes na ten dvorek tam stejně nemůžeme, vy ani já - je zamčený - a zle by se každému dařilo, kdyby se tam lezlo po nějakých bednách tady přes zeď! Vy nevíte, kdo tam bydlí!!" dodal výhružně.

To už byl vilík zase dole z Jiříkových ramen - ale stejně šťastný jako on - viděl tam za zdí svá sedátka, zdálo se že nepoškozená, jen tak ledabyly pohozená pod jakýmsi nízkým přístřeškem. Jedno leželo na boku, s otevřeným víkem. Dovnitř sedátka nebylo možné nahlédnout, bylo obrácené dovnitř přístřešku. A zrovna to byla židlička vilíka, který v ní tehdy při stěhování nesl do Strašidelné věže své věci - Bobří deník, penál s tužkami a barvičkami a různé zápisky. A tu nešťastnou "Báseň smrti". Však už také byla spoustadalších lidí kvůli té říkačce nešťastná - a čekala na vojenský soud.

"Tak jste viděli, že jsem vám nelhal..." mluvil Zandá Lubeš do jejich vzrušeného povídání, "teď víte, na čem jste - nakreslete mi tu cestu do Sluneční zátoky, nebo mně ji nějak srozumitelně popište, abych věděl jak tam jít nebo jet - a já vám židličky sám potom přinesu, nemusíte se bát, že o ně přijdete! Tak - a teď zase šály na oči - a jde se zpátky!" Když jim je uvazoval, zeptal se vilík: "A co ty čepice? Proč jsme si měli brát ty kulichy?"

"Ty byly pro jistotu - -" vysvětloval Lubeš, "kdyby snad ty šály byly průsvitné - a bylo skrz ně vidět, byli byste si museli na hlavu a přes oči ty kulichy natáhnout! Náhodou jste si přinesli šály neprůhledné - tak to nebylo zapotřebí!"

Vydali se na zpáteční cestu. Pro Jirku s vilíkem byla radostná, ale také plná obav. Sedátka tam na tom dvorku opravdu viděli na vlastní oči, nikdo je tedy zatím ne rozštípal a nespálil - a budou tam zřejmě i nadále, Žandá má pádný důvod pro to, aby je tam nějak ohlídal. Ale jak se k nim dostat bez jeho pomoci? Prozradit mu za ni Sluneční zátoku - nepřipadalo vůbec v úvahu, o tom ani nepřemýšleli! Tím spíš se proto snažili nějak si pamatovat směr, kudy sem šli - a kudy se teď vracejí. Ale měli pocit, že teď je Žandá Lubeš vede jinudy než předtím. Snad aby je ještě více zmátli?

Vedli je po jiných schodištích a bylo jich více, než když šli sem, také dlažba a pachy domů a průchodů v nich se jim zdály být jiné. V kterém si průjezdu cítili pronikavý zápach jakési chemikálie, snad tam byla někde výroba nějakých barviv, nebo to byla snad čistírna, páchl zde benzín nebo petrolej či cosi podobného. Také řinčení jakoby kutálených a skládaných plechových sudů slyšeli, a do toho hluku se mísily hlasy dospělých lidí, asi dělníků, kteří zde někde pracovali...

"Rychle - rychle - tady si musíme pospíšet!" pobízel Lubeš Jirku a vilíka, "než nás tu někdo načapá, uvidí - tady se vlastně nesmí probíhat - to není veřejný průchod!"

Dostali se sem přes nějaké dvory, zase s několikařím přelézáním zdí a zídek, a teď tady v tom průjezdu s chemickým zápachem Lubeš nápadně zrychlil chůzi - a oni bezděčně s ním. Ale byli pořád pevně držení v loktech - a už se ani neobávali, že by mohli o něco zakopnout - to by jim Žanda řekl, kdyby byl po cestě nějaký schod či snad i jen schůdek.

Vyšli zase hned na ulici, zřejmě tichou a zastrčenou, nebyly zde slyšet žádné hlasy, ani hluk povozů. Kráčeli zase dlouho, cesta se jim zdála být nekonečná - a mnohem delší, než když šli sem. Ale pak chůze poslepu přece jen skončila!

"Tak teď už si ty šály můžete sundat!" řekl jim Lubeš - a oni tak s úlevou učinili. Chvíli zase mžourali do oranžového nebe, slunce už zřejmě kdesi za domy zapadalo. A pak viděli, že jsou v ulici sice dost vzdálené od jejich bydliště, ale nalézající se v docela jiném směru, než ve kterém se dnes odpoledne na svou pouť za sedátka vydali.

"Tak si to rozmyslete! A znovu vás varuju: nechtejte mě napálit, obelstít!" řekl jim Lubeš výstražně. "Za několik dnů se s vámi sejdu - a vy mně řekněte, jak

Strach nad Bobří řekou

jste se rozhodli. Když se rozhodnete, že mi cestu do Sluneční zátoky neukážete, nenamalujete, tak se už o vaše židličky dál nebudu starat a hlídat je tam! Že tam pak už dlouho nevydrží, na to můžete vzít jed! O to se už postarám, aby brzy a navždy zmizely!"

Pak od nich i se svým průvodcem bez pozdravu odešel a zanechal je stát na chodníku s jejich chmurnými myšlenkami, otřesené, nejisté, zase už spíš malomyslné a zklamané než rozradostnělá, ale pevné v jednom: Sluneční zátoku neprozradí za žádnou cenu! A naopak své židličky musí dostat zpět za každou cenu, kromě ovšem toho prozrazení!

A s tím odhodláním se rozešli ke svým domovům. Nad Starou čtvrtí se rozklenul červený soumrak a vše vypadalo zase takové, jako kdysi, jako loni, kdy chodívali na své první schůzky s Rikitanem do Červeného dolíku, vše zdánlivě spokojené a klidné, jako by tu nebyl Nepřítel, ba ani násilničtí Přístavní povaleči, ani mizerný vyděrač Žanda Lubeš!

31 . POZOR, NĚKDO TU JE!!

Podivná událost, která se Hochům od Bobří řeky přihodila potom na schůzce, přinesla do jejich činnosti zase ještě více neklidu a nejistoty, i když se vlastně zatím nijak nevysvětlila a zdánlivě se nic nestalo.

Bylo to na oddílové schůzce po nedělní výpravě ke stříbrným splavům. Byla to pěkná neděle, už s koupáním v hučících přejících říčky, chlapi byli nadšení jak kouzelně krásným - už skoro letním - dnem, tak pěkným a liduprázdným tábořištěm, i hrami, které Rikitan pro ně připravil. Jako vždy v tom nedobrému jaru byli i tam přechodně šťastní, tam si nepřipouštěli starosti a strachy, jež měli doma v městských zdech, když se do nich vracívali. O to více se jim vše opět připomnělo na oddílové schůzce.

A co že se to tedy vlastně dnes stalo? Hoši se trousili do klubovny ve věži jeden po druhém, nenápadně, tiše, aby na sebe neupozorňovali náhodné občasně chodce, i když už jim bylo známo, že o nich leckdo už ví, že se tu scházejí!

"Viděli jsme včera naše uloupené židličky!" volal vzrušeně Vilík hned na prahu klubovny na ty hochy, kteří už zde byli před ním a Jirkou. Chlapci se sesypali kolem nich a Jirka s Vilíkem nestačili odpovídat na jejich zvědavé otázky: "A kde jste je viděli? A proč jste si je hned nevzali?"

Vilík s Jirkou odpovídali, vysvětlovali, popisovali svou včerejší podivnou cestu poslepu, a každou chvíli museli znovu vše opakovat, když přicházeli pořád další a další hoši. Také Rikitan se samozřejmě o průběh včerejší cesty Jirky a Vilíka velmi zajímal.

"Až najdeme ten páchnoucí průjezd či co to bylo, kde vše zavánělo fermeží a benzínem nebo barvami, snad poznáme i další cestu!" uvažoval nahlas Jirka a Vilík dodal: "A pak už jen sestavit plán, jak se do toho dvorku dostat - a jak se židličkami odtamtud pak bezpečně zmizet!"

"A to asi nebude tak snadné!" mínil Stopař. "Ano, těžko se vám bude s nimi utíkat - -" řekl Tichošlápek. "Já bych se bál!" Grizzly pak mudroval: "A přitom je ani nemůžete při odchodu z toho dvorku schovat nějak pod kabát, ani do tašek je strčit nemůžete - to dá rozum! Jistě vás někdo s nimi přistihne!"

Všichni se pak o tom rozhořovali a Luděk prohlásil: "Ale pomůžeme vám, jen jak budete vědět, kde ten dvorek je - půjdeme tam třeba s vámi, když to bude zapotřebí!"

"Pomůžeme každého, kdo by vám židličky bránil odnést!" zuřil Pirát. "Vždyť nás bude několik, možná budeme všichni!" Že by Vilík s Jirkou vysvobodili svá sedátka ze dvorku za cenu prozrazení cesty do Sluneční zátoky mizerovi Žandovi Lubešovi, o tom nebylo ani řeči! "Musíme na něj vymyslet nějakou lest, nezaslouží si žádné poctivé jednání od nás za to, že nás tak vydírá!" bouřil Jirka.

"Ano!" vykřikl vášnivě Drobeček, "židličky jsou vaše, nepůjdete si je tam ukrást, ale vzít! A kdyby ten lotr tomu nechtěl rozumět, bude mít co dělat se mnou!" Rozhlédl se přitom výhrůžně kolem sebe, a všichni se na chvíli museli smát, jak výbojně při svém vyhrožování vypadal.

"Rozejdeme se po celé Staré čtvrti a budeme prohledávat kdejaký dvorek a probíhat každým jen trochu páchnoucím průjezdem!" plánoval Větrník. "A to bude základ všeho, ale musíme - -" Už však nedořekl, co že budou muset! Stopař začal dělat jakési tajemné posuňky na znamení, aby chlapi ztichli - a zvolna se po špičkách blížil ke dveřím do věžní chodby. To už zde byli mezitím všichni - a nikoho tedy nečekali! A přece teď tady Stopař - - co slyší?

V klubovně nastalo hrobové ticho. Chlapci i Rikitan začali napjatě poslouchat. Je snad někdo za dveřmi? Nic nebylo slyšet! Ale co ten Stopař? Byl nejbližší dveřím. Není za nimi snad sám ten Žanda Lubeš? Snad dokonce je, a vyslechl jejich plány!? Rikitan se přiblížil v tichosti ke dveřím a náhle je prudce otevřel. Černé přítmi chodby zíralo dovnitř. Ale i přes šero, které na chodbě

Strach nad Bobří řekou

panovalo, bylo zřejmé, že na ní nikdo není.

"Slyšel jsem tiché plouživé kroky!" šeptal vzrušeně Stopař. "Určitě jsem je slyšel... někdo jako by chtěl vejít dovnitř--ale nemohl to být nikdo z nás - vždyť jsme tu všichni - podívejte se..." a máchl přitom celkem zbytečně rukou k chlapcům, kteří stáli kolem něho.

"Dolů neběžel nikdo!" řekl s určitostí v hlase Kytičkář, "to bychom ho už byli slyšeli, když jsme ztichli!"

"Tak musí být někde tady ve věži - schovaný - snad v hořejších patrech!!" vzkřikl Rikitan rázně a kvapně. "větrníku a Grizzly, rychle dolů k východu z věže - a buďte tam na stráži, aby ten neznámý, je-li zde vůbec někdo - neunikl ven! Musíme vědět, kdo to je! A ty, Stopaři, s Kytičkářem a Jirkou běž nahoru a prohledejte věž až třeba do podkroví. A zavolejte nás, kdyby bylo potřeba!" Všech pět chlapců vyběhlo okamžitě z klubovny - ale za nimi se hrnuli ven i ostatní hoši. Zdálo se, že ze schůzky dnes už asi nic nebude! Na nějaké hry nebylo ani pomyslení. Také k nim chyběli větrník a Grizzly, střežící východ z věže, a teď i Stopař s Kytičkářem u Jirkou, prohledávající vyšší patra věže. Ostatně nikdy tu - popravdě řečeno - nahore ani nebyli, stačilo jim tehdy, že objevili zde v prvním patře tu celkem zachovanou místnost, kterou si pak upravili nu svou klubovnu!

Ve věži zde nahore bylo plno všelijakých podivných výstupků a zákoutí - a v každém z nich se mohl neznámý vetřelec skrývat! Kdo to asi je? A jaké má úmysly? Chlapci, kterým Rikitan neurčil žádný úkol, se ze zatuchlého tmavého schodiště zase brzy vrátili do osvětlené klubovny. Ale Kytičkář, Stopař a Jirka pečlivě prohledávali kdejaký kout v neznámých prostorách věže. Hledali se vzrušením, jako nějakí lovci v džungli, naplnění spíše zvědavostí než nějakými obavami. Vědomí, že dole je plno chlapců s Rikitanem - a poznámka, že tu snad je někde ten mizera žanda Lubeš, je uklidňovala a zbavovala strachu.

Pak se za nimi vydal nahoru i Rikitan. Ten nebyl tak klidný jako oni! Napadlo ho, že by hochům nahore přece jen mohlo hrozit nějaké nebezpečí. Vždyť nikdo z nich vlastně neví, kdo nahore může být!? Prohlížel teď cestou vzhůru za Kytičkářem, Stopařem a Jirkou kvapně znovu všechna zákoutí, až hochy nahore - už téměř v podkroví - dohonil a prohledával zbytek věžních prostor s nimi. Ale ať hledali, jak hledali, nenašli zde nikoho!

"Jestli tam za dveřmi klubovny opravdu někdo byl," uvažoval Stopař, "běžel spíš asi dolů, když poznal, že jsme jeho přítomnost za dveřmi začali tušit, a z věže vyběhl dřív, než se tam postavil větrník s Grizzlym na stráž!"

Vrátili se trochu rozmrzelí marným hledáním zpět do klubovny, kde pak přece jen začala jakás takáš schůzka, naplněná ovšem hlavně úvahami a hovorem o dnešní události. A přece ve věži někdo byl, jenomže Rikitan ani s Kytičkářem, Jirkou a Grizzlym ho neobjevili!

32. ŠTOURŮV OBJEV

Celý zbytek tak těžce narušené schůzky potom padl zase na úvahy, jak by Vilík a Jirka získali svá odcizená sedátka. Ostatní hoši by se snad o ně už ani tak příliš nestarali, ale Vilíkův strach byl příliš silný. Už zase bylo všude plno zatýkání kvůli posměšné básni, namířené proti Nepříteli, a jeden její zrádný výtisk byl pořád ještě ve Vilíkově sedátku a těžce ho ohrožoval, kdyby se tam našel. Času nebylo nazbyt.

Drobeček volal nadále své výhrůžky a varoval Jirku a Vilíka: "Ať vás ani nenapadne tomu mizerovi Lubešovi naši Sluneční zátoku prozradit, to vám povídám!" Vilíkem, před časem už dost klidným, teď znovu otrásla nová vlna zatýkání, a tak byl jen rád, že mu hoši nabízejí pomoc. Připravili plán, jak dvorek, kde sedátka jsou, nalézt. Vodítkem měl být hlavně onen zápach petroleje či terpentýnu nebo podobné tekutiny, linoucí se z nějakého průchodu. Rikitan radil: "Kdo máte čas, probíhejte ještě dnes po schůzce ulicemi tady v celém okolí, dřív či později někde ten pach snad přece jen ucítíte! Nemůže to být snad tak daleko!"

Jen Štoura zase pochyboval o úspěchu hledání a řekl: "Já bych ty židličky nechal jejich osudu a udělal bych si nové. Bylo by to rychlejší - a bez nebezpečí, že vás tam na tom dvorku, když ho vůbec najdete, třeba někdo chytí - a kdo ví, co s vámi provede!"

Ale Stopař ho usadil: "Ale co ta Báseň smrti, Štouro, ve Vilíkově sedátku - ne? Všichni máme strach jako Vilík! Ty ne??" Štoura se trochu zastyděl a už mlčel. "Pojďme hledat ještě hned teď po schůzce!" pravil pak rázně Pinii, "Je škoda každé hodiny! Vždyť třeba už zítra tam někdo sedátka rozštípe a spálí - a snad přitom objeví i tu nešťastnou říkačku! Nespoléhejme se na to, že ten lotr Lubeš to tam bude hlídat dnem i nocí - a donekonečna!" Byla to vlastně pravda - a Vilík s Jirkou byli rádi, že Pirát takovou řeč pronesl. Ještě téhož večera, hned po ukončení schůzky, se všichni hoši rozběhli po celé Staré čtvrti, vždy dva a

Strach nad Bobří řekou

dva pohromadě. Najednou dostali strach, že jednotlivci by se mohlo při hledání - zejména ve vzdálenější čtvrti - stát něco nedobrého. A nebyli daleko od pravdy! Teď - v těch časech - číhalo nebezpečí všude!

Toho večera neobjevili však nic! Ani jedna dvojice nikde neucítila ten poznávací pach. Však také nebylo mnoho času na toulky ulicemi. Byl už podvečer a rodiče náléhali na brzký návrat hochů po každé schůzce. "Stejně je to ale asi málo platné," bručel Štoura při hledání mrzutě. "Takových průchodů, kde to něčím páchne, tu jsou celé desítky - to je jako hledání jehly v kupě sena!"

Ale byl to kupodivu právě on sám, kdo měl úspěch! Hoši se o tom dozvěděli po dalším marném hledání v sobotu až na výpravě s táborovými potřebami do samoty před Sluneční zátokou. Štoura - vědomy si své zásluhy a důležitosti - dělal se svým objevem trochu tajnosti. "Dnes se něco dozvíte - to budete koukat!" pravil jen, sotvaže dorazili na své oblíbené místo, jež bylo poblíže stavení, kam nesli své táborové potřeby.

Vytáhl z torny obálku s mnohými ústřižky papíru a hoši jen zahledli, že na nich je nějaké písmo. Štoura se s ústřižky rozběhl do louky, kde ještě nebyla vysoká tráva, a rozhazoval je na všechny strany, v čemž mu pomáhal i mírný větřík. "A teď - když ty kousky papíru seberete," oznámil pak udiveným hochům, "a když se vám podaří složit je dohromady k sobě, tak se něco dozvíte!"

Nebyla to těžká práce, a navíc hoši byli zvědaví, co se z ústřižku dozvědí.

Netrvalo ani čtvrt hodiny, když se sbíráním a pak skládáním papírků skončili.

"Přišel jsem na to až včera večer, po marném odpoledním hledání toho páchnoucího průjezdu," začínala Štourova zpráva. "Maminka mě po návratu z toho hledání poslala s prádlem k tetičce do Vajnorovy ulice. Je to od nás dost daleko, vždycky tu ulici trochu hledám, než ji najdu, chodím tam málokdy. Taky tentokrát jsem dost bloudil, ale stalo se něco ohromného, co jsem vůbec nečekal.

Představte si, najednou mě praštil do nosu benzín nebo petrolej - teda ten pach z něj, abyste rozuměli! Šel jsem po čichu-až jsem dorazil k vratům starého domu - a z jeho pootevřeného průjezdu to bylo cítit. Zapsal jsem si číslo toho domu, i tu ulici samozřejmě, je to kousek od Vajnorovy - a můžu vás tam kdykoli dovést. Ta ulice se jmenuje Lampářská a dům má číslo dvacet sedm. Jen se divím, jak je to možné, že jsme na to místo nikdy nenarazili ani v sobotu ani včera při hledání! A ve dvoře toho domu byly barely benzínu, petroleje a já nevím čeho ještě!"

Radostný povyk se vydral z úst všech chlapců, když Rikitan z ústřižku zprávu zvolna přečetl.

"Zapišme si tu adresu!" volal opatrnicky větrník, "ať ji nezapomeneme! Lampářská dvacet sedm. Ještě jsem v té ulici snad ani nikdy nebyl! Ale najdeme ji, doptáme se, i kdyby tam Štoura už nikdy netrefil!" Vítr začal ústřižky zprávy znovu roznášet po trávě a chlapci za nimi běhali a brali si po jednom i po dvou k nalepení do Bobřích deníků. Luděk si vzal několik i pro kroniku, protože se už na schůzce v klubovně přihlásil, že ji bude za dnešní neděli psát.

"Ale tím, že víme, odkud se táhne ten smrdutý pach," pravil pak rozvážně větrník, "tím nemáme ještě vyhráno! Jirko a Vilík - pamatujete se snad aspoň, na jakou stranu vás pak ti lotři vedli, když jste ten pach v průjezdu ucítili? Vzpomeňte si přece!!"

"Jak bychom to mohli vědět," vzdychl Vilík, "když jsme měli zavázané oči? Jen to schválně sám zkus jít takový kus cesty poslepu a pak poznat, kterým směrem jsi šel!"

"Nezbude nic jiného," rozhodl pak Rikitan, "než abyste se vy, kteří tam půjdete, sešli u toho domu - a odtud dělali průzkumné výpravy do všech dvorečků v celém okolí, a hlavně na všechny strany. Jirka s Vilíkem vám tady ten pravý dvorek co nejlíp vypočítají - na něm či u něj jim přece Lubeš šály z očí sundal - tam už viděli..."

Byla to vcelku rozumná rada - a zřejmě jediná. Nikdo na lepší nepřišel. A tak si chlapci jen smluvili, kdy a kde se hledači dvojice zítra sejdou, aby nastoupily to nebezpečné a dobrodružné pátrání. "Kéž bychom ten dvorek objevili!" vzdychl toužebně Drobeček, "už abychom měli pokoj a klid!" Narážel na včerejší výsledky ve škole, kdy každý žák musel podepsat prohlášení, že "Báseň smrti" nemá, ani že ji nebude opisovat, kdyby mu ji někdo zapůjčil, a že by se zle vedlo jemu i jeho rodičům, kdyby prohlášení nějak porušil. Jak asi muselo být Vilíkovi? Kdo uvěří jeho výmluvě, najde-li se v židliče, že mu ji tam někdo cizí, neznámý podstrčil?

33. HLEDÁNÍ DVORKU

Vyšetřování ve školách, výstrahy v novinách i na vyhláškách vylepovaných téměř na každém rohu ulice, spolu se jmény těch nešťastníků, u kterých se velezrádná říkačka nalezla, hochy rozrušovaly na nejvyšší míru a o to s větším úsilím se dali hned po škole v pondělí do toho "hledání jehly v kupě sena", jak to nazval

Strach nad Bobří řekou

sám Štoura. Kdo by nechtěl přispět svému kamarádovi ve chvílích jeho největšího nebezpečí a strachu!?

Rozběhli se po Staré čtvrti, aby se pokusili podle jen chabých náznaků Jirky a Vilíka objevit dvorek, kde měly čekat na ně jako výkupné za prozrazení Sluneční zátoky jejich dvě památné původní stoličky, s děsivým tajemstvím v té vilíkově. Jirka s Vilíkem se po usilovném vzpomínání a vzájemném dohadování shodli v tom, že tehdy po projití oním páchnoucím průjezdem dorazili k dvorku se židličkami asi během pěti nebo deseti minut. Déle to prý rozhodně netrvalo!

A tak si od toho průchodu, kam se ještě v pondělí ve skupinkách pátrači vypravili, naměřili na všechny strany okruh ulic a uliček, dosažitelný desetiminutovou chůzí, raději nějakou minutu - a tím i větší vzdálenost - přidali, rozdělili si směry a začali po dvorku pátrat. Dvě hledací skupinky, z nichž jednu vedl Jirka a druhou Vilík, měly hledání poměrně usnadněné, protože oba by ihned dvorek poznali, kdyby na něj uvnitř některého z prohledávaných domů narazili. Horší to měly dvojice ostatních, kteří dvorek hledali jen podle neumělého plánu-náčrtku, který jim Jirka a Vilík zhotovili. Ti moc velkou nadějí na úspěch neměli! Ale nevzdávali se! Vědomí, že

třeba právě oni tu budou, kdo Vilíkovi pomůže z tíživé, hrůzné situace, je posilovalo!

Hledání dvorku, probíhání desítkami průjezdů dovnitř domovních bloků, uvnitř nahlížení za zdi, jež dvorky tvořily, však bylo stejně napínavé a vzrušující jako nějaká báječná hra. Často se hoši museli dovnitř domovního bloku plížit jako nějakí zvědové, aby unikli pozornosti obyvatel domů, v nynější těžké době velmi nedůvěřivých a zneklidněných.

Mirka s Luďkem, kteří putovali za hledáním dvorku spolu, dokonce dva muži v kterémsi domě lapili a vyslyšali je dlouhou dobu, než jim oba hoši podle pravdy vypověděli, co že v průjezdu domu a na jeho dvorku dělali a hledali, než jim uvěřili a propustili je celkem v dobrém. Hoši jenom zamlčeli, co se skrývá v jedné z hledaných židliček! Horší příhodu zažil Pirát s Grizzlym v jiném domě. I tady je chytili a správkyňě domu, zlá žena hromotlucské postavy, poslala jinou obyvatelku domu pro policii. Oba chlapci správkyňi marně prosili, vysvětlovali a ukazovali školní průkazy, nic naplat!

Žena oba hochy držela za límce bund jako nějaké pachatele zločinu - a nedala se obměkčit. Záchrana přišla sama: oběma hochům se podařilo vytrhnout z pevného sevření, když žena-obryně něco povídala jakési nájemnici, přicházející právě z ulice. Pirát a Grizzly nasadili tempo, jakým snad ještě nikdy neběželi, a vyrazili ven z průjezdu jako vystřelené šípy. Ani poplašný pokřik ženy je nezastavil! Ale slyšeli ho ještě za rohem!

"Nic zlého jsme tam v tom průjezdu neprovedli, tak proč bychom si nemohli trochu zautíkat - no ne??" obhajoval Grizzly před sebou i před Pirátem jejich útěk s nuceným smíchem, i když mu moc veselo nebylo. Ale Pirát jen řekl: "To se ví!! Nic jsme tam nerozbili, ani nic nevzali! A čekat, až nás přijde vyslyšet policie - a zpodobat se strážníkovi či komu, co jsou Hoši od Bobří řeky a že ještě pořád máme svůj klub, i když je tak těžká doba - to by bylo ještě horší! Nelámejme si s tím hlavu - a hledejme dál!"

"Ano - -" odpověděl ulehčeně Grizzly, "teď jen trochu opatrně - límce mé bundy by druhé podobné vyškubnutí z něčí ruky už třeba nevydržel!" Trochu se při tom trpce usmál.

Celá Stará čtvrť byla v okolí páchnoucího průjezdu plná Hochů od Bobří řeky.

Občas se hledající dvojice potkávaly a sdělovaly si svoje zážitky. A byl to Větrník a Drobeček, kteří tu úžasnou zprávu rozšířili: našli ten dvorek!! Bylo to až neuvěřitelné, ale skutečně ho našli! Hurrá! A dokonce v něm prý viděli v kůlně pohozené Jirkovy a Vilíkovy židličky! Jen vzít a odnést je nemohli.

V zákoutí malé odlehle ulice se pátrací sešli, jakmile se zpráva o nálezu dvorku mezi ně rozšířila. "Kde to je? Jak jste to našli?"

A proč jste sedátka hned neodnesli, když už jste tam byli, jak říkáte?" Tak a podobně se o překot dotazovali ostatní chlapci s Vilíkem a Jirkou v čele. A Větrník s Drobečkem blaženě odpovídali:

Ono se vám to řekne, ale my na tom dvorku nebyli - víte? My byli na pavlači jednoho domu a odtud jsme pozorovali všechny dvorky, co byly k dohlédnutí - a věřte nám nebo ne, ten dvorek byl jen o kousek dál od toho domu s pavlačí, co jsme na ní stáli - my vám ten dům ukážeme - ale nemůžeme tam na tu pavlač jít všichni najednou - to dá rozum-byli bychom lidem z domu nápadní - mohlo by to špatně dopadnout! Na pavlač vede několik dveří z bytů - a pořád tam někdo chodí! I nás se ptali, co tam děláme - a museli jsme hned pryč! Řekli jsme jen, že jsme tu ještě nikdy nebyli a že si prohlédneme dvorky. A to byla pravda, to jsme nelhali!"

Je to dům číslo dvanáct v ulici Na provázku!" řekl Drobeček a vytáhl z kapsy

Strach nad Bobří řekou

papírek. "Já jsem si to zapsal. Je to kousek odtud."

Já myslím, že není nutné, abyste na tu pavlač už chodili..." rozvažoval pak Jirka. "Víme přibližně, kde dvorek je - je v tom bloku, co je ten dům s pavlačí, odkud je vidět. To už si s Vilíkem snadno najdeme!"

Ano - počkejte tady!" doplnil ho Vilík se šťastným úsměvem na tváři. Po dlouhé době se šťastně usmíval!! "Nikam už nechoďte a my s Jirkou jsme tady za chvíli zpátky, i s našimi židličkami..."

To už volal skoro v běhu, když s Jirkou odbíhal do ulice Na provázku.

Jen abyste je přinesli -- a aby to netrvalo moc dlouho!" volal za nimi pochybovačně štoura. Nikdy ničemu nevěřil a vždy na všechno měl nějaké námitky. V té šťastné chvíli však nikdo na jeho sýčkování nedal! Všichni byli rádi, že beznadějně hledání dvorku končí a že se za chvíli - jak to prorokoval Vilík - vrátí do svých vzdálených ulic, kde byli doma. A přece se nedočkali!

Když se Jirka s Vilíkem po velmi velmi dlouhé době vraceli zpět, bez stoliček, vypadali zklamaně, nešťastně i zneklidněně. "Kde je máte?" vybafl na ně Drobeček pobouřeně. "Přece teď jste ten dvorek museli nalézt! V ulici Na provázku dvanáct! Co se stalo? Proč jste si je nevzali? Před hodinou jsme je tam z pavlače ještě přece jasné viděli!!"

"My je taky viděli!" pronesl mrzutě Jirka a pohlédl přitom na Vilíka. "Byly tam - a jsou tam!"

"U Joviše!" vykřikl Grizzly skoro vztekle. "Tak proč jste si je nevzali? Co se stalo?"

"Nebylo to možné!" vydechl zoufale Vilík. "Našli jsme ten dvorek snadno - a byli jsme už několik kroků na něm! Ve dveřích dvorku trčely klíče. Asi ten dvorek zamykají. Ale co horšího - na dvorku nějakí lidé spravovali dvoukolák - a mezi nimi byl i člověk s koženou bundou a dvěma pruhy naní, ten Udavač... tak to víte - zmizeli jsme ze dvorku dřív, než si nás stačili povšimnout! Jen Udavač se za námi podíval, jako by si nás chtěl zapamatovat nebo co...! Já už tam teď nepůjdu - a snad ani zítra ne - jděte tam někdo místo mě!"

Děs z Udavače, jehož se bála už celá Stará čtvrt, pokazil tu slibnou hledači výpravu, která málem šťastně skončila!

Chlapci se rozcházeli mlčky ve dvojicích i jednotlivě ke svým domovům, každý pohroužený v neveselé myšlenky. Vilíkovi bylo nejhuře. Marně ho Jirka utěšoval, že se přece na ten prokletý dvorek nějak dostanou...

34. ZNOVU DO LVÍ JÁMY

Oba hoši zašli ještě týž den za Rikitánem. Byl vždy jejich spásou a nadějí při všech nesnázích, nikdy je nezklamal! Vždy měl pro každého z Hochů od Bobří řeky dobrou radu, vlídné slovo. Ale zdálo se, že se proti nim vše spiklo a že na celé jejich sdružení dopadá jedna rána za druhou. Dnes nemohl příliš poradit ani on! Nalezli Rikitana ve velikých starostech. I když ušel osudu některých svých vrstevníků a přátel, vysokoškolských studentů Nepřítelem zatčených, vězněných i popravených, hrozilo mu stále nebezpečí - a to se týkalo i celého sdružení Hochů od Bobří řeky: jako převážná většina zdravých mladých mužů i Rikitán měl nastoupit povinnou práci v říši Nepřítele - a to by znamenalo, že se nebude moci konat tábor ve Sluneční zátocě - beztak už vlastně zakázaný jako všechny tábory v republice. Co byla proti tomu lapalie se židličkami Jirky a Vilíka? Jen ta bídná zrádná říkačka na dně Vilíkova sedátka kdyby tam nebyla, ta dělala starosti ještě většími a hrůznějšími...

"Já tam s vámi jít pro ně nemohu," řekl jim Rikitán těžce. "Kdyby mne tam přistihl ten Udavač, bylo by to pro mně jako pro dospělého velmi zlé - to jistě uznáte! Vám jako nedospělým školákům by to snad ještě prošlo, vy byste tomu bídákovi snad ani nemuseli moc vysvětlovat - ale u mne by to bylo mnohem horší..."

Pak jim ale přece jen trochu poradil: "Jděte tam zítra - a raději až večer, až nebude příliš světlo. A dovnitř jděte jen vy sami dva. Venku před domem nechte na stráži Mirka. Umí rychle běžet. Podal by mi zprávu, kdyby se něco stalo... víte... kdybyste se ze dvorku dlouhou nevraceli. Jestli budou na dvorku zase lidé, nakoukněte tam jen - a zmizte. Šli byste tam pak až jindy. A kdyby vás tam snad přece jen někdo přistihl, řekněte pravdu, že si jdete pro své stoličky, které vám odcizili nějakí špatní kluci. Přistavní povaleči že jim říkáte, a že si jdete zkrátka jen pro svou věc! Nic cizího že tam neberete! A samozřejmě-o našem sdružení ani slovo!! Nikdo nemusí moc vědět o tom, že jsme se ještě nerozešli..."

Vilík s Jirkou poděkovali za radu a šli od Rikitana přímo k Mirkovi, jestli by šel zítra s nimi? Byl doma a ochotně souhlasil, že bude před domem se dvorkem držet stráž. Potěšilo ho také, že Rikitán pochválil jeho rychlé nohy.

Druhý den, v úterý toho "Týdne velkého dění", jak později ten týden společně nazvali, se všichni tři pak vydali směrem k domu číslo dvanáct v ulici Na

Strach nad Bobří řekou

provázku. Už se stmívalo, a oni tomu byli jen rádi. Vilík i Jirka věděli, kde stoličky v kůlně leží, našli by je tam teď i snad poslepu, dostanou-li se k nim! Jestli tam ovšem židličky ještě vůbec budou! A co Jirkův Bobří deník - bude v té jeho? A ta zrádná říkačka ve Vilíkově?

Nemohli se dočkat večera. Ted už bylo pozdní jaro a soumrak se opožďoval každým dnem. Ale naštěstí dnes bylo pošmurno, dost nevlídno, jako by jaro snad ani nebylo! A tak jim sama příroda pomáhala při jejich nebezpečné cestě. Lampáři už začali rozsvěcovat plynové lampy, a ulice, plácky a uličky i průchody dostávaly od jejich nazelenalého světla strašidelný vzhled. K domu s dvorkem šli přesto poměrně najisto, snadno, i když už bylo šero. Zastavili se trochu nerozhodně opodál vchodu. Dveře byly omšelé, jako vše v té části Staré čtvrti, a obě jejich křídla byla zavřená. Vilík si dodal odvahy a zmáčkl kliku. Dveře zaskřípaly, ale otevřely se a zvnitřku domu na ně zírala tmavá úzká chodba. Na jejím konci se rýsovala zasklená vrátka, zřejmě vedoucí na dvorek.

Proběhneme tam v rychlosti," plánoval Jirka, "ty Vilíku a já. Mirku, ty buď tady venku před dveřmi na stráž. Zapiskej na prsty, kdyby se něco dělo - víš - kdyby se sem třeba blížil Udavač. Schovali bychom se někde na dvorku, nebo přelezli zeď do dvorku sousedního - odkud jsme se tenkrát dívali, když nám tam Žanda Lubeš sundal šátky z očí!"

Plán se zdál být dobrý - a přece se neuskutečnil! Když Vilík a Jirka s bušícím srdcem a ve strachu proběhli tiše chodbou až k zaskleným vrátkům na dvůr, nemohli je otevřít. Byla zamčená! "U třinácti fousů!!" vykřikl Jirka polohlasně oblíbené Drobečkovovo úsloví. "Co teď? Je zamčeno! Jak se tam dostaneme?"

I Vilík zkusil otevřít nebo vytrhnout zámek, ale vše bylo marné! Vrátili se zklamaně chodbou zpět na ulici, k údivu Mirka, který je napjatě očekával a domníval se, že už se vracejí se židličkami a že jejich záchrana proběhla tak snadno a rychle. "Zamčeno! Dvorek je zamčený, nemůžeme dovnitř!" chrllil ze sebe Jirka.

"Tak to zkusíme jinak!" dostal spásný nápad Mirek. "Najdeme vchod do toho sousedního dvorku, odkud jste tenkrát sedátka viděli. Vběhneme dovnitř všichni tři, jeden z nás přeleze zeď do toho zamčeného, popadne je a podá je přes zeď ostatním, nějak dostaneme zpátky přes zeď i jeho, kdyby byla zídka vysoká - a pak už tradá se stoličkami domů - co tomu říkáte?"

Vilík i Jirka poslouchali jeho plán pozorně - ale zdál se jim být celkem proveditelný. "Tak dobře," řekl Jirka, "ten sousední dům najdeme určitě, bude z těch vedlejších domů tady - proplížíme se na jeho dvůr všichni tři - ale kdo poleze přes zeď? Koho z nás tam vysadíme?" bylo zřejmé, že jemu samotnému k tomu chybí odvaha.

"Ale třeba mě!" usmál se Mirek. "Nedám vám moc práce - budete vidět!" Tohle mu plně věřili! Byl nejen nejrychlejším, ale i nejpohyblivějším a nejpružnějším ze všech chlapců - i když ani ostatní, kromě snad trochu Grizzlyho, nebyli žádná sluní mláďata.

Brzy stanuli u domu, v jehož dvoře tehdy Zandá Lubeš dovolil Jirkovi a Vilíkovi, aby si sundali šály. A co víc - Vilík k radostnému úžasu všech zjistil, že dveře z jeho chodby na dvorek jsou odemčené. Výmluvným pohybem dal znamení Mirkovi a Jirkovi, aby proběhli chodbou za ním. Za několik vteřin byli všichni tři pohromadě - a se srdcem stísněným strachem tiše vstoupili na dvorek. Nikdo na něm nebyl! Proběhli jeho několik metrů šíře k protilehlé straně, přes kterou se tehdy střídavě Vilík s Jirkou užasle dívali na svá sedátka v dalším dvoře pod kůlnou. Byla tam i dnes, když jeden druhého vysadil nad hřeben zdi jako tehdy. Jen jejich poloha se jim zdála být proti tomu, jak je spatřili minule, trochu jiná. Snad s nimi někdo z obyvatel toho domu pohnul - třeba tam něco prohrabával, či uklízel, rovnal... Ale byla tam, byla, byla!

Dvorek byl prázdný, ztichlý. Z domu tam teď nikdo nemůže nikudy přijít, dokud si neodemkne. To by trvalo několik vteřin - snad půl minuty, než najde klíč a odemkne - to by Mirek přece slyšel - a včas by se mohl zachránit útekem přes zeď zpátky - nebo se snad schovat tam někde mezi bednami, to podle toho, kdo by tím nenadálým příchozím byl!

Pak se Mirek od vchodu na dvůr prudce rozběhl drobnými tichými krůčky k protilehlé zídce, kterou měl zdolat. Nečekal na výzvu Jirky nebo Vilíka, že ho na hřeben zdi vysadí! Pružným odrazem svých cvičených nohou a za použití veškeré síly se vyšvihl na hřeben zdi sám, aniž by potřeboval nějaké vysazení nebo jakoukoli jinou oporu. Pohlédl dolů na druhou stranu. Zídka ze sousedního dvora byla trochu vyšší, dům stál o něco níž a tím i jeho dvorek byl v nižší úrovni. Ale Mirek se nebál. Však se nějak zpátky dostane! V nejhorším kdyby se mu nepodařilo vyskočit až nahoru na hřeben zdi, pomůže mu Vilík s Jirkou tím, že mu podají své svázané teplákové bundy a vytáhnou ho nahoru po nich! Však si je už také svlékají a rukávy navazují! Zřejmě je napadlo totéž.

Strach nad Bobří řekou

Seskočil dovnitř do hloubky druhého dvorku, zase tak téměř neslyšně, pružně a měkce jako kočka. A už letí přes šíří dvorku tam do kůlny bez přední stěny, vlastně pouhého přístřešku, teď bere jednu židličku... druhou v rozechvění upustil --jsou ostatně dost těžké, Rikitan tenkrát na ně obstaral opravdu bytelná prkénka a teď se vrací i s nimi zpět ke zdi, přes kterou na něj hledí jako očarováný vilík, vysazený tam Jirkou.

"Chytej, vilíku, chytej!" volá Mirek v běhu a hází mu první židličku. Její odklápěcí víko se otevřelo a z vnitřku vypadl nějaký sešit u penál s tužkami. To byla zřejmě Jirkova židlička - dodnes ty věci oplakával, zejména ten sešit - Bobří deník! Záchytný háček, který odklápěcí víko přidržoval, se zřejmě otevřel, nebo už byl otevřený, proto věci se vysypaly. Vilík židličku chytil a předal ji na druhou stranu šťastnému Jirkovi. Mirek zatím věci v rychlosti nacpal do druhého sedátka - a už i to putuje přes zeď.

"výborně, Mirkú, výborně!" šeptá vzrušeně Vilík. "A teď už jen rychle sem k nám nahoru - - vidím, že někdo jde chodbou za tebou na dvorek - rychle - rychle - polez - vyskoč - pro všechno na světě, vyskoč, nevracej se, neohlížej se a nevracej se, Mirkú rychle, rychle, vypadá to, že tam za dveřmi do dvora je něco červeného - ano -ano - červené pruhy to jsou, na černé bundě - Mirkú, prosím tě, Mirkú, skákej, vyskoč na zeď, já tě tady chytím za ruce, dvorek odemyká Udavač!!"

Poslední slova i se jménem obávaného bídáka vykřikl Vilík v hrůze už skoro nahlas, jak ho přemohl strach z toho, co se bude dít. Navázané teplákové bundy vilíka a Jirky pomohly Mirkovi v posledních vteřinách k útěku přes zeď. Vzápětí se rozevřela vrátka do dvora a do něj opravdu vkročil muž oblečený jako udavač. Mirek ho ještě zahlédl v posledním okamžiku, když se otočil na vrcholu zdi, aby seskočil dolů k vilíkovi a Jirkovi do náručí. Zda je Udavač viděl či ne, to Mirek říct nedovedl! Ale odtamtud slyšeli všichni tři nějaké výhružné volání. První, co vilík učinil hned dole pod zdí, ze které právě Mirek sklouzl dolů - že hrábl do svého sedátka pod krycí lepenkovou desku. Zrádná říkačka tam ještě byla, nikdo ji tedy nenašel. Vilík papír sežmoulal a na mnoho kousků roztrhal. To byla úleva ze strachu, který ho provázel po několik týdnů dnem i nocí. Ale teď nebyl čas na nějaké blahořečení. Rozrušení, vyděšení, ale přitom nevýslovně šťastní znovuzískáním svých památných sedátek utíkali Jirka a Vilík domů, a Mirkovi cestou znovu a znovu děkovali za jeho pomoc. Šel či vlastně běžel s nimi až tam, kde bydleli. Po cestě se vilík občas shýbl ke kanálové mříži pod chodníkem a vhodil tam vždy po několika útržcích "Básně smrti".

"Teď vám snad Přístavní povaleči vaše sedátka už neseberou!" řekl jim Mirek, když docházeli k domu, kde bydlel vilík. Cestou potkávali ještě některé z nich, ale darebové, kteří tehdy vilíka přepadli, mezi nimi naštěstí nebyli. Tak se snad nikdo z nich nedozví, že už židličky našli a z úkrytu odnesli - a mizerovi Lubešovi se to nedonese! Z čeho všeho teď musel být strach!

35. ZDRCUJÍCÍ SDĚLENÍ

Samozřejmě že jak vilík, tak i Jirka museli doma dopodrobna vypovědět, jak svá sedátka znovu získali. A jak se při tom chvěli strachy a jak jim pomáhal obětavý Mirek - a z té kůlny v tom cizím dvorku jak jim židličky vynesl. Rodiče kroutili hlavami, divili se, ale když jim Jirka a vilík -každý samozřejmě zvlášť - neprozřetelně ještě při vyprávění řekli, že na dvorku spatřili Udavače - a on je jistě také, rodiče obou hochů zneklidněli. Vilíkův otec pravil: "Z toho by mohly vzniknout jenom nesnáze - nějaké velké nebezpečí - jak je v něčem namočený ten bídák Udavač, tak se vždycky něco nedobrého stane!" Pak se ale zase utěšovali, že stoličky byly přece hochů, sami si je vyráběli, prkénka a barvy na lakování si platili ze společné pokladny, nic cizího tedy nikde nevzali - snad nemusí být tak zle? "Spíš jde o strach z toho, že ten Udavač se dřív či později dozví, že své sdružení ještě pořád udržujete a že se scházíte!" vysvětlovala své obavy Jirkova maminka.

Neklid rodičů se přenesl na oba chlapce. V noci špatně spali, měli nedobré sny, Jirka ve snu porad někdo pronásledoval a vilík křičel ze spaní o pomoc.

A tak když druhý den nesli své zachráněné vysvobozené židličky na schůzku do klubovny, nesli je tam s podivnými neklidnými pocity, jako by sedátka doopravdy někde odcizili! A přitom byla přece jen a jen jejich! Teď už bylo světlo dlouho do večera, mohl je cestou do klubovny se židličkami leckdo vidět, zejména Přístavní povaleči, ale hlavně Žanda Lubeš, nesli je proto zabalené do starých pytlů. A až v klubovně je vybalili a zařadili mezi ostatní. Své náhradní, nedávno jen z bedniček vyrobené, odsunuli do kouta. "Už je snad nebudeme potřebovat!" řekl přitom vilík.

"Ten mizer Lubeš," usmál se blaženě Drobeček, "až se dozví, jak jste mu vypálili rybník, ten bude asi prskat - ale ať si prská, už na vás nemůže!

Strach nad Bobří řekou

Skaplo mu! Ať si teď čmouchá sám, kde je Sluneční zátoka!" všichni přítomní chlapci se smáli s ním, prohlíželi si zachráněná sedátka, jako by je viděli poprvé v životě - a otázky, jak k jejich zachránění došlo, nebraly konce. Mirek - a hlavně ovšem Vilík s Jirkou nestačili na ně ani odpovídat.

I Rikitan se usmíval, zřejmě byl rád, že se cesta za stoličkami tak šťastně skončila. Ale přesto byl dnes nějak zaražený a ne v tak dobré pohodě jako jindy! Snad to způsobila ta zvěst Vilíkova a Jirkova, že je při odnášení židliček spatřil možná nebezpečný Udavač, či snad něco jiného - kdo ví? Ale stejně se to měli ještě dnes dozvědět.

Chvilí hráli několik oblíbených her. Byla to cinkačka, pak doplňování písmen do neúplné zprávy, skákačka po papírech a ještě foukačka. Štóra přečetl z kroniky veselý zápis o minulé výpravě u větrník vyslal krátký text semaforu.

"A co ponese, Rikitane, v neděli do skladiště?" zeptal se pak náhle Pirát, zadíval se do jednoho ze zákoutí klubovny, kde byla halda dalšího nádobí a nářadí, jež budou potřebovat na táboře ve Sluneční zátocce, a máchl přitom do kouta rukou. "Pořád nám tady těch věcí nějak neubývá - a tábor je za dveřmi!"

"Ano - ano - -" povzdechl si Rikitan a dodal záhadně: "Jen ale aby ty dveře nebyly zavřené!" Chlapci té jeho poznámce nevěnovali příliš pozornosti a začali z hromady táborových potřeb vytahovat různé pánve, velké měchačky, cedník a jiné předměty. Rikitan je zamyšleně pozoroval. Jeho tvář byla vážná, starostlivá, hoši ho tak opravdu snad ještě nikdy neviděli.

"Tábor je opravdu za dveřmi!" hovořil pak těžce, "a přece nevím, jestli se na něj tentokrát dostaneme!"

Chlapci zůstali stát u hromady nářadí a nádobí, Grizzly s úžasem položil zpět na podlahu jeden z několika kotlíků - a kytičkář vyhrkl: "Ale jak to, Rikitane, proč bychom se tam neměli dostat? Cestu přece už známe z loňského roku, taky do skladiště trefíme - tak jaképak strachy?" I ostatní hoši začali na Rikitana dorážet - a on nakonec pověděl plnou pravdu!

"Nejde o znalost cesty, chlapci!" řekl trpce. "Jde o něco jiného! Sami do Sluneční zátoky tábořit jít nemůžete - ajá-já-já- musím odjet daleko odtud, do Nepřítelovy země, a tomu se nedá nijak vyhnout! A kdy se vrátím - a zda se vůbec někdy vrátím - to je ve hvězdách!"

Byla to hrozná zpráva, co Rikitan hochům tady oznámil - a působila jako bomba. Tak Rikitan snad bude pryč - a neví, jestli se vrátí - - a tábor nebude!! Ten tábor, na který se tolik těšili, o kterém si povídali po celé týdny a měsíce, ten tábor že nebude?! Je to vůbec možné? Stovky otázek se začaly na Rikitana hrnout ze všech stran. Je to určité? Nejde se tomu nějak vyhnout? Nějak tomu utéct? Co by se stalo, kdyby i s Rikitane na konci školního roku v noci všichni náhle z města odešli - utekli - a vydali se tajně do Sluneční zátoky?

"Nikdo by nás tam nenašel, Rikitane!" ubezpečoval ho Tichošlápek, "a naši rodiče by nás přece jistě neprozradili - a i kdyby, tak cestu tam za námi nenajde nikdo, ani celá horda špiclů z Praporu, s Udavačem v čele!"

"Vím, že to dobře myslíš," odporoval mu trpělivě Rikitan, "ale věc není tak jednoduchá, zejména teď, za těch těžkých, nebezpečných dob! Vedou mě v úředních seznamech a moje povinnost podle dnešních zákonů je prostě dostavit se na nádraží k odjezdu, až mě v nejbližší době zavolají. Není možné se někam schovat, zamknout nebo zmizet někde ve Sluneční zátocce! Nesmím se opozdit ani o den, ani o hodinu, až nadejde můj transport. Všechno jsem se dozvěděl včera." Při těch slovech vytáhl z tašky úřední papír, snad oznámení té hrozné povinnosti.

Hoši pak zmlkli. Byli zaražení, zdrcení. Luděk řekl, že jeho tatínek pracuje na nějakém městském úřadě a že by snad mohl nějak zasáhnout!? Nebo alespoň poradit! Ta naděje byla velmi slabá a neurčitá, přiměla i některé jiné chlapce k příslibu, že se doma zeptají, jak by bylo možné pohromu od sdružení odvrátit a táboření ve Sluneční zátocce zachránit.

"U jóviše -" vykřikl pak ještě zlobně Štóra, "to on by se ten prevítek Lubeš chechtal, kdybychom se do Sluneční zátoky nedostali!"

Zatím ještě nikomu nic neříkejte!" varoval hochy potom Rikitan, "ještě snad není všechno ztraceno--jen doma to ovšem musíte říct, aby vaši rodiče věděli, že snad budete o prázdninách doma místo táboření ve Sluneční zátocce!"

Umluvili si pak sraz za městem na dvoudenní výpravu ze soboty na neděli k cestě do "Skladiště" a začali se po jednotlivcích vytrácet ze Strašidelné věže. Ach - to byla smutná schůzka! Snad ještě smutnější, než když jim tehdy Rikitan oznámil, že musí opustit svou klubovničku v domě u modrého hrozu. Zdálo se, že se vše proti nim spiklo.

36. OHNIVÝ BOBŘÍK

Hned po setkání za posledními domy města cestou do skladiště zavládlo mezi hochy známé bezstarostné veselí, jako kdyby se nic nedělo! Jako kdyby se nic nedělo! Jako kdyby jim všem nehrozilo strašné nebezpečí. Už jen pouze to, že jdou

Strach nad Bobří řekou

krajem, kterým - kráčet tak stále dál - došli by až do své toužené sluneční zátoky, pomáhalo jim v překonávání neklidu a nejistoty z příštích událostí. I Rikitan, jak se zdálo, zapomněl chvílemi na to, co jemu i celému sdružení hrozí. Smál se s hochy, vtipkoval a byl zase takový, jako býval dříve, než přišla ta Těžká Doba - a hlavně než se dozvěděl, že asi letos nebudou tábořit ve sluneční zátoce. Až když se ho Pirát starostlivě zeptal, jestli už mu přišla nějaká ta strašná výzva, aby odjel do nenáviděné cizí říše, zvážněl a pravil váhavě: "Ne - ještě ne výdyť v sobotu se takové úřední zprávy nedoručují, ale někteří moji přátelé už takové dostali - a dva dokonce už někam během dvou týdnů musí odjet! Transport nečeká!"

Kráčeli dále tím líbezným krajem, Devět šrámů vesele obíhal celý ten shluk chlapců a občas se po tom či onom předními tlapkami vesele oháněl. Tomu bylo hej - ten neměl starosti! Rikitan co chvíli ukázal hochům nějakou zajímavou květinu a kytičkáře napadlo, že bude znovu lovit bobříka květin, i když ho měl už bohatě a přesvědčivě uloveného minulého roku.

"Beru tě za slovo!" usmál se na něj povzbudivě Rikitan, "a když ho ulovíš znovu, obdržíš titul Znalec a získáš tím právo zkoušet všechny ostatní hochy, kteří si toho bobříka taky budou chtít ulovit znovu!"

"Já jen mám strach," začal potom své obvyklé sýčkování šťoura, "jestli všechno to, co děláme, není vlastně zbytečné!"

Pirát jeho slova zaslechl, předběhl šťouru o krok a zeptal se podezíravě: "Co je zbytečné z toho, co děláme? Co tím myslíš?"

"No myslím jen to, co jsem řekl!" brumlal tvrdošíjně šťoura. "Tady kytičkář si bude zase lovit bobříka květin - - my tady neseme do skladiště další věci, pořád děláme jakoby nic - a přitom vlastně nevíme, jestli v létě do sluneční zátoky vůbec půjdeme tábořit a jestli vůbec s námi všemi, s celým naším klubem nebude konec - - když tady Rikitan s námi nebude!"

Po jeho slovech se všichni chlapci znovu vrátili myšlenkami do neutěšené neradostné přítomnosti. Ale Rikitan šťourova slova zaslechl také, zastavil se a odpověděl mu: "Nesmíme se vzdávat naděje - musíme pořád věřit, že vše ještě nějak dobře dopadne! Pamatuji si, že je jedno úsloví - nevím, kdo ho vymyslel - ale tvrdí, že naděje umírá poslední! Nesmíme se vzdávat, nesmíme zoufat. Budeme pokračovat v činnosti, dokud to půjde! I nové bobříky budu nadále vyhlašovat - i dnes vám možná oznámím dalšího!" Pohlédl přitom trochu starostlivě na oblohu, na kterou vypluly odkudsi za hradbou lesa tmavé mraky. Ale nikdo z hochů zatím nevěděl, jakého bobříka má Rikitan na mysli. To se dozvěděli až večer, když u dobrých lidí složili svůj dnešní náklad.

"Špatně jste si, to dnes vybrali, chlapci!" prohodil dobrácký starý hospodář.

"Bude asi pršet!"

"Máme stany, nejsme z cukru!" usmál se Rikitan. "Do rána to vydržíme, v noci ať si prší, jak chce - jen zítra ať je hezky!"

Na lesní mytíně za stavením, už z dřívějších cest všem známé, se chlapci dali rychle do stavby stanů. Začínalo už krápat a také hrom se zlověstně ozval. Sotva uklidili do stanů torny, spustil se hustý lijavec. Jako loni na táboře ve sluneční zátoce i tady byli chlapci vždy po dvou v každém stanu, v sedmém Rikitan sám. Ale dlouhou chvíli netrpěl! Jen se chlapci trochu uklidnili a připravili na nocleh, sotva trochu přestal jejich bujarý výbojný smích nad každým náhlým přivalem deště, ozval se z Rikitanova stanu hvízd píšťaly a Rikitan oznamoval: Připravte si tužky a papíry, za chvíli vám začnu vysílat morseovkou zprávu, která bude zajímat každého, kdo se chce něco dozvědět o novém bobříku!"

Ve stanech ustal hlasitý smích i veselé halekání, hovor se změnil v tichý šepot, když se stanová dvojice dohadovala, jak Rikitanovu zprávu co nejlépe zachytit. Zmatkář Drobeček se ještě ptal, jestli se má zpráva psát ve značkách nebo přímo v písmenech, ale Rikitan už začínal. Vysílal svou píšťalou zvolna, ale jasně, a činil zřetelné přestávky mezi jednotlivými písmeny, aby nemohlo dojít k nedorozumění. Zpráva zněla:

I Roye zastihla na jeho lovecké výpravě daleko od srubu bouře a dlouhý liják."

Ve stanech bylo ticho, hoši psali a luštili - jen občas se z některého stanu ozvala žádost o opakování některého znaku nebo dokonce celého slova. Rikitan vyhověl a už zase signalizoval: Třebaže dříví bylo mokré, vždy se mu podařilo rozdělat oheň, aby si na něm uvařil a taky zaplašil divokou zvěř... A to je podmínka nového devatenáctého bobříka: máte v dešti rozdělat oheň z mokrého dřeva."

Vysílání skončilo a ze stanů se začaly ozývat hlasy: "Rikitane, kdy začneme?"

Pojďme to zkusit ještě teď! Chrástí už je mokré jak náleží!

"Ale teď ne, vždyť ještě prší!" trochu vyplašeně volal Tichošlápek. A Grizzly mu

Strach nad Bobří řekou

odpovídal ze sousedního stanu: "Trochu deště tě nerozmočí, ty jedna cukrová bábovko!" A Drobeček s chechtotem dodal: "A kdyby, tak tě trochu pocukrujeme a budeš zase v pořádku!"

A Rikitan teď volal ze svého stanu už další pokyny: "Až dám start, v pláštěnkách vyběhnete ze stanu a půjdete sbírat a hlavně hledat suché chřastí. K zapálení ohničku nesmíte použít papír, ani žádnou hořlavinu, a pozor - pozor - taky ne víc než nejvýš třináct zápalek. Kousky březové kůry, máte-li je v krabičce poslední záchrany, použít můžete. Zapalovat začnete, až dám povel, což bude, až všichni ohlásíte, že už máte své chřastí nebo dříví nasbírané.

A ohničky budete rozdělovat tam za stany na beztravném úhoru. Tam se pak stopy po nich brzy a snadno zahladí! A komu bude ohniček jasně a prokazatelně hořet aspoň pět minut od ohlášení, že se mu ohniček už podařilo roznítit, uloví bobříka ohně!"

"Já vím, kde tady roste bříza," vyjekl radostně Pirát. "Březová kůra prý hoří, i když je mokrá!" Už halasil, kam pro ni poběží, ale Rikitan ho zarazil: "Z čerstvého stromu nesmíš kůru loupat, to bys uškodil stromu. Ale snad máte někdo kousek uschlé březové kůry ve své kápězetce - ne?" Ukázalo se, že takovým šťastlivcem je jen Stopař. "Ale já ji nepoužiju!" prohlásil hrdinně. "Chci si zasloužit ohnivého bobříka i bez březové kůry jako ostatní!"

Rikitanovi se jeho rytířské rozhodnutí líbilo a pochválil ho za ně. Pak dal rázný povel k vyjití ze stanu do deště a ke shledávání chřastí a větévek. Déšť se zmírnil, ale pršet nepřestalo. Nikdo však nefňukal. Hoši si oblékli nepromokavé pláštěnky a rozběhli se na všechny strany hledat drobné větévky a chřastí. Někteří už odpočítávali ze svých krabiček třináct přípustných zápalek. "A co když mně dříví nechytne, ani když je vyškrtám všechny?" lamentoval Drobeček už napřed. "Nic se nestane!" smál se Rikitan. "Nikde není psáno, že všichni musíte ulovit ohnivého bobříka ještě dnes, hned napoprvé! Myslím, že bude pršet ještě mnoho a mnohokrát - a jednou, dřív či později se ti to přece jen podaří!"

Chřastí i drobné větévky byly po předchozím příválu deště opravdu více než mokré a pořad přitom přšelo. Hoši shledávali méně mokré větévky a uschlé jehličí zpod hustých stromů - a brzy potom se už do podvečerního mlhavého šera rozsvěcovaly první rozškrtnuté zápalky, a známý příjemný pach páleného chřastí a větévek se začal mísit s vůní vzduchu prosyceného deštěm. Dlouho se však nikomu nedařilo ohniček bez papíru roznítit.

Ale pak se ozvalo vzrušené volání větrníka: "Rikitane, Rikitane, zapálil jsem, podívej se..." Skutečně se mu podařilo v účelně narovnané hromádce chřastí zapálit ohniček tak, že bylo možné mluvit o skutečném ohni. A větrník na hraničku přikládal pomalu a opatrně další větévky, aby plamének neudusil, některé větévky i štípal nožem na třísky - a ohniček se mu vesele rozrůstal. Ne každý z hochů byl úspěšný při lovu tohoto bobříka! Jirka vyškrtal všech třináct povolených sirek a přesto se mu ohniček rozžehnout nepodařilo. "Tak pro dnešek to vzdávám, co se dá dělat!" povzdychl si jen mrzutě a šel se dívat, jak s bobříkem zápolí ostatní. Vilíkovi se sice ohniček roznítit podařilo, ale uhasí i podruhé - a pak už dočerpál i poslední ze třinácti zápalek, a tak i jemu pro dnešek bobřík ohně upláchl...

37. CESTA PO KŮLCÍCH

Déšť ustal, ale hoši se ještě dlouho pokoušeli ulovit dnešního nového bobříka ohně znovu a znovu. Jeden po druhém se však vzdával, když se mu nepodařilo rozžehnout mokré chřastí a větévky ani se třinácti zápalkami, nebo jen na kratičkou - sotva jednodinutovou chvíli udržet.

Až sám Rikitan posléze ukončil snažení hochů slovy: "Tak už dost, hoši, nemůžete lovit bobříka ohně až do půlnoci! Pro dnešní večer jeho lov končím, budete mít ještě příležitost jindy. Zatím ho skolili Větrník, Pirát a Grizzly. Připozdívá se - a chceme si ještě udělat malý táborový oheň, když teď přestalo pršet!"

Starý hospodář ze samoty jim ochotně půjčil veliké špalky z rozřezaného suchého stromu, aby neseděli na mokré zemi. Rikitan mu slíbil, že zítra mu je chlapci naštipají na polena, aby se mu odvděčili za jeho ochotu. Někteří hoši je teď z kůlny začali přinášet a rozestavovat do kruhu kolem vypáleného zamaskovaného ohniště, už při dřívějších výpravách několikrát použitého. Jiní se rozběhli hlouběji do lesa hledat dříví alespoň trochu suché. Hospodář jim též věnoval několik polen ze svého dře vniku, vysušených žáry loňských letních i letošních jarních dnů. Rikitan je rozštípal na tenké štěpiny.

Na kraj se snesl studený večer. Z lesa vystoupila mlha po přestálém dešti. Malý ohniček ale brzy vzplanul, když chlapci donesli z hlubin lesa hromady kůry z vyvrácené břízy. Přikládali pak větévku za větévkou, po okraji ohničku sušili silnější mokré větve, každý se na tom sušení a přikládání chtěl podílet. Oheň čadil, nebyl bez dýmu, jako kdyby hoši pálili dřevo a chřastí suché. Ale

Strach nad Bobří řekou

chlapcům kouř nevadil. Pořád blíž a újeji poponášeli své špalky k ohni, brzy se kolem rozproudil tichý hovor.

Stopař se pak začal pořád ohlížet do tmy a zašeptal: "Slyšeli jste? Jako kdyby tam někdo byl - slyšel jsem něco!" Rikitan se zvedl a šel se opatrně podívat tím směrem. Ale nenašel tam nikoho. Snad jen šiška spadla ze stromu nebo nějaká zvěř šlápla na větévku. Přesto po návratu ze tmy řekl Rikitan chlapcům: "Musíme hovořit jen velmi potichu - není nutné, aby nás někdo slyšel!"

"To se ví -" přisvědčil Pirát, "Ten Žanda Lubeš nás prý chce pořád stopovat, kam že to o sobotách nebo nedělích chodíme! A dokonce snad už i ví, že vaše sedátka, Jirko a Vilíku, tam z toho dvorečku zmizela! Někdo to říkal ve škole. Ale snad ještě neví, že jste je odnesli vy!"

"Dřív nebo později se to stejně dozví!" mínil, stísněně Vilík. "Hlavně že už je pryč to, z čeho jsem měl největší strach!" Všichni při těch slovech věděli, že Vilík má na mysli tu smrtonosnou říkačku, ale nepadlo o ní ani slůvko.

"Jen tiše, tiše -" nabádal Jirka. "Co když ten ničema stojí tady někde ve tmě a poslouchá!" Ztlumili ještě více hlasy, a chvíli co chvíli vyběhl od ohně vždy některý z hochů odvážně do tmy ve směru, kde se předtím Stopařovi zdálo, že něco zaslechl.

"A já vám taky něco řeknu!" prohlásil pak Tichošlápek. "Víte, jak se správně jmenuje ten Udač z Praporu? Zínek Graizlinger. Je to divné a nezvyklé jméno-ale opravdu se tak jmenuje! A vtom jejich Praporu je prý nějakým horlivým členem a má v něm prý jakousi významnou funkci!"

"kdyby se dozvěděl, že se scházíme," prorokoval Rikitan, "postaral by se o to, že bychom svou činnost museli okamžitě zrušit, pokud by se nestalo něco ještě horšího."

Někteří chlapci potvrdili, že jim ve škole říkali a nakazovali, aby do žádných spolků-pokud nějaké vůbec jsou -nevstupovali, a jestli někdo v některém je, aby se z něj raději odhlásil. Dlouho pak ještě hovořili o nebezpečnostech, která je čekají - a zase se vraceli k tomu nejbolestnějšímu: dostanou se letos znovu do Sluneční zátoky? To nemohl předvídat ovšem ani sám Rikitan. A Luděk, který slíbil požádat svého tatínka o pomoc na úřadě, kde pracoval - a byl jejich jedinou a poslední nadějí, zatím také ještě nic nevěděl.

"Tatínek říkal, že se pokusí," řekl jen, "ale bude to prý asi velmi těžké. Kdo je prý zapsaný v odjezdových seznamech, tomu prý už snad nepomůže nikdo!" Kdyby se aspoň nabídl některý z našich tatínků," uvažoval Grizzly, "že by jel s námi místo tebe, Rikitane, snad bychom táboření zachránili -- i když by to bez tebe nebylo to pravé - ale on se stejně každý bojí..."

Zazpívali si potom jednu či dvě písničky, ohýnek zvolna dohořoval, až v popelišti žhnuly jen jeho uhlíky, a Rikitan sezení ukončil slovy: "Půjdeme spát, chlapci, snad budeme mít zítra lepší náladu než dnes!" V tichosti odnesli vypůjčené špalky do kůlny u stavení, aby přes noc třeba nenamokly, dešťovou vodou z kádě ve dvoře ulili zbytky oharků a rozešli se do stanů. Znovu se drobně rozpršelo.

Noc byla studená, mokrá, ale klidná. Devět šrámů, který nechyběl na žádné výpravě, byl ubytován v osiřelém kozím chlívku. Odtud v noci jen jednou či dvakrát vyštěkl, tiše a nenápadně, jako by i on věděl, že tu žádný hluk není vítaný a to bylo vše. Jeho kamarád, pes hospodáře, mu ani neodpověděl.

Ráno bylo všude už zase plno slunce a s ním se vrátila mezi hochy dobrá pohoda, plná veselí a zdánlivé bezstarostnosti. Alespoň chvíli byli všichni šťastní a spokojení, jako bývali dříve, než Nepřítel vtrhl do země.

A těch her, co se dnes nahráli! Některé osvědčené z dřívějších výprav, ale i závody a hry nové, které ještě neznali. Rikitan měl vzácnou schopnost vymýšlet vždy další a další, s novými prvky a nápady. A tak tomu bylo i dnes! "Chcete si zahrát něco, co tu ještě nebylo?" To už hoši umyli šálky a kotlíky od snídaně a třináct špalků, jež jim večer sloužily jako sedačky u ohničku, rozštípali a polena z nich úhledně složili pod přístřeškem u stavení.

"Tak dávejte pozor! Každá stanová dvojice někde tady v okolí nasbírání nebo z větších opadaných větví naláme deset klacíků, asi dvacet nebo pětadvacet centimetrů dlouhých. Na jednom konci každý ten klacík-kolíček zašpičatí nožem nebo sekyrkou, aby ho bylo možné dobře a snadno zarazit do země. Na opačném konci pak seřízne z kolíku kůru asi do pěti centimetrů od kraje, aby kolík byl zdaleka viditelný svým světlým řezem. Já zatím tady někde v lese -to vám pak ještě naznačím kde asi, začnu kolíky v různých vzdálenostech zatloukat a zarážet do země, vždy asi v desetimetrových vzdálenostech od sebe, každý tou seříznutou horní špičkou tak, aby ho bylo vidět od předchozího. Je to nutné, protože kolíky budou ve všelijak lomeném směru, nepovedou v jediné rovné přímce. Kolíky budou na seříznuté špičce očíslované jedničkou počínajíc, u každého čísla bude ještě jedno písmenko."

Strach nad Bobří řekou

A vy, stanové dvojice, půjdete v pětiminutových přestávkách po sobě do lesa a začnete kolíky od prvního hledat a jejich písmenka si zapisovat. Najdete-li je všechny, dočtete se z nich nějaké sdělení. Jen si při hledání pospěšte, aby vás nedohonila dvojice následující!"

"A co by se stalo, kdyby dohonila?" ptal se Štoura, ale Rikitan hned vysvětloval: "Obě hlídky by pak postupovaly kupředu a další kolíky hledaly už společně, ale ta dohnaná dvojice by ztrácela určité body. Záleží na každé minutě!"

Bylo to celkem jasné, a chlapci se teď jen horlivě dohadovali, která dvojice půjde první, která druhá a jak po nich pak ty následující. Přitom se - zase už ve dvojicích - rozbíhali do okolí, aby vyrobili těch žádaných deset kolíků za každého jednotlivce. Někteří šťastlivci je našli během několika minut a teď už je špičatili a seřezávali. Sekyrky a nože si přitom přišly na svoje! Rikitan si mezitím zapsal do bloku jednotlivá čísla kolíků od jedničky do šedesátky a ke každému číslu si poznamenal příslušné písmeno sdělení. Co obsahovalo, to chlapcům ovšem neřekl, neprozradil to se dozvedí, až písmena objeví na nalezených kolících!

Brzy bylo hotovo všech šedesát kolíků. Rikitan je od hochů převzal a pak dal pokyn: "Tak se tu zatím dohodněte na přesném pořadí, v jakém se na tu CESTU PO KŮLCÍCH můžete vydat. Třeba si vymyslete nějaké losování, která dvojice půjde první, která druhá, a tak dále. Já se vrátím asi za dvacet minut - tak ať jste připravení!"

S těmi slovy, s blokem a tužkou v ruce a s kolíky v chlebníku zmizel v lese. "My půjdeme první! My! My! Tadyhle já s kyticákem!" halasil výbojně Drobeček. "Nikdo nás nedoženete - to budete koukat, jak si to pohasíme."

"Já myslím, že jako první by měl běžet tady rychlík Mirek, potáhne s sebou těžkou váhu Grizzlyho!" mínil Vilík. Grizzly se hned ohradil: "Hele - nech si to, jóó? Kdo je u tebe těžká váha, ty jedno párátko!" Ale smál se a ostatní s ním, bylo to jen obvyklé škádlení, jaké bylo mezi nimi zvykem, a ani Vilík se za to "párátko" neurazil. Nakonec se chlapci přece jen přátelsky dohodli a když se Rikitan vrátil z lesa s prázdným chlebníkem, běžel jako první Tichošlápek a Luděk. I když se o to sami nehlásili, všechny ostatní dvojice jim daly kavalírsky přednost. Snad právě proto, že oba byli tak skromní, nevýbojní a čekali trpělivě, jaké pořadí na ně zbude.

A Rikitan pak s blokem a hodinkami v ruce vysílal k prvnímu kolíku jednu dvojici za druhou v pětiminutových přestávkách, jak ohlásil. Po delší době, kterou si zbývající čekající dvojice zatím krátily pinkáním, se začaly vracet už dvojice vyslané nejdříve. Současně přiběhly dvojice Drobeček a kyticák spolu s větrníkem a Pirátem, kteří je dohonili.

"Nemohli jsme dlouho najít pětáctýřicítku!" ospravedlňoval se kyticák, "a tak jsme se asi o dvě minuty zpozdlí - a tihle ti draci nás dohnali!" Přitom ukázal na Piráta a větrníka. Ti se jen šťastně usmívali a Pirát řekl: "No, aspoň jste se tam v tom lese pak už tolik nebáli, když jsme potom běželi s vámi! Taky se nám jistě už snadněji hledaly další kolíky, když jsme na to hledání a rozhlížení na všechny strany byli čtyři!"

Pak se vracely postupně ostatní hlídky a nastala rozprávka, které dvojici jaký kolík dal největší práci, než byl objeven. Jedním z nejhledanějších byla opravdu ta pětáctýřicítku, umístěná lišácky za malým smrčkem, ale perné byly i kolíky dvanáctka, dvacítky a šestapadesátka. Všem se však ten nový závod líbil, i když vyžadoval velkou bystrost zraku, i rychlost nohou: hoši ho pro všechny budoucí časy nazvali tak, jak je původně pojmenoval Rikitan: cestou po kůlcích. A jak že zněla zpráva o těch šedesáti písmenech na nich? Takto: "Do poslední chvíle nikdy neztrácejte pevnou víru ve šťastné vítězství!"

Všichni chlapci si ji opsali do svých Bobřích deníků. Byla to opravdu prorocká slova a dodávala jim sílu. Jistě i oni zvítězí nad nepřízní osudu!

38. CO VÍ ŽANDA LUBEŠ?

Jarní dny ubíhaly, schylovalo se k létu, ale Hoši od Bobří řeky z toho neměli příliš velkou radost! Vždyť naděje na druhé prožití prázdnin ve Sluneční zátocy se menšila každým uplynulým dnem. Většina rodičů tomu byla spíše ráda než nerada, všichni měli obavy, aby z táboření, které Nepřítel pro veškerou českou mládež přísně zakázal, chlapci ve školách a oni - rodiče - v zaměstnání neměli nějaké nepříjemnosti.

Podle vzoru škol v Nepřítelově zemi i tady školské úřady rozhodly, že prázdniny začnou až od poloviny července. To Hoši od Bobří řeky jen vítali - měli o půl měsíce prodlouženou možnost přece jen nějak si zařídit, aby se do Sluneční zátoky dostali. Snad se Rikitanovi podaří povinný odjezd do cizí země odložit, snad ještě stihne se s nimi do Sluneční zátoky vydat! Nedovedli si prostě představit, že by byl se vším konec!

Strach nad Bobří řekou

V úterý po výpravě, na které chlapci hráli Cestu po kůlcích a lovili nového bobříka, bobříka ohně, potkali Vilík a Jirka při návratu z dopolední školy Žandu Lubeše. Neviděli ho od té doby, jak je vedl poslepu, aby spatřili na neznámém dvorku svoje sedačky. Chodil do jiné, vzdálené školy, nebylo tedy divu, že tak dlouho k setkání, jehož se oba dost obávali, dosud nedošlo. Vilík s Jirkou pořád uvažovali, zda Lubeš už o zmizení stoliček ze dvorku ví, a dokonce zda ví, že je mají už zpátky v klubovně! Co mu řeknou, když na ně uhodí, jestli o jejich zmizení něco nevědí? Nechtěli lhát - ale pravdu povědět také nemínili - už jen proto, aby se vyhnuli jeho pomstě!

A teď tady Žanda Lubeš je, kráčí proti nim - a setkání se nelze vyhnout. Ve tváři má zase ten svůj protivný drzý výraz a Vilík s Jirkou se marně snaží z ní vyčíst, zda něco ví! Lépe by bylo, kdyby nevěděl nic! Kdyby třeba ještě ani nevěděl, že sedátka na dvoře pod kůlnou už nejsou. Lépe by se jim zapíralo a vykrucovalo. Teď v té hrozné době nelze ani trochu potřebovat jakékoli spory s kýmkoli, natož pak s takovým mizerou, jako je Žanda Lubeš! Nejraději by mu zmizeli s očima, nějak ho obešli, nebo prostě praskli do bot jako malí kluci! Ale to by se jen zbytečně a už napřed prozradili!

Lubeš je teď u nich. Ledabyly zdraví ukazováčkem k pomyslné čepici, kterou nemá, zastavuje se těsně před nimi a houká na ně: Tak co - kdy tam půjdete?"

"Kam? Kam že půjdeme?" stísněně opakuje Jirka.

"No kam!! Ještě se ptejte!" vzteká se Lubeš, "do Sluneční zátoky přece!"

"Do Sluneční zátoky?" předstírá údiv Vilík. Každá vteřina odkladu, než vyjde pravda najevo, je dobrá k vymyšlení nějaké věrohodné výmluvy. "Říkáš do Sluneční zátoky? Tam se jde panečku dva nebo tři dny! A pak: to bychom napřed museli jít s tebou na ten dvorek pro naše sedačky!"

"A my jsme se vlastně ještě ani nerozhodli, jestli máme tajemství Sluneční zátoky za ty židličky prozradit!" přichází Vilíkovi na pomoc Jirka. "Kdo ví, jestli si raději neuděláme nové? Vyměnit Sluneční zátoku za dvě staré rozviklané odřené židličky, to se věru snad ani nevyplatí! A kdo ví, jestli tam v tom dvoře ještě vůbec jsou!"

"To se ví!" horlivě přikyvoval Vilík, "možná, že už je někdo dávno rozštípal od té doby, cos nám je tam ukazoval."

"Tak co - jsou tam ještě, nebo už ne?" vystřeluje pak Jirka otázku, na kterou Lubeš snad odpoví tak, aby věděli, zda už ví, že zmizely.

Lubeš zrudl vzteky a chrlí ze sebe: "Ne!! Nejsou tam už! A jak by tam taky mohly být, když vy dva jste je už ze dvorku vynesli, ukradli, vy lháři a zloději! Myslíte si, že to nevím?"

"My ti nelžeme!" pronesl pak slavnostně Vilík, když se s Jirkou czpamatovali. "Ani jsme nic neukradli! I kdybychom šli na ten dvorek veřejně a vzali si tam sedátka bez ptaní a bez doprošování, měli bychom na to právo. Vždyť to jsou naše stoličky! Tak jaképak kradení - zloději byli Přístavní povaleči a ne my - a ty jsi vlastně jen jejich pomahač, když jsi nám je chtěl dát teprve za to, že ti řekneme, kde je Sluneční zátoka! Tak je to, holenku - víš? Ne my, ale ty jsi špatný kluk. A abys věděl, někdo je z toho dvorku opravdu vynesl, ale my dva to nebyli!"

Byla to křehká výmluva, sedátka přece vynesl Mirek, ne oni! A tak tedy opravdu nelhal! Oni si je odnesli až z toho sousedního dvorku, kam jim je Mirek podal!

"Nikdy byste ty své židle nenašli, kdybych vám je nebyl ukázal!" procedil pak skrze zuby Lubeš vztekle. "Ale neradujte se! Neradujte se! On vám to pan Graizlinger ještě spočítá!" S těmi slovy prošel kolem nich a zmizel mezi lidmi, aby je zanechal strachu, jaký vyvolávalo jméno Udavače.

39. ZÁHADNÉ SVĚTLO VE VĚŽI

Jirka s Vilíkem po vzrušující rozpravě s ničemou Lubešem šli ještě kus cesty společně ke svým domovům. Mnoho nemluvili, byli dost vyplašení tou Lubešovou pohružkou, že jim "to pan Graizlinger ještě spočítá!!" Co jim spočítá? Co se za tou Lubešovou výhrůžkou skrývá? Spíš o těch slovech uvažovali, než aby hovořili, ale jedno si o tom přece jen řekli a slíbili: že doma o té hrozné výhrůžce neřeknou ani slova! Zase by slyšeli jen to, co od rodičů už slyšeli tolikrát, a zejména tehdy, když vyprávěli o neznámém slídlilovi, který při nedávné schůzce vběhl zřejmě do věže a asi poslouchal za dveřmi!

Rodiče to tenkrát zneklidnilo více než hochy, varovali chlapce a znovu vyslovovali své dobře míněné a přece tak těžko uposlechnutelné výstrahy jako: "Kdo ví, kdo vás tam špehuje! - Někdo tam po vás určitě slídí! - Nechtě už toho schůzkování v té věži - dejte si už pokoj s tím vaším sdružením! Rozejďte se radši, než bude pozdě..."

Ale jak bylo možné se rozejít? Čím větší nebezpečí hochy obklopovalo, tím více

Strach nad Bobří řekou

ke svému sdružení lnuli. Co by dělali o krásných jarních nedělích? Doma sedět by nevydrželi - a chodit jen po ulicích, snad nejvýše dva tři hoši pohromadě, bez programu, bez těch báječných her, bez lovení nových bobříků, bez těch veselých schůzek v klubovně i nádherných výprav za město? A nikdy by se už snad na ně neměli vydávat a prožívat tam nezapomenutelné příhody? Co by dělali místo toho všeho? A k tomu ještě teď - několik týdnů před táborem!? Aní do Sluneční zátoky by se už nikdy neměli podívat? Vždyť to by byl konec všeho! Jak lehko se rodičům řeklo: "Rozejděte se radši!" - když sami nezažili nikdy to, co prožívají oni! Ale po přeložené páteční schůzce, která se odbývala v týdnu, kdy se Jirka a Vilík nechtěně setkali se Žandou Lubešem, se přihodilo opět něco podivného, rozechvívajícího. Chlapci už byli ze schůzky doma, na ulicích byla skoro tma a jen západní stranou oblohy se ještě hnala oblaka, prozářená zapadlým sluncem. U dveří, kde bydlel Jirka, někdo zazvonil. Byl to Kytičkář, měl k Jirkovi nejbližší. "Jirko, ve věži se něco děje!" šeptal vzrušeně k udivenému Jirkovi "Nahore ve věži, v podkrovních okénkách je nějaké světlo! Něco se tam děje! Někdo tam svítí, nebo co - - a já vím, že jsme přece zamykali - vlastně Rikitan zamykal! Šel poslední jako vždycky! A klíč má jenom on! Pojď se k věži schválně podívat!" "Měli bychom jít taky k Rikitanovi!" mínil znepokojený Jirka, "pochybuju, že by to tam v podkroví svítil on - - co tam může být? Kdo mm svítí?" Rodiče neviděli příliš rádi, že Jirka má zase jít ještě někam ven - teď - večer - do tmy - ale když jim v rychlosti řekl o záhadném světle ve vikýřích vrchole věže a že chtějí utíkat k Rikitanovi, přece jen mu dovolili s Kytičkářem odejít. Oba vyběhli rychle z domu a zamířili napřed ke věži. Jirka chtěl spatřit na vlastní oči to záhadné světlo, než Rikitana třeba zbytečně zneklidní. Co když se to v okénku věžního podkroví zrcadlí jen odlesk zapadajícího slunce? Kytičkář byl trochu uražený, že mu Jirka nevěří, ale koneckonců Rikitan nebydlel příliš daleko, a tak si tolik nezajdou, když poběží napřed k věži. Ale Jirka ustrnul, když se jim na rohu v zákoutí věž zjevila! Nahore ve vikýřích skutečně planulo světlo! A co víc: oběma hochům se zdálo - snad to nebyla večerní mlha - ale vypadalo to, že z okének vychází slabý dým! I ve vzduchu to čpělo kouřem. "Hoří!!" vykřikl vzrušeně Kytičkář. "Něco tam hoří! To už je něco víc, než co jsem viděl ještě před chvílí! To není jen světlo -- to je oheň!" "Rychle k Rikitanovi!" volal Jirka a už nasadil tak rychlý běh, jakým dovedli utíkat jen Hoši od Bobří řeky. "Rychle - rychle, než bude pozdě!" Spíše zabušili než zaklepali na jeho dveře a téměř současně i zazvonili. Rikitan byl doma! To štěstí! Překvapeně vyslechl jejich zprávu. "Rikitane, něco tam hoří!" vychrlil ze sebe Jirka a přitom ani neřekl, kde a co má vlastně hořet. Rikitan se příliš nevyptával. "Ve věži hoří!" doplnil kytičkář Jirkovu zprávu. Ale to už Rikitan sejmul z háčku u dveří klíč od věže - a už všichni tři spěchali k věži. Kytičkář se cestou ještě zastavil u Grizzlyho a řekl mu, aby svolal všechny hochy, bydlící v blízkosti, pro případnou pomoc.

Odemčení věžních vrat bylo dílem okamžiku - a běh po točitých schůdcích věže netrval o nic déle. Už dole v přízemním prostoru bylo cítit pach kouře, jaký vydává hořící a doutnající dřevo. A nahore - tam v podkroví - zdroj kouře spatřili. Hořely dřevěné trámy a jen nedostatek vzduchu způsobil, že oheň nevzplanul naplno. Za chvíli se ozval na schodech dusot běžících kročejů. To sem už přibíhali někteří chlapci, které po Kytičkářově výzvě Grizzly cestou stačil ještě přivolat. Stopař nesl kbelík s vodou. Už věděl, že ve věži hoří. Nabral vodu dole u věže v průplavu, a během rychlého stoupání po schodech jí dost vyšplíchal. Ale teď její zbytek vlil na nejbližší doutnající trám.

"Podívejte se - - tam uprostřed!" vykřikl Rikitan a ukázal na místo, kde se několik trámů křížilo! Byl tam zpola rozteklý zbytek svíčky, od které oheň zřejmě vznikl.

"Někdo si tu chtěl na něco posvítit a pak zapomněl zhasnout!" řekl prostoduše Drobeček. "Ale ne - ne - kdepak!" volal zlobně Rikitan. "Někdo tady chtěl úmyslně založit oheň - rychle vodu -"

"Tady je!" vykřikl Stopař, který mezitím duchapřítomně přinesl nově naplněný kbelík a vychrstl jeho obsah na trámy. Dým ještě zhoustl, ale plameny olizující trámy zatím zhasly. "A znovu," velel Rikitan, "tady jsou klíče od klubovny! Bězte pro všechny kotlíky, které tam najdete!!" a dupal přitom po doutnajících trámech. Stopař odběhl s prázdným kbelíkem a s ním i Vilík a ještě kdosi. Voda naštěstí nebyla daleko, vždyť věž stála na jejím zděném břehu. Dole našli i staré plechovky - a tak i ty naplnili vodou. Co na tom, že některé tekly a než je chlapci vynesli nahoru, už z nich polovina vody vytekla!

Chlapci pak vytvořili řadu, na každém oddělení schodů stál vždy jeden z nich a kbelíky i kotlíky a plechovky pak putovaly nahoru - a prázdné zase dolů o něco rychleji, únava nebyla tak velká. Přesto se hoši pořádně zadýchali - a všichni

Strach nad Bobří řekou

byli od tekoucích plechovek i šplíchajících kbelíků a kotlíků celí urousaní, špinaví - a jejich oděv páchl kouřem. Ale začínající požár zakrátko zdolali, trámy přestaly doutnat, vše dobře dopadlo.

"A je to hlavně tvoje zásluha, kyticákáři!" pochválil ho Rikitan. "Jen díky tvé všímavosti věž nevyhořela! Shořela by až do základů, vždyť vše je tady dřevěné, od schodiště až po podlahy. Záchranu jsi nám klubovnu!"

Větrník řekl: "A teď jenom, kdo tady tu svíčku zapomněl?"

"Nebo spíš nastražil!!" podezíravě prohodil Stopař. To však zatím nevěděl nikdo. Brzy po uhašení ohně se chlapci rozešli ke svým domovům. Ale rozrušením nemohl usnout dlouho nikdo z nich.

40. ÚŽASNÁ NOVINA

Počasiť teď bylo už vpravdě letní. Slunce hrálo od rána do večera, a přišlo zpravidla jen v noci. Tak příroda nebyla vyprahlá a výpravy ze soboty na neděli byly krásné, jedna zdařilejší než druhá. Jen kdyby na všem neležel ten stín věčné nejistoty, co bude se Sluneční zátokou a tábořením v ní! Dostanou se tam chlapci? Bude tam zase znít Píseň úplňku, až ten mlčenlivý bílý poutník změní temné večery a noci na kouzelné světlé? Uvidí hoši na břehu Bobří řeky kvést záplavy slziček, těch červenofialových kvítků, jitrocelů, modrých drobných rozrazilů, hnědých paliček totenu a žluté třezalky a vratičů, i všeho toho ostatního kvítí až po modré zvonečky? A co Bobří řeka, budou v ní ještě ty omleté balvany nejpodivnějších tvarů, na nichž se tak krásně vyhřívalo a opalovalo, když se chlapci vynořili z vody? Bude to tam všechno? A nahoře nad lesní strání - budou tam ještě ty paseky, na kterých se minulého léta učili Píseň úplňku? Budou?

Každý z hochů o tom však pouze uvažoval, nahlas si jeden před druhým nechtěl ani přiznat, že má takové myšlenky. Ale přece si to jednou řekli, a nahlas, a jeden druhému, jeden přes druhého! To už bylo po poplachu se světlem ve Strašidelné věži a po vynesení sedátek Vilíka a Jirky ze dvorku, kterému hoši začali říkat Udavačův a po dalších několika pěkných výpravách.

Hoši na nich mezi sebou začali konat přípravy k odjezdu do Sluneční zátoky. Do skladiště o sobotách a nedělích dopravovali nadále různé potřeby - náradí, kladiva, kleště, pily - a Rikitan proti tomu nic nenamítal. Věděl snad něco víc o tom, jak vše dopadne?

A pak přišla ta úžasná schůzka, která přivodila ve všech starostech neslýchaný obrat! Začínala jako obvykle rozpravou o minulé výpravě, přečtením kroniky, a Rikitan nahlédl do výklenku v koutě, kde pořád ještě byla hromada věcí, jež by měly být tajně dopraveny do skladiště, uskuteční-li se prázdniny ve Sluneční zátoce. Ale ještě nikdo netušil, jak jsou všemu blízko.

Luděk se naklonil k Rikitanovi, který právě vyvěšoval oznámení o posledním bobříku ohně, a něco mu pošeptal. Rikitan sebou trhl, jako by ho něco překvapilo, a neznatelně se pousmál. Přitom přejel očima porůznu stojící a sedící chlapce. Chvilí si ještě povídal s Luděkem, pak svolal všechny ke stolu a oznámil jim: "Hoši, svitlo malícké světýlko v temnotě našich nejistot. Možná - pravím možná - není to ještě určité, ale tedy možná se přece jen do Sluneční zátoky dostaneme! Dozví se to zítra k večeru. Nikdo ke mně domů nechoďte se ptát, jak věc dopadla!"

"A jak se to tedy dozvíme?" vyjekl zoufale Drobeček. "To máme čekat až do neděle či do kdy, než nám něco řekneš? Ušchnu nedočkavostí do té doby!"

"Neuschněš!" uklidňoval ho s úsměvem Rikitan. "Ještě je tady okno s kyticákou!"

"Jaké okno? A kde? A co ta kyticák?" divil se Drobeček a ostatní se k němu s podobnými otázkami přidávali.

"No přece okno v mém bytě!" vysvětloval Rikitan. "Všichni víte, kde bydlím! Nuže, v jednom z oken mého bytu bude vázička se slzičkami, když vše dobře dopadne. Půjdu je schválně utrhnout do Červeného dolíku. A kyticáku dáme pak vylišovanou do naší kroniky, když bude šťastná!"

Nepopsatelný jásot se rozlehl klubovnou. Luděk ani Rikitan už nechtěli - anebo snad zatím ani nemohli - prozradit víc. A nikdo ani nenaléhal, aby Rikitan podrobněji vysvětlil, jak snad všechno zachrání. S náladou, jakou už dlouho nepoznali, se chlapci rozcházeli - jako spiklenci, po jednom - ze Strašidelné věže. A jen rodiče doma kroutili starostlivě hlavou.

Ale druhý den, když celá stará čtvrt tonula v červenavé záři zapadajícího slunce, v okně Rikitanova bytu žhnuly jako nachový plamínek slzičky z Červeného dolíku.

41. DO SLUNEČNÍ ZÁTOKY!

Ještě několik sobot nich - někdy i nedělních - cest hoši s Rikitanem vykonali do skladiště, než tam dopravili vše, co k táboření potřebovali. Daleko za městem, kde už je nikdo nepozoroval, sestavovali své skládací vozíky, z města po jednotlivých součástech tajně propašované a tolik potřebné k převozu zásob,

Strach nad Bobří řekou

nářadí a jiných věcí. Cesta ze Skladiště do Sluneční zátoky bude mnohem delší a namáhavější, než ten počáteční kus ze Staré čtvrti sem. Bez vozíku by se na ní neobešli.

Ale chlapci nelitovali námahy! Vidina Sluneční zátoky, takřka už pohřbená a zase znovu oživlá tím šťastným zakončením strachu a nejistoty, je popoháněla, povzbuzovala, odstraňovala všechnu únavu a pohodlnost.

Ani teď se hoši Rikitanu neptali, jak dosáhl toho, že nemusel odjet na neomezeně dlouhou dobu do Nepřítelovy říše. A on jim to povědět nemohl a nesměl, když nechtěl ohrozit život toho, kdo mu pomohl, i život svůj! Jak jim mohl prozradit, že Luďkův tatínek ho dovedl ke svému dobrému příteli, zaměstnaném na opačném, vzdáleném konci města v úřadu práce? A tento přítel že prostě vyřadil a zničil v seznamu jmen Rikitanovu kartu, a tím prostě zmizela stopa po Rikitanově existenci! Byl to velmi nebezpečný a odvážný čin, ale povedl se, Rikitan byl svobodný, zachráněný, a s ním i hoši a jejich tábor.

Také na vzrušení s podivně založeným požárem v podkroví strašidelné věže už ve víru horečných příprav k Velké Cestě pomalu zapomněli, i když ve věži to ještě pořád dost páchlo po ohořelých věžních trámech. "To nemohl udělat nikdo jiný než ten padouch Žandá Lubeš!" tvrdil pořád jen Stopař, a všichni mu dávali za pravdu, i když přímých důvodů pro jeho tvrzení nebylo. "Určitě to musel být on! To měla být jeho pomsta za ty židličky, co jste mu s Mirkem vyfoukli!"

Jirka s Vilíkem se zatím už s Lubešem nesetkali, a byli tomu jen rádi. Nebylo o co stát - darmo by se třeba ještě nějak podřekli. Také ve škole se všichni chlapci snažili ze všech sil utajit, že se znovu vydají do Sluneční zátoky, i když se jich spolužáci - dobří i nedobří

- na to pořád vyptávali! Jak rádi by jim řekli: "Ano, ano, půjdeme tam a zažijeme tam to, co vy bohužel nikdy zažít nemůžete!"

Ale nebylo možné takové a podobné řeči se odvážit! Nepřítel znovu zdůraznil zákaz veškeré prázdninové činnosti, pořádání osad a táborů - a oni se přesto na takový podnik vydávají! A tak jen mlčet, mlčet, nikomu se nesvěřovat a celou Velkou Cestu i se Sluneční zátokou uchovávat v nejhlubší tajnosti. Ani rodiče chlapců nesměli v sousedství nic povídat. Byla to těžká doba!

Ale pak se hoši přece jen dočkali! Slavný velký den - či vlastně teprve jeho úsvit nadešel. Celou noc bylo jasné nebe plné hvězd, do oken domů ve Staré čtvrti se nesla vůně prvního sena z dalekých luk a chlapci se tajně vykrádali ze svých domovů tam daleko za město, kde se teprve sešli.

Bylo chladné ráno. Ale rosa v trávě za posledními domy naznačovala krásný den.

Ulice, plácky a uličky Staré čtvrti byly ještě ztichlé a liduprázdné jako tenkrát, když se hoši vydali na své Veliké Dobrodružství poprvé. Devět šrámů, který zřejmě vycítil ve Vilíkově a Jirkově mlčení nějaké nebezpečí, běžel mezi nimi čile, bujaře a vesele, ale bez jediného štknutí. A když mu tam na konci města vilík přivázel na hřbet roličku lehké pláštěnky, aby také něco nesl jako chlapci, zdál se být nanejvýš spokojený a šťastně poskakoval kolem všech.

"Neviděl vás nikdo?" ptal se Rikitan starostlivě. Ale ptal se zbytečně - stará čtvrť ještě spala, ulice a uličky byly opravdu jako vymetené.

Za chvíli se vydali na cestu. Teď už všichni pohromadě a všichni překypující hovorem, smíchem a dobrou náladou. Občas se na chvíli zastavovali na památných místech, kde i loni chvílemi odpočívali - a tak šli s malými přestávkami až do poledních hodin, než došli ke Skladišti. Zde sestavili zbylé vozíky, naložili je všemi potřebami a Rikitan přitom poprosil hospodáře, aby jim schovával dopisy, jež jim budou od rodičů ze Staré čtvrti přicházet. Ze Sluneční zátoky sem vždycky někdo pro psaní doběhne. Když nebude mít žádnou zátěž na zádech, zdolá vzdálenost sem i zpět do tábora za osm hodin, nezařídí-li se doručování pošty jinak!

Hoši si tu také naplnili vodou lahve, třebaže už věděli, kde ji mají na další cestě hledat. Poděkovali obyvatelům stavení a zakrátko se vydali s naplněnými vozíky na druhou - teď už delší a těžší - část cesty. I teď je potkávaly veliké potíže, převržené vozíky s nákladem, jejich svízelné a pracné přenášení přes neschůdné rokle a průrvy, ale nic nemohlo zdolat dobrou náladu chlapců.

Večer rozžehli jen malý táborový oheň - a nerozbalovali ani stany, protože noční déšť nehořel. Sestavili vozíky těsně k sobě, ulehli do nízké trávy a za chvíli už spali.

I druhý den byl krásný a horký. Když došli k místu, kde loni zažili velikou nouzi a žízeň, než Rikitan objevil v podlesí vodu, zastavili se a pohlédli jeden na druhého. Každý z nich ten výjev viděl jasně před sebou, jako by se stal včera: jak Rikitan vylił zbytek drahocenné vody do misky pro Devět šrámů, když nikdo neměl odvahu ji vypít sám! Tentokrát tu strávili krásné chvíle při družných hrách.

Strach nad Bobří řekou

42. BOBŘÍK ČASU

Až třetí den dopoledne spatřily oči hochů Sluneční zátoku! Ty poslední hodiny, byli všichni už tak unavení, ale i vzrušení, že ani příliš nemluvili. Únava byla pochopitelná po třídenním putování zanedbaným divokým krajem bez silnic, ba i jen polních cest. Ale proč to vzrušení? Byla to nejistota, obavy, v jakém stavu svou Sluneční zátoku naleznou!

Nebude nějak pokazená, rozrytá třeba jarními ledy, které zde jistě putují a vystupují s dmoucí se vodou z řečiště? Nenajdou tady spáleniště a místa znečištěná nějakým tulákem? Nepokácely podzimní či jarní víchřice krásné okrajové stromy v lese? Co všechno se mohlo stát za takový rok!

Ale žádná z těch obav se nesplnila! Když chlapci vystoupili z hustého mlází na pokraji lesa, přivítala je Sluneční zátoka ztichlá, klidná a krásná, taková, jakou ji loni opustili! Jen nízká tráva, tehdy ušlapaná, byla zase svěží, jarně zelená, a tam, kde chlapci mívali u břehu přístavek s lávkou na mytí nádobí, rostlo zase plno barevného kvítí - fialové smolničky, modré zvonky, vysoké žluté divizny a spousty jiných. A tu se chlapci už neudrželi, pustili oje vozíků ti s jásotem vtrhli do celé té krásy.

"Tady jsem měl loni stan!" křičel nadšeně Pirát. "S Grizzlym! Grizzly, viď, že budeme zase bydlet spolu?"

Z houštin volal větrník: "Tady máme stěny našich podsad! Tak, jak jsme je tu tenkrát uložili, tak jsou tady! Nevzala je tedy velká voda, hurrá!" Radostné volání nebralo konce - a Rikitan stál uprostřed loučky, usmíval se a vypadal spokojeně.

Tu se od halasících hochů náhle odpojil Luděk, došel až k němu a řekl mu: "Rikitane, děkuju ti za sebe a jistě i za všechny ostatní, že jsi nás neopustil a že jsi nás sem znovu dovedl! Kdo jiný by se toho odvážil v tak těžké nebezpečné době!"

"Jak bych vás mohl opustit - -" odpověděl mu Rikitan. "Vždyť ani vy jste mne a naše sdružení neopustili."

Všichni se po krátkém odpočinku dali do práce. Rikitan ji uměl rozdělit tak, že každý věděl, co má dělat, a nikdo nezahálel. Někteří vynášeli z houští stěny podsad bez ohledu na to, které dvojici loni patřily, jiní je čistili od nánosů travin a mechu, Tichošlápek hloubil studánku, Vilík s Jirkou opravovali stěny kamen a pak šli pro jíl na známé místo pod břehem, kytičkář s Pirátem vybalovali bedničky s náradím a odvažovali z vozíků balíky s potravinami. Rikitan s větrníkem a Grizzlym shledávali v houštinách kůly na kuchyňsky přístřešek. I tenké příčné kameny zde našli a Rikitan přitom řekl: "Kdybychom loni měli jistotu, že sem přijdeme letos znovu, nechali bychom tu všechno stát tak, jak to bylo, když jsme tehdy odcházeli. Jen stany jsme mohli z podsad sundat, a střešní plátno z kuchyně!"

"Ano - nebyla tu od našeho odchodu ani noha!" řekl Grizzly. "A i kdyby, tak podsady z kulatiny nám tu nikdo nevezme, ani by si nedal tu práci, aby je boural! Opravdu, Rikitane, až budeme letos odcházet, necháme to tu všechno tak, jak jsi to řekl! To je přece nápad!"

Kazdou chvíli někdo hlásil, že je s tou či onou prací hotový, a Rikitan vždy věděl o nějaké další. Do veselého halekání i pozpěvování a pískání se mísily údery kladiv i sekýrek a brzy už stálo několik podsad hotových, jen je potáhnout stanem.

Když chlapci pracovali už delší dobu, Rikitan se zeptal: "Kdo máte hodinky?"

Měli skoro všichni a o překot Rikitanovi hlásili, kolik je hodin. Ale on se jen usmíval a jejich údaje o času odmítal slovy: "Já nepotřebuju vědět, kolik kdo máte hodin. Vždyť mám svoje, podívejte se! Ale jedná se mně o něco jiného! Schovejte si teď své hodinky někam do torny, aby vás mimoděk nesvádělo občas se na ně podívat!"

"Že to bude zase nějaká hra - co?" hádal Stopař. "Byla by to první hra, co jsme tady - a ještě nemáme ani postaveny tábor!"

"Nebude to hra!" krotil ho Rikitan, "ale bude to novy, už dvacátý bobřík, bobřík času! Podívejte se: teď ještě hodinu budeme pracovat, pak se v rychlosti vykoukáme, připravíme si první jídlo - a začneme stavět dál. A tu hodinu, od té chvíle, kdy vyřknu slovo TEĎ, až do skončení práce a do odchodu na koupání, si každý z vás sám pro sebe odhadne, bez dívání se na své uložené hodinky - rozumíte? - a když si bude myslet, že hodina uplynula, přijde mi to tiše oznámit. A zase bude pracovat dál, jako by se nic nedělo - ať už tu hodinu odhadl správně či ne! Jen já si jeho odhad přesně na minutu poznamenám - a pak vám všem oznámím, kdo jak hodinu odhadl."

"No - a co ten bobřík?" zakvíknul Drobeček svým pisklavým hláskem. "Kdo a jak ho vlastně uloví?"

"Docela snadno a lehce!" smál se Rikitan. "Bobříka času uloví ten z vás, kdo

Strach nad Bobří řekou

hodinu odhadne bud přesně na minutu, což se asi nepodaří nikomu, anebo kdo ji odhadne nejmén o pět minut dřív, nebo ji o pět minut přetáhne. Je to jasné?"

"Je!! Samozřejmě! To se ví, že je!" volali chlapci sborem. "To bude asi ten nejlehčí bobřík, kterého tu budeme lovit!"

"Jen se moc nekasejte - a pozor - odhadní hodina začíná TEĎ!!" vzkřikl Rikitan a zapsal si stav minut na svých hodinách. Pak si je ale i on ukryl do torny, aby nikdo - třeba nechtěně - nezahlédl, jak hodina ubíhá. Všichni se dali znovu do práce. Tichošlápek si umínil, že v duchu bude počítat vteřiny, ale brzy svého bláhového úmyslu zanechal, když na něj hoši hovořili a všelijak ho neúmyslně pletli.

Sluníčko začalo připalovat a vidina koupání v Bobří řece a pak zřejmě i oběd způsobily, že odhady jedné hodiny se většinou chlapců nepovedly. Skoro každý odhadl hodinu o spoustu minut dříve, než skutečně uběhla. Grizzly se Rikitanovi tajně hlásil se svým odhadem už při čtyřicáté minutě, Drobeček při šestačtyřicáté. Když se blížila padesátá minuta, ohlásila mu svou mylně odhadnutou hodinu už většina chlapců. Jiní - opatrníci - táhli hodinu zase naopak daleko přes šedesát minut - odhadli ji na šedesát sedm až sedmdesát pět minut!

"Nikdo jste neodhadl přesně!" pravil pak Rikitan, když i poslední vilík - hlásil svůj odhad s překročením téměř dvaceti minut. "Vidíte, že to není bobřík právě lehký, i když nevyžaduje žádné námahy!" pokračoval. "Ale cvičte se v odhadování - a já vám v příštích dnech dám příležitost k dalšímu pokusu. Tak - a teď koupat!"

Hoši se samozřejmě nedali pobízet a za chvíli byli všichni ve vodě a zápasili o známé jim chlazené balvany nejroztodivnějších tvarů, jak je voda vymlela během několika staletí.

Podsady pak postavili do večera, ale ještě za tmy, jen při svitu baterek a svíček si někteří dodělávali uvnitř stanů kavalce a poličky na své věci. To už byli tak unavení celodenní těžkou prací i mnohahodinovou cestou, že nebylo ani pomyslení na uspořádání slavnostního velkého táborového ohně, jaký si doma pořád slibovali. Jen na chvíli se sesedli pod kuchyňským přístřeškem, ale už při první písničce většina hochů klímala, dřímala, ba někteří dokonce i spali.

Grizzly a Drobeček se probudili, až když se pod nimi zhroutila špatně zatlučená lavička. "Kdo to tady tak mizerně zatloukal?" zlobil se Drobeček napolo v polospanku - a teprve když si uvědomil, že právě tuto lavičku zatloukal do země on sám, rozpačitě se usmál, zvedl se a šel spát.

43. PRVNÍ DNY A NOCI

Už v prvních dnech se rozproudil pravidelný táborový život. Tříčlenné táborové hlídky-služby pracovaly bezvadně a bez zmatků. Mezi hochy nebylo hádek ani vyčítání, že ten či onen udělal více práce než ostatní. Ranní cvičení oplývalo mnohou legrací, nikdo se mu nevyhýbal. O veselé slovní přestřelky se starali zejména vtipálkové Drobeček a Pirát. Ti když začali, musel se smát i Rikitan. "Píráte, tohle mají být dřepy?" chechtal se Drobeček. "Kdyby do tebe někdo strčil, tak upadneš!" A Pirát mu odpovídal: "Ale nech si ty vtipy! Sám si bereš po každém cvičení tajně pilulky na uklidnění a budeš povídat, ty jedna breburdo!"

Od ranního nástupu hrdě vlála na stožáru táborová vlajka s bobrem. Po jejím vztyčení, které obstarával vždy jeden člen služby, nastoupil Rikitan s připraveným notýskem s různými poznámkami, výzvami, dotazy a napomenutími, například: "Služba nechala po snídani na stole v kuchyni neuklizeny cukr. To bude minusový bod!"

"My ho uklidili, ale někdo si šel přisladit čaj a už nechal cukr venku!" hájil se za službu Větrník.

"To jsem byl já!" kajícně doznává Tichošlápek.

"A helemese, Tichošlápek! Sto tisíc korun pokuty!!"

"Když já tolik nemám!" děsí se legračně provinilec.

"No tak si nastrádáš! Anebo ne! To by dlouho trvalo! Tak nasbíráš službě hromadu chrastí! Grizzly neměl ještě po snídani umyty šálek. Grizzly-proč??"

"Když já nevěděl, kde je tady voda!" dává se smíchy Grizzly.

"My ti ji tedy ukážeme! Službo - po nástupu hodíte Grizzlyho do vody, neosměleného, a v tričku a trenkách!"

Pak byly i jiné připomínky: včerejší služba neroztloukla plechovky od konzerv, tím se nežádoucně rychle zaplňuje odpadová jáma. - Ve stanu, kde je větrník, bylo ještě po večerce světlo. - Tichošlápku, vycpi si boty papírem a podlož si je ve stanu prkénkem. - Dávejte schnout ručníky na sušárenský provaz! Dnes bude zase horký den, tak buďte jen v trenkách, žádné tepláky! - A pak už přišlo na řadu ohlášení dnešního programu. Jaké hry se budou hrát, kdo začne lovit kterého bobříka a podobně.

Strach nad Bobří řekou

První dny se chlapci nemohli Sluneční zátoky ani nabažit! Šli se podívat nahoru do kopců na paseky, kde se loni učili Píseň úplňku, aby viděli, jak ta místa vypadají za denního světla. Vydali se na ostrůvek Zelené příšery a prohlédli si i křovisko, za kterým tehdy Zelená příšera ukryla své kouzelné světylko. Pořád bylo co na prohlížení. Také se - s Rikitanovým souhlasem - vydali k močálu do hlubin lesa. Bude tam ještě? Byl - a zdál se rozlehlejší než loni! I ta podivná strašidelná větev, vypadající jako uschlá vyčnívající ruka nějakého utopence, tam ještě byla!

Bobří řeka byla vlastně vedlejším ramenem velké řeky, ze které se odlévala takřka nepozorovaně úzkým skalním řečištěm, jehož začátek byl zarostlý téměř neprostupným houštím, aby pak pokračovala asi dvacetikilometrovým korytem plným skalisek, chlazených balvanů, vodopádů, peřejí a tůní. Tekla krajem divokým, neschůdným a neúrodným, ale krásným. A právě tato její nepřístupnost a nesplavnost ji činila takovou, jakou byla, říčkou tajuplnou, liduprázdnou, prostou všech lidských obydlí na hodiny cesty do všech stran. Žádná loďka z velké řeky sem nemohla proniknout, žádný tulák sem nezabloudil, ani kdyby o Bobří řece věděl! Co by tu hledu!?

Proto se také chlapci ve Sluneční zátocce cítili tak bezpečně. Někdy podnikali dlouhé cesty po balvanech, mělčinách i po březích Bobří řeky po proudu i proti němu a pořád objevovali nová a nová místa, male mýtinky, kam lidská noha snad po celá desetiletí nevstoupila. Ale Sluneční zátoka byla ze všech těch míst snad nejkrásnější, asi proto, že díky své otevřenosti byla po většinu dne prozářena sluncem.

Jinak říční tok vroubily nepěstěné lesy, plné křoví a polomů, byla zde pravá divočina. A to bylo - panečku - něco pro hochy!

Dvakrát týdně se pak střídavě vydávala vždy jedna služba tří chlapců s dvěma vozíky krkolomnou cestou za nákupem chleba a jiných potravin do malé vesnice za Velkou řekou, kde byl krámk s potravinami. Byla to cesta více než dobrodružná, namáhavá a dlouhá. Trvala zhruba tři hodiny tam a tři hodiny zpět, přičemž bylo nutně zdolat i Velkou řeku v její největší šíři, kde byl zarostlý brod s mělkým dnem. Ale po zkušenostech z loňského léta, kdy se jim nedařilo péct chleba vlastními silami tak, aby jeho jakost byla vyhovující a množství dostačující, museli pro něj chodit i takovou dálku a takovým neschůdným terénem. A když už se do vesnice vydali, nakoupili tam samozřejmě vždy i něco potravin, hlavně čerstvé maso, aby nebyli odkázáni jenom na konzervy. Šetřit se však muselo s každým kouskem všeho, vždyť doprava byla tak namáhavá. A to ještě nevozili brambory, které si nakoupili cestou ze Staré čtvrti u hospodáře ve Skladišti.

Později si dávali posílat dopisy od rodičů do krámu ve vesničce a cesty do Skladiště zrušili pro mnohem větší vzdálenost.

Prvních několik nocí hoši drželi hlídky, i když si uvědomovali, že sem nemůže nikdo vniknout, aby je samé nebo jejich majeteček nějak ohrozil. Ale toužili vidět Sluneční zátoku za večerní a noční tmy, a také chtěli prokázat, že se nebojí! V pozdějších nocích pak už hlídky nekonali a tábor svěrovali na noc hlídači nad jiné spolehlivému, a sice Devíti šrámům. Rikitan s tím souhlasil. Uvažoval správně, že se chlapci po celodenním pohybu a práci musí v noci pořádně vyspat, bylo jich málo na to, aby stačili každou noc obsadit hodinové hlídky od večera do ranního rozbřesku. A hlídání tábora v prvních nocích bohatě stačilo na to, aby se nabažili pohledu na Sluneční zátoku za noční tmy, i aby prokázali nebojácnost.

V práci, v hrách a v různých závodech ubíhaly chlapcům radostné dny jejich mladosti plné pohody, dobré vůle a věčného smíchu. Nad krajem letěla do dálek bílá oblaka po barevném nebi a shlížela se ve splavech a splávcích i peřejích Bobří řeky spolu se záplavou pestrého kvítí, které zde vroubilo její břehy. Večery pak bývaly už ztichlé, hoši v oranžovém podvečerním soumraku vždy trochu zvažněli a jejich denní halas ustával. Někdy se vydali přes řeku po vystoupilých balvanech na protější vysokou stráň, aby viděli zapadat slunce, které zde dole už spatřit nemohli. To když se na obloze ukázaly červánky, měnící se do karminova až fialová, a když i řeka nesla jejich barevný odlesk.

44. ZÁHADNÁ NOČNÍ PŘÍHODA

Počasí bylo nadále příznivé, slunné, jen někdy se spustil tichý drobný déšť, ale ten ve dne netrval nikdy příliš dlouho. To spíše noci bývaly větrné, někdy i bouřkové a plné deště. A za jedné z nich se to stalo.

Chlapci většinou už spali, ohlušující rány hromu, odrážející se od protějších skal za řekou, je příliš nerušily, byli na ně už zvyklí, když přicházely. Mirek se však po mimořádném úderu probudil, chvíli poslouchal šumění deště na stanovou plachtu - a náhle si vzpomněl na nůž, který nechal na lavičce před kuchyní. Moc si na něm zakládal a obával se právem, že mu tam do rána zrezaví. A tak, ačkoli se mu příliš nechtělo, přece jen pro něj vyběhl ze stanu. Jen pláštěnku do deště

Strach nad Bobří řekou

si přehodil přes ramena.

Devět šrámů toho večera občas štěkal, což dělal málokdy. Když teď uviděl Mirka, přiběhl k němu ze svého přístřešku a dorážel na něj. A pak se štěkotem běžel do tmavého houští za kuchyní a co chvíli se otáčel po Mirkovi. Ten svůj nůž celkem snadno v záři blesku našel. Ale podivné chování Devíti šrámů se mu zdálo podezřelé, a tak se šel podívat do kuchyně, stojící těsně na pokraji lesní houštiny. Teď už také rozsvítil baterku. A tu spatřil něco zvláštního, neobvyklého. Jedna bedna, ve které byly zásoby chleba, byla otevřená, její víko bylo dokořán. To žádná služba přece nikdy neudělala, takovou ledabylost! A Devět šrámů štěkal pořád dál a víc - a najednou se v houští za kuchyňským přístřeškem cosi pohnulo, Mirek se polekal. Vybitá baterka svítila jen chabě a tma v houštinách za kuchyní se zdála být neproniknutelná. Pak uslyšel, jak se něco houštím noci namáhavě prodírá směrem od kuchyňského přístřešku do hlubin lesa!

Co to může být? Kdyby nebylo otevřené bedny s chlebem, Mirek by usuzoval na nějakou vysokou zvěř. Ale žádný srnec nebo laň si přece nedokáže otevřít víko bedny, nadto na noc vždy ještě upevněné petlicí! Mirek se obrátil směrem k táboru a spěchal k Rikitanevu stanu. "Rikitane - Rikitane -" volal přitom tlumeně. "Něco -nebo snad někdo byl teď v kuchyni - našel jsem tam otevřenou bednu s chlebem!"

Rikitan měl lehký spánek a v několika vteřinách byl ze stanu venku. v jedné ruce držel svítilnu, zatím zhasnutou, a ve druhé třímá sekyrku. "Co se děje?" šeptal tiše, aby neprobudil spící tábor. "A proč nespíš? Proč jsi venku?"

Mirek mu několika slovy vyložil, jak si šel pro zapomenutý nůž ke kuchyni - a co tam spatřil a slyšel. Vydali se tam teď společně. Mirek už byl klidnější, když měl Rikitana vedle sebe. Tak došli opatrně až pod kuchyňský přístřešek, a Rikitan, když nahlédl do bedny s chlebem, řekl: "Podnešní večeri zde zůstala zásoba sedmi bochníků. Teď jich tu je - jak vidím - taky sedm. Žádný se neztratil. Kdyby nebylo víko odklopené, řekl bych, že se ti něco zdálo - ale štěkot Devíti šrámů - i to, co jsi zaslechl v křoví - to je podezřelé! Opravdu..."

Pak Rikitan rozhrnul pichlavé křoví a posvítil do neproniknutelného houští. Chvíli oba tiše naslouchali. Ale kromě zvuků od řeky, šplouchání vody a jejího zpěvu ve splávcích a peřejích mezi balvany neslyšeli nic. Jakýsi pták v dálce ospale zapípal. Všude bylo ticho, klid. Rikitan se po chvíli odvrátil od křoví, zhasl svítilnu a řekl Mirkovi: "Vrátíme se do tábora - a ty se snaž usnout! Já budu ještě chvíli vzhůru. Ale pamatujme si oba, že tady v téhle chvíli bylo -sedm bochníků! Uvidíme, kolik jich tu bude ráno! Zítra prohledánu- celé okolí." Při těch slovech už zavíral víko bedny na petlici.

"A ty bednu nezamkneš na zámek?" trochu udiveně šeptal Mirek. "Ne!" odtušil Rikitan. "Jestli tady někde bloudí nějaký chudák, možná má hlad! Tak ať si poslouží! Všechny sedm bochníků nám odnést nedokáže!"

Bylo dobře, že se oba ujistili, kolik že bochníků v bedně je! Protože ráno jich tam bylo jen šest!

Chlapce však ráno bochníková záhada příliš nepoplašila! Naopak! Vtipkovali, že v táboře asi straší nová Zelená příšera a tajně stopovali Rikitana, zda někde něco zase nekuti, jako tomu bylo loni s provázky a zeleným světýlkem na stráni za řekou. Drobeček žertem podezíral Devět šrámů, že prý si třeba v noci-sám bednu otevřel tlapkou a ten sedmý bochník snědl!

45. OBJEV U MOČÁLU

Vilík s Jirkou a Luďkem tvořili jednu ze čtyř služebních skupin, čili zkráceně služeb, a dnes byla na nich řada, aby jeli s vozíky do vesnice za velkou řekou na nákup. Vydali se tam hned po nástupu a po prohlídce stanů, aby se co nejdříve zase vrátili zpět. I tak jim cesta potrvá zhruba pět, šest hodin.

"A poštu! vybrali jste poštu?" volal na ně Stopař, když už vyjížděli s vozíky z tábora. To byla nepsaná povinnost každé služby vybrat ze schránky z prkének dopisy určené domů.

"My vás kousek doprovodíme!" křičeli kytickář, Pirát a větrník. "Jen k močálu!"

A už klusali za nimi. Cesta k močálu nikomu z hochů nikdy nebyla protivná, chodili sem jednotlivě i v malých hloučcích v době volna, když skončil nebo ještě nezačal další program dne. Obíhali podél okrajů bažiny, stále se měnící, měřili, zda močál stoupá, či klesá - a občas vždy někdo hodil doprostřed nějaký kámen nebo větev, aby viděl, co se bude dít.

Zdánlivě pevná zelená hladina močálu vhozený předmět vzápětí začala svírat a pak stahovat kamsi dolů pod svůj zelený příkrov.

"Nikdo by se nezachránil, kdo by tam zapadl!" řekl pochmurně prorockým hlasem kytickář. A každý si při jeho slovech vzpomněl, jak o minulém táboře sem šel

Strach nad Bobří řekou

poprvé Luděk večer sám, jen se svítilnou v ruce, aby ulovil bobříka odvahy, a jak zapadl do bahna až po pás. Chvilí teď o tom zase hovořili, když se rozloučili s odjíždějící služební trojicí. A zase chvilí brouzdali kolem močálu, přičemž kytičkář tu shledával vzácné a jemu neznámé vodní rostliny. A tu náhle volal přes močál větrník: "Haló, kdopak tady ve Sluneční zátocě má takové okované boty, jako by se chystal na nějakou výpravu do hor? Tady jsou něčí stopy - koho z nás to asi jsou?"

Piráta s kytičkářem oběhli močál, a když byli u větrníka, divili se také. Zcela jasně se zde rýsovaly v měkké bahnité půdě stopy obuvi, ale jaké! Byly veliké jako dospělého muže. A podrážky bot měly v sobě zatlučené cvočky. "Tak co?" ptal se větrník. "Víte o někom v táboře, že by měl takhle okované boty?" Ne! Ani kytičkář ani Pirát u nikoho v táboře takové neviděli! Někdo tady musel být! Někdo cizí!" uvažoval větrník. Snad stopy mají nějakou spojitost s noční příhodou a se zmizelým sedmým bočnickem chleba. "Pojďme dolů, rekne to Rikitanovi!" naléhal Pirát. A tak běželi, jak nejrychleji dovedli, přes rokliny, výmoly a houštiny, přeskakovali dávno padlé stromy, jen aby co nejrychleji mohli zvěstovat ten podivný, znepokojující objev.

Rikitana překvapili, ale zatím nespěchal si to ověřit. Svolal jen všechny hochy, přiběhla i tříčlenná služba z kuchyně, kde právě vařila brambory s rajskou omáčkou a masem. "Přineste sem každý z vás boty, ale jen ty do deště a do bláta, ne tady tenisky nebo sandály!" vyzval hochy. - Za chvíli před každým chlapcem byla rozložená jeho obuv. Hoši přinesli i boty Vilíka, Jirky a Luďka, kteří byli právě na cestě do vesnice za nákupem. Ale ani jediné boty nebyly na podrážkách pobité cvočky! A ani jediné nebyly tak velké jako stopy u močálu, jak prohlásil jejich objevitel větrník. Nebylo pochyb - nebyly to stopy nikoho z nich!

"Nedá se nic dělat," pravil potom dost už znepokojený Rikitan, "než že se půjdeme tam do těch lesních hlubin podívat! Službo, zůstaňte zde v táboře, dovařte zatím oběd, brzy se vrátíme!" Všichni tři objevitelé záhadných stop otisky bot pak u močálu ukázali. Stáří stop se nedalo dobře určit.

"Kdyby tu byl Roy nebo svištěcí šíp," usmál se trochu ustaraně Grizzly, "ti by nám řekli hned, jak jsou stopy staré!"

"Ano!" kývl Stopař. "Ale ani oni by nám asi neřekli, kdo stopy udělal!"

"Musel tu být někdo v noci, po dešti!" usuzoval Rikitan. "Stopy jsou nerozmoklé, za večerního deště by byly jejich okraje rozmáčené! Možná to byl ten, kdo si vzal dole z naší bedny sedmý bočník chleba! Teď utíká z města mnoho lidí před Nepřítelem i před nuceným odchodem do jeho říše. Tak možná ten..."

Nebylo pochyb - ať už stopy udělal kdokoli - byl to někdo cizí! I když Sluneční zátoka s jejich táborem byla dosti daleko odtud, přece jen už tu nebyli sami. Jejich kraj někdo objevil. Rikitan prohledal důkladně ještě celé okolí močálu, ale další stopy už zde nenašli. Směřovaly z houštiny kolem bahniska - a zase se vracely a na tvrdé lesní půdě mizely.

Toho dne oběd nikomu moc nechutnal, i když se službě celkem podařil. Ta tam byla jistota, že tu jsou zcela sami a bezpeční, a že jejich kraj je neobjevitelný, ten tam byl klid a bezstarostnost. Někdo tady v noci byl, ať už to byl kdokoli!

46. "CESTA STATEČNÝCH"

"Muž na útěku", jak hoši pojmenovali toho neznámého člověka, který je tak vyděsil i zneklidněl svými stopami u močálu, byl poměrně záhy zapomenut, i když si o něm občas ještě povídali. Přes Sluneční zátoku dále letěly dny plné veselí a zdánlivé bezstarostnosti. Nebylo dne, aby se nepřihodilo něco zajímavého, aby se nehrála nějaká nová hra, a večer aby Rikitan nevyprávěl u táborového ohníčku nebo u roztopených kamen některý z dalších podivuhodných příběhů. Ale zcela bezpečně - tak jak tomu bývalo vždy dřív - už se zde chlapci přece jen necítili! Vědomím toho, že zde byli nalezení objevení - byť zatím jen jedním jediným člověkem, a to ještě spíše náhodou, než nějakým záměrně vyvinutým úsilím, jim bralo klid, kdykoli si na to vzpomněli. Zvykli si dívat se podvědomě na každý rozměklý kousek půdy, neuvidí-li v něm opět nějaké stopy někoho cizího, jako viděli Pirát, Kytičkář a větrník na pokraji močálu. I tam se teď občas chodili podívat, když stopy Muže na útěku předtím už zahladili.

Na břehu Bobří říčky našli kdysi ráno stopy vydry, někdy i menší otisky tlapek ondatry. Ale u močálu už neobjevili nikdy nic. Byli tomu ovšem jen rádi. Ale pak se přihodilo něco, co opět rozrušilo jakýs takýs klid, a to měrou více než povážlivou! To služba Grizzly-Drobeček-Stopař přinesla tu pobuřující zprávu! Jako obvykle vydala se i tentokrát trojice hochů, na kterou došla právě řada, na svou dalekou a namáhavou pouť do vzdálené vesničky za Velkou řekou, aby tam nakoupili další potraviny, aby odeslali dopisy rodičům, jak jim to ještě doma přikázali, i aby si v krámku s potravinami vyzvedli dopisy určené sobě. Byla to cesta opravdu namáhavá a dlouhá, ztížená ještě tím, že nákupčící museli s sebou táhnout jeden-a někdy i dva-ze skládacích vozíků, protože do toren by se jim

Strach nad Bobří řekou

nákup potravin na několik dnů prostě nevešel. Jejich cesta vedla přes rokle, houštinami, sotva znatelnými průsmyky mezi padlými stromy, přes rozbahněné dolíky, do příkrých strání, i zase po téměř kolmých skaliskách, z kterých museli sestupovat i s vozíkem, nebo zase naopak na ně šplhat. Tam se musel náklad z nich vyndat a přenést přes nejobtížnější místa v rukou.

Pak ještě přišla Velká řeka, bez mostu, bez přivozu, a tu bylo nutné překonat, ať byl stav vody nízký nebo vysoký, ať byla voda studená a dravá jak chtěla. Zpočátku někteří chlapci na ty jízdy za potravinami hudovali, až Rikitan, který všechny obtíže cesty znal, protože několikrát jel s nákupčíky, aby vyhledal nejvhodnější směr a s co nejmenšími překážkami, rozhodl: "Je to opravdu namáhavá cesta. Kdo se necítí dostatečně silný, ať ji tedy nenastoupí! Snad ji zvládnou i jen dva místo tří. Je to cesta jen pro statečné a nerozřňukané hochy!" Od té doby už si nikdo nenařikal a pouť za chlebem a jinými věcmi do vesnice byla nazvána "Cestou statečných".

Hoši už znali místo, kde Velká řeka byla nejširší a kde byl i brod s nejnižším stavem vody, a hladina sahala jen nad kolena. A k tomu teď právě dospěli i Grizzly, Stopař a Drobeček. Přebrodění řeky a nákup ve vesnici - to byla proti dosavadní námaze hotová pohoda. Takřka polovinu Cesty statečných měli za sebou!

47. ZVĚDOVÉ NA STOPĚ

"Napřed se rozhlídneme,, jestli tu někdo v okolí není!" nabádal ostražitě Stopař, když stanuli v houští na pokraji lesa, těsně u břehu řeky. "Teď už musíme být opatrní, abychom na sebe nikoho neupozornili a nikoho za sebou nepřilákali!"

Ale povodí řeky zde bylo liduprázdné, břehy i tady vroubilo houští, sahající až k samým břehům. Rychle se svlékli do trenek a zulí. Pak bez rozmýšlení vstoupili do vody. Teď po ránu byla ještě dosti studená, ale jim, kteří se dole ve Sluneční zátoce každý den koupali už i při ranním cvičení o dvě hodiny dříve, to nevadilo. Byli otužilí, zdraví a silní. Teď tady jen trochu zápolili s mírným proudem, aby jim neodnesl vozík, ale brzy byli na druhé straně řeky. Chvilí šli ještě bosí, až oschli. Pak se oblékli a obuli. Teď už byla cesta schůdnější. Už žádné strání a rokliny, ani bahniska a skály. Pak lesní cesta a poté asi půl hodiny, než dorazí k prvním domkům vesničky.

"Snad už tam bude pošta!" povzdychl si Stopař. "Naši už mi nepsali víc jak týden - a já mám tak trochu strach, co se děje doma!" Ve vesnici nebyl poštovní úřad, ale každý den sem na kole dojížděl listonoš, jeho příjezd - a hlavně odjezd - hoši nesměli nikdy zmeškat! Jinak by zde jejich dopisy zůstaly ležet o den déle. Chvilími tedy i klusali a čtyřkolák za nimi vesele rachotil jako jejich věrný kamarád. Přitom si povídali o všem možném, o nových bobřících; i o tom, jak to vše bude doma, až se vrátí na konci prázdnin do Staré čtvrti. Tak jim cesta lépe ubíhala - a už se vnořili do uliček. Někteří lidé je zde už znali a přátelsky na ně mávali.

"Dobře že už jdete!" vítala je starší prodavačka v krámě. "Hledali vás tu nějací chlapci, snad vaši kamarádi z města - pořád se ptali na hochy od Bobří řeky - ale nevypadali zrovna moc pěkně - tak jsem jim skoro nic neřekla! Víím, že nechcete, aby se tady o vás moc mluvilo a moc vědělo! Myslela jsem si, že se vás napřed zeptám - jestli třeba někoho nečekáte - nebo tak...".

"Nečekáme!" vybuchl Grizzly vzrušeně. "Opravdu nečekáme - a ani čekat nechceme!" Nevěděl honem, co by řekl víc.

"No tak to jsem ráda!" oddychla si paní. "To jsem moc ráda, že jsem nic neprozradila, nepopletla!"

"A řekli vám, jak se jmenují - a co chtějí?" ptal se Stopař.

"Ne - jména mi neřekli - a já se ani neptala. Byli asi čtyři, dva z nich čekali před krámem - a pak na jednoho z těch dvou, co byli tady v krámě, volali zvenku Žandro, nebo Luboš, nebo tak nějak! A pořád jen vyzvídali, kde se tady říká Sluneční zátoka a kde máte ten svůj tábor - že prý už tady prochodili kilometry cesty proti proudu i zase dolů, ale že vás nenašli. Někde prý tady mají na několik dní stan, a kupovali tu chleba!"

Grizzly, Stopař i Drobeček na sebe jen poplašeně hleděli. Nebylo pochyb - Přístavní povaleči jim jsou na stopě. Objeví-li při svém brouzdání kolem řeky na druhém břehu zarostlý začátek Bobří řeky je po všem!

"Prosím vás - neříkejte o nás nikde nikomu!" vzmohl se Stopař znovu na řeč.

"Víte, jaká je teď zlá, těžká doba - nebylo by pro nás ani trochu dobré, kdyby nás tam našli!"

Paní je uklidnila: "Nebojte se! Nic se nebojte! Když víím, že k vám nepatří - a že by vám spíš mohli uškodit, nedovědím se ode mne mu slova. Něco už si vymyslím, kdyby se zase přišli vyptávat. Řeknu to taky našemu listonošovi, aby nikomu nic neradil - a o vás nic nepovídal. Ostatně, vždyť my vlastně ani sami nevíme, kde ten tábor - tak tam nemůžeme nikoho poslat, ani kdybychom chtěli!"

Strach nad Bobří řekou

Hoši nakoupili hlavně chleba, ten zabalili do nepromokavých pytlů, aby se cestou přes řeku nenamočil - a pak jen trpělivě čekali před krámem na listonoše. Ten dorazil na kole za chvíli. I jemu zhruba vše vypověděli, co a jak s nimi je - a že tady po nich slídí nedobří kluci z města - a on se jen s porozuměním usmál a řekl: "Asi ti darebové nějak slouží Nepříteli - viďte - no, nic mi nemusíte povídat - my vás tady neprozradíme! Spíš si dávejte pozor vy sami, aby vás tu nikde nepotkali, to by pak šli za vámi jako slídící psi!"

Předal jim dopisy od rodičů a vzal si jejich psaní domů. Rozloučili se s ním i s paní v krámě - a jako ve snách se vydali na zpáteční cestu. Ale už ne tak bezstarostně a klidně jako předtím. Rozhlíželi se nenápadně na všechny strany, nahlíželi do každé uličky, kterou míjeli - a jen toužili, aby už byli za vesnicí v lese a pak u řeky.

"Jsou to určitě Přístavní povaleči!" drtil zlobně mezi zuby Grizzly. "Nějak se domáklí, kde asi Sluneční zátoka je - a tak se plahočili podle velké řeky - až narazili na vesnici - a tady snad jim někdo něco řekl!"

"Museli jít asi dva nebo tři dny pěšky!" mínil Stopaře. "Nebo snad jeli na kolech - udělali si to jako prázdninový výlet!"

"Ale jak jen mohli nalézt ten směr? Proč nešli třeba dolů od města po proudu? Proč šli zrovna sem nahoru, proti proudu, skoro jako najisto?!" tvrdošíjně uvažoval Drobeček. To ještě nevěděli, že jakés takés vysvětlení je v jednom z dopisů, které dnes vezou do Sluneční zátoky.

48. CHMURNÉ ÚVAHY

Podvečerní slunce už začínalo červenavě zlatit tábořiště, když Stopař, Grizzly a Drobeček dorazili do Sluneční zátoky, utrmácení, unavení zpáteční cestou, vždycky o mnoho těžší než jízda s prázdným vozíkem do vesnice.

Větrník je shlédl a snad i zaslechl jako první, když se houštím drali do táborového náměstíčka, a hned všem hlásil: "Už jsou tady! Nákupčíci už přijeli! Grizzly s Drobkem a Stopařem už jsou tady!" Všichni se kolem nich sesypali a snad každý se ptal, zda mu vezou nějaký dopis z domova. Byli šťastní, veselí - a byli by takovými i Stopař, Drobeček a Grizzly, kdyby neunesli tu nedobrou zprávu o Přístavních povalečích. Rozdali poštu, vyložili z vozíku nakoupené zásoby, do beden uložili chleba - a zatímco dnešní služba uklízela další nákup do políček s přihrádkami, zamířili všichni hned k Rikitánovi.

"Asi jsme prozrazení!" šeptal mu poplašeně Grizzly. "Ptala se po nás ve vesnici nějaká parta - zřejmě Přístavní povaleči. Rozhodně je mezi nimi Žanda Lubeš!" V krátkosti mu vyložili, co v obchodě ve vesnici slyšeli.

"No to je nadělení!" pravil jen ustaraně Rikitán. "Ti kluci sami o sobě nám toho moc neudělají - stačili bychom na ně - jedná se spíš o to, že Sluneční zátoka bude jednou provždy vyzrazená, jestli se dostanou až k nám! A pak - jistě nebudou držet jazyk za zuby, budou se ve Staré čtvrti vychloubat, že nás našli - a jejich řeči se donesou na leckterá nebezpečná místa - a ještě něco: já tu vlastně ani nemám být, já mám pracovat jako otrok v některém městě Nepřítele a nemáme tu mít ani svůj tábor! Víte přece, že Nepřítel naší mládež táboření zakázal!"

Při tom hovoru se začal kolem Rikitana a nákupčíchů tvořit chumel hochů a zakrátko potom už celá Sluneční zátoka věděla, že Přístavní povaleči tady někde v okolí slídí a Sluneční zátoku hledají na vlastní pěst, když se jim nepodařilo vymámit její místo na Vilíkovi a Jirkovi. A tak když se po večeri - už skoro za tmy - sesedli všichni pod kuchyňským přístřeškem kolem ještě roztopených kamen, rozprava pokračovala.

"Mně jen nejde na rozum, jak se to ti čmuchalové dozvěděli, že jsme tady!! Že jsme zrovna zde a ne někde jinde, třeba na opačném směru od Staré čtvrti! Jak se až sem dostali!?" bouřil Stopař. Od nás se to přece dozvědět nemohli! Byl by zrádce ten z nás, kdo by jim o Sluneční zátoce třeba jen jedno slůvko pověděl!" A pak celá debata vzala jiný směr, když kyticákář najednou prohodil: "Já asi vím, jak se to - možná - stalo!" Vhodil do otevřeného ohniště pod pláty kamen ještě několik proschlých šišek, a pak řekl: Maminka mi píše - tadyhle nákupčíci to psaní přinesli - že je nemocná a už kolik dní nechodí ven, ale dává psaní naší sousedce, paní Vavřínové - a ta že ho vhodí do schránky!"

"Co to má společného s Přístavními povaleči!" vztekal se Štoura. "Možná že má, a to hodně!" prohodil pak Rikitán. "Ta paní Vavřínová si třeba z dopisu opsala adresu, nebo si ji třeba ani neopsala, ale někomu ji řekla, kam že to psaní pro tebe, kyticákáři, půjde - ten to zase řekl dál - to víte, takové zprávy se teď rychle šíří - no, a nakonec se adresu té naší vesnice tady dozvěděl některý z těch darebů, zeptal se, kde ta ves leží - a pak už bylo snadné dostat se podél velké řeky až do našeho kraje Sluneční zátoky!"

Strach nad Bobří řekou

Ano," vzdychl kytičkář, "tak nějak to asi bylo! Maminka to psaní neměla po té drbně Vavřínové posílat! To byla chyba! To byla velká chyba!"

"Ale vždyť ještě nic není ztracené!" utěšoval Rikitan kytičkáře i ostatní hochy. "Ať už se Přístavní povaleči o nás dozvěděli jakkoli, pořád ještě nevědí, kde jsme. Dokud neobjeví ze svého břehu přes řeku v houštinách zarostlý vchod do naší Bobří řeky, je zatím všechno v pořádku. A snad by jejím korytem nepostupovali vodou dál po proudu až sem k nám! Vždyť vy sami, kdo jste se při svých průzkumných výpravách proti proudu Bobří řeky dostali až k jejímu začátku, víte dobře, jak to tam vypadá. Balvany, kamení v řečišti i na užoučkých a ještě k tomu tak zarostlých březích podél vysokých skalních stěn - a vše beznadějně zaplevelené rákosím a křovím a trním! Na takový průzkum Přístavní povaleči nejsou stavění! A těch kopřiv, co tam je!"

"Ale všichni - a hlavně ovšem nákupčící - si musíme dávat veliký pozor," varoval pak Stopař, "když se budeme při cestách do vesnice nebo zpátky brodit přes velkou řeku - nesmějí nás spatřit za žádnou cenu! To by se pak od pátrání po nás neodradili ani trním, ani křovím a kopřivami - ani tím lesem u brodu pod strání, kde začíná naše cesta do Sluneční zátoky!"

"Jen aby ale sem za sebou nenatáhli nějaké dospělé špatné lidi!" pravil pak ještě Jirka. "Panečku, takový Udavač, ten by si smlsnul!" Měl přitom na mysli členy Praporu, toho útvaru, který šířil strach po celé Staré čtvrti, a nejen tam!

"Měli bychom zase zavést noční hlídky!" starostlivé uvažoval Vilík. Ale Rikitan pro jeho návrh nebyl. "V noci se sem nemůže nikdo dostat, ať už by se sem škrábal přes ty skály a houštiny, kudy chodíte na nákup, nebo se brodil řečištěm, i kdyby měl oči jako rys! Po řece sem v noci přijít nemůže a lesem mezi skalami cestu nalézt se mu nepodaří. To spíš ve dne musíme být trvale na stráži - a hlavně musíme omezit na nejmenší míru toveselé pokřikování při hrách, volání, zpěv, pískání a hlasitý smích. Snad si na to zvykne! Musíme si zvyknout!"

Kamna zvolna vychládala. "Už tam nepřikládejte!" řekl pak ještě Rikitan. "Za chvíli půjdeme spát! A večerku dnes troubit nebudeme, ani zítra budíček. I to by nás mohlo prozradit!"

49. ZASE ZNÍ PÍSEŇ ÚPLŇKU

Noci byly stále světlejší. Na večerní obloze se ukázal srpek měsíce a každou noc se zvětšoval.

"Ale Rikitane, na paseky do kopců půjdeme - víd?" vymíňoval si Luděk. "Až bude úplněk, i jeho píseň si tam zazpíváme, jen potichu, víš, aby nás nikdo za lesem a za řekou neslyšel!"

"To víš, že půjdeme," usmál se povzbudivě Rikitan, "to by ani nebyl tábor ve Sluneční zátocy, kdybychom tam nešli a Píseň úplňku nezpívali!"

Jednotlivé hlasové skupinky si svůj nápěv tajně cvičily opodál tábora, ale vše jen potichu, jen tiše, tiše, kdo ví, nejsou-li zde někde nablízku první zvědové Přístavních povalečů! Ale nezdálo se, že by sem ti ničemní kluci nalezli cestu. Ani další nákupčící Vilík, Jirka a Luděk nepozorovali zatím nic podezřelého. To už šly do Staré čtvrti také výstražné dopisy, bez zpáteční adresy, aby rodiče psaní nikomu nesvěřovali k odnesení do schránky, tím méně aby sousedům říkali, kde chlapi jsou a v kterém směru leží Sluneční zátoka.

"Jen aby bylo hezky! Aby byla jasná noc, až bude úplněk!" strachoval se Tichošlápek. Vída! Nikoho vlastně ani nenapadlo, že by mohl být také zamračeno, nebo dokonce že by pršelo - a tak že by se jím toužebně očekávaná cesta tam vzhůru na paseky za úplňkem mohla pokazit! Každý z hochů měl ještě v paměti ty nádherné bílé noci z loňského tábora - a až do té znepokojující Tichošlápkovy poznámky nikoho ani ve snu nenapadlo, že by letos mělo být jinak.

Ale počasí bylo stále a srpek měsíce byl bez zrádného kruhu či záře, které by mohly věstít změnu počasí. Ráno bývala hojná rosa, předzvěst krásných dnů. Při ranním cvičení se v ní většina chlapců bujaře vyválela, nic jim nevadilo, že rosa byla studená. A pak ještě hupky do vody, na balvany, jen zpola vyčnívající z vody, a dál a dál, až tam, kde bylo možné plavat, aniž by si hoši otloukli kolena. Zlatá, báječná, nádherná Sluneční zátoka i s Bobří řekou! A tohle vše by teď snad mělo být ztraceno, zkaženo, znesvěceno příchodem nedobrých cizích lidí? Nikdy. Nikdy!!

I v den, kdy po večeru měla nadejít úplňková noc, byla ráno rosa a slunce hřálo, ale nepálilo. Po nebi občas přeplul jen malý mráček jako bájná plachetnice na modrém nekonečném moři, aby za chvíli zmizel za hradbou lesa nad protější strání. Naštěstí dnes nebyl nákupní den, nikdo tedy nemusel do vesnice, a večer budou všichni chlapi k Slavnosti úplňku odpočatí. Služba u kuchyně se činila s večerí, aby byla přesně podle táborového řádu, aby se neopozdila a služba aby měla dost času k umytí nádobí.

Strach nad Bobří řekou

Už včera - a také dnes - zkoušely si jednotlivé dvojice či trojice, jak je Rikitan podle hlasů rozdělil, své nápěvy, aby je plynule a bez kazu ovládaly, až tam nahore na pasekách večer dojde ke zpěvu všech hlasů současně v jediném tklivém a tak kouzelně krásném chorálu.

Večer se přiblížil. Sluneční záře už zmizela z tábořiště. Světlo modrá obloha tmavěla. Vše se zdálo být neobyčejně tajemné a slavnostní. Dnes byl docela jiný večer než v ostatní dny. Někteří chlapci postávali před stany a tiše mezi sebou hovořili. To ještě služba vyplachovala dva kotlíky od čaje a drhla pokličky. Pak dal Rikitan pokyn, aby se chlapci připravili. Devět šrámů zůstane v táboře. Věděl, že bude hlídat. Byl s hochy tak sžitý, že se zdálo, jako by rozuměl všemu, co mu říkali a co po něm žádali. Teď zanechal neklidného pobíhání po táborovém náměstíčku a uvelebil se pohodlně u stožáru. Vilík ho pohladil po hlavě a Devět šrámů vděčně zamával oháňkou. Byl to jejich věrný pes, přítel všech, patřil všem!

Tiše vešli do zdánlivě neproniknutelného houští a brzy se ocitli v lese. Šli směrem k močálu, opatrně ho obešli, pak začali stoupat do mírně se zvedajícího lesního svahu. Zelenavá světylka svatojánských mušek jim občas křížila cestu. Proti nim vybíhaly bílé pruhy měsíční záře, linoucí se mezi řídnoucími kmeny stromů. Za nimi se pak záhy ukázala vysoká modrá obloha se zářícím úplňkem, plujícím nad krajinou. Kdesi daleko na obzoru se rýsovaly vysoké borovice. Kořeněná vůně mateřídoušky a jitrocele i jiného kvítí se táhla celým krajem. Cvrčkové bzučeli svůj uspávací jednotvárný nápěv.

Chlapci těm místům ještě od loňska říkali "paseky", i když už jistě dávno a dávno zde nikdo žádné stromy nekácel, ani nové nevysazoval. Byla zde jen nepěstěná holina s křovinami porůznu rostoucími. Ale všichni hoši šli na své místo z loňska, do malé prolákliny, kde se mohli pohodlně a skoro do kruhu rozsadit na dávno kýmisi vykopaném náspu. Magicky kouzelný svit měsíce všechny téměř oslňoval. Rikitan začal přejíždět struny Zvučícího dřeva. Tklivé akordy se linuly do bílého večera.

A potom se už z chlapeckých úst počínají odvíjet první slova Písně úplňku, slova o kráse a míru a dobru, o dalekých tajemných krajích, o zašlé slávě indiánského lidu, o zapomenutých totemech, o příbězích z dávných bájí. "Měsíci bílý, zářivý, poutníku dálných cest, my chceme s tebou plout, kéž to možné jest..." Píseň se nese krajem a ztrácí se kdesi v kopcích za obzorem. A teď - teď ještě přijde ten sólový verš, určený jen Luďkovu hlasu - už tady je - hoši na chvílku ustávají ve zpěvu, jen Luďkův hlas a slova provázejí melodií a Luděk zpívá jasně a tolik tklivě: "Kéž dopráno by bylo nám po celý život v míru žít, tu touhu žhavou v srdci mám a v touze té já na kraj světa bych chtěl jít..." A zase už do jeho slov vpadá sbor hlasů ostatních chlapců i doprovod Zvučícího dřeva, silně, slavnostně, a Luďkův hlas, náhle se trochu zachvívající vnitřním pohnutím, se v jejich slovech ztrácí.

A píseň opět na všechny hochy působí mocně a kouzelně, jako když ji zde zpívali poprvé. Jak se to zdá být už dávno - dávno - a on je to zatím pouhý rok! Ale co vše za tu dobu prožili, dobrého i nedobrého!

Až za chvíli po doznění písně začali hoši zase tiše hovořit. O všem, co je potkalo od minulého léta, až došli do dnešních dnů. Co asi se teď děje tam daleko ve staré čtvrti? Co připravuje jejich vlasti Nepřítel? A co plánují zrádní odpadlíci národa, sdružení v Praporu? Chtě nechtě pak chlapci vzpomněli také na Přístavní povaleče, na ty neužitečné chlapce, z nichž jedním je i Žanda Lubeš!

"Jestlipak nás tady najdou!?" ptal se Drobeček snad už po desáté od té doby, co se Stopařem a Grizzlym donesli ze vsi tu znepokojující zprávu, že se tam po nich sháněli a na ně se vyptávali. Ale Rikitan dnes - nebo alespoň v těchto chvílích - nechtěl o nedobrych věcech hovořit.

"Nekažme si teď naši pěknou pohodu, je škoda o tom všem mluvit v takovou krásnou měsíční noc, jako je dnes," pravil. "Umiňme si jen, že všichni zůstaneme dobrými kamarády, ať se bude dít cokoli, že nikdy neznameníme a nikdy neopustíme naše sdružení Hochů od Bobří řeky, a že vy, třebaže dnes ještě nedospělí chlapci, budete užiteční a prospěšní svému okolí, že budete trvale plnit znovu a znovu bobříka dobrých činů i bobříka ušlechtilosti. Tak se nejlíp a nejvíc přiblížíte našemu vzoru z dávného příběhu, Royovi ze Sluneční zátoky!"

"Snad k tomu najdeme dost síly!" vzdychl Grizzly. Ale Luděk dodal slavnostně a pevně: "Musíme! Vydržíme, i kdyby nás rozháněli, a i když nám pořád hrozí!"

Rikitan znovu zajel prsty do strun Zvučícího dřeva a začal písničku o vystěhovaleckých vozech. Hoši se potichu přidávali - a pak už zpívali všichni, a jedna písnička za druhou, jak je znali od táborových ohňů i z Červeného dolíku a z klubovny, letěly do modrých dálek, prosvětlených stříbrným měsícem, tiše a měkce. Byla to krásná bílá měsíční noc, nezapomenutelná, tichá a plná

Strach nad Bobří řekou

podivného kouzla.

50. BOBŘÍK BAREV

I další večery a noci byly pak plné měsíčního jasu, ale tam nahoru na paseky se hoši už nevydávali. Jednak si tou první - slavnostní - cestou nechtěli své úchvatné dojmy rozmělnovat a zevšedňovat, a pak, měsíc už vycházel každý večer či spíš už noc - pořád později a později, až nakonec se v kraji ukazoval až daleko po půlnoci - a to hoši spali.

Kteréhosi rána po vztyčení vlajky vyhlásil Rikitan lov dalšího bobříka. Už dvacátého prvního a jmenoval se bobřík barev.

"Tak jako si Indiáni v okolí srubu otce Farella a jeho syna Roye barvili svá roucha, stany - a dokonce i vlastní těla - různými přírodními barvivy," začal Rikitan vyprávět jeho legendu, "máte i vy dokázat cosi podobného. Každý z vás si má někde v okolí Sluneční zátoky objevit různé rostlinky, nebo i jen jejich kořeny či cokoli jiného, co nevyrobila lidská ruka, a má tím obarvit tři kousky bílé látky. Můžete rostliny, bobule nebo květy a kořínky vařit, nebo barvu z nich jen vymačkávat - a aby to nebylo tak příliš lehké, bobřík barev chce po vás, abyste takové barvy v přírodě objevili ve třech různých druzích a abyste dokázali i pojmenovat ty rostliny, ze kterých jste barvivo získali!"

Potom z velkého plátěného sáčku počal vyndávat ústřížky tenké bílé látky o velikosti asi 20 x 15 centimetrů. Každému chlapci dal čtyři. "Ten čtvrtý je na zkoušení!" řekl přitom. "Jistě se vám hned napoprvé nepodaří získat takovou barvu, aby bylo možné označit ji přesvědčivě za červenou nebo žlutou či fialovou nebo vůbec nějakou. A na tomhle zkušebním kousku tedy můžete vyzkoušet, jak vypadá, než ji obarvíte ten hlavní ústřížek!"

Hoši se hned vzájemně radili, kdo jakou rostlinou či rostlinami své tři ústřížky obarví - a Jirka v duchu litoval, že zde nemá s sebou svou starou zálesáckou knížku, kde se na celé jedné stránce píše, jak která květina či její kořínek, nebo který keř, dokáže látku obarvit! "Tím líp, že ji s sebou nemáš!" usmál se Rikitan, "aspoň se budeš sám pokoušet nějaké barvivo objevit; bez rady příručky!"

Přesto chlapcům připadalo, že je to bobřík náramně snadný a ještě tentýž den se dali do jeho lovu. Tichošlápek a větrník měli nůžky, u tak si každý hoch rozstříhal svůj čtvrtý - zkušební - kousek látky na několik menších - a brzy se tábořiště vylidnilo. Chlapci se vydali do okolí nejrozumnějšími směry. Někdo věděl o keřích s temně rudými bobulemi, jiný o žlutém kvítí, ze kterého mohl dobýt žlutou barvu. Luděk s Pirátem a Kytíčkářem se brodili po proudu Bobří řeky mezi balvany a hledali fialový trus jakéhosi vodního zvířete, snad ondatry, který zde už kdysi spatřili, zejména vždy po ránu. Nažluto prý barví třezalka, tvrdil Pirát, a tak hoši hledali i tu.

Ještě tentýž den vzplanuly na pobřežních balvanech malé ohníčky a chlapci na nich v čistě vymytých plechovkách od konzerv vařili nejrozmanitější kořínky, bobule, různé větévky i květiny. Ale nesměli trhat takové, které se v okolí Sluneční zátoky vyskytovaly v příliš malém množství a byly zde proto vzácné. Naštěstí celý kraj, hlavně břehy Bobří řeky, byl kvítím doslova obsypaný, a tak nebylo ani znát, když si někdo pro bobříka barev několik květin utrhl. Vždyť jich zde byly tisíce!

Začínal pěkný slunný den, ba později skoro až horký den, a u vody i ve vodě bylo příjemné. Voda byla prohrátá a tak čistá, že i v metrové hloubce bylo vidět každý kamínek. Vilík s Jirkou chtěli spojit příjemné s užitečným, a tak se rozhodli hledat nějaké zdroje barev při řece. "Půjdeme proti proudu, ve vodě i po břehu, když to jen trochu bude možné!" řekl Vilík a Jirka dodal: "Ano, já jsem pro to, nepůjdeme dolů po proudu, jak šli Luděk s Pirátem a Kytíčkářem, aby si nemysleli, že si neumíme najít vlastní cestu! Však už se někam dostaneme! Stejně jsme tam nahoře až u začátku Bobří řeky vlastně ještě nikdy nebyli!"

"To se ví!" kývl radostně hlavou Vilík. Byl rád, že s ním Jirka souhlasí. A tak se jen ohlásili u Rikitana, aby věděl, kam jdou - a brzy se už brodili vodou proti proudu. Oba byli jen v plavkách a nějaké to cáknutí jim nevadilo. Občas se dokonce v nějaké prohlubni mezi balvany i s rozkoší potopili až po ramena. Smáli se, stříkali po sobě, vyplivovali občas vodu - a byli šťastní, že jsou mladí, že jsou zdraví, a že žijí tak čistým kamarádským způsobem života, jaký jim kdysi začal ve staré čtvrti a jaký uměl navodit jen Rikitan.

"Tamhle tu červenou kytku - podívej se!" volal Jirka a hnal se po ní ke břehu, kde rostla v celých trsech. Utrhli jich několik a Vilík si je vložil do plátěného sáčku, zavěšeného na krku. Pak objevili kameny s hnědožlutavými skvrnami. Nevšimli by si jich snad ani, ale Jirka se o jeden balvan opřel, a když zvedl ruku, měl ji od skvrn podivně hnědožlutou. Byl to zvláštní druh lišejníku. "Naškrábeme si toho nějakým špičatým kamínkem!" navrhl - a Vilík se už celý až po hlavu potopil a malý plácátý kamínek s ostrými okraji vylovil.

Strach nad Bobří řekou

Začali lišejník seškrabovat. Pokrýval celé části mnohých kamenů v tenoučkých vrstvách, ale dalo dost práce, než ho měli v sáčku malou špetku.

"To nevadí!" řekl vilík. "Na obarvení jednoho kousku látky to snad bude stačit a když ne, víme, kam si pro další dojít!" Oba si žertem namalovali hnědožlutým lišejníkem i vousy pod nosem, a museli se pak smát jeden druhému. Z keřů, které rostly u břehu, si natrhali i různé červené bobule několikerych druhů, snad i ty vydají nějakou barvu, budou-li je v táboře vařit.

Byli už na svém vodním putování velmi dlouho, snad hodinu nebo i déle, když se dostali do klidnějších míst, kde voda tekla širším plochým korytem, bez kamenů a balvanů v řece, takže zde bylo mnohem větší ticho než tam dole, odkud sem připutovali. Břehy byly zarostlé křovinami, za nimiž bylo vidět zase jen vysoké jehličnaté stromy. "Slyšíš něco?" řekl náhle tiše Jirka a zastavil se. "Ne - já ne!" zavrtěl hlavou vilík, ale zbystřil také sluch. A tu najednou -

najednou to slyšeli oba! Jakési hlasy! Všelijak halekající, něco volající, i zase cosi jako smích! Tady, kudy snad po desetiletí nikdo neprošel! Rozléhalo se to někde ještě výše proti proudu, snad až odněkud, kde začínala Bobří řeka svým vydělením od velké řeky. Kdo jen to tam může být?

Někdo tam je!" vydechl Jirka. "A jsou to nějaké klukovské hlasy! Přece poznám, že to nejsou dospělí lidé!" Zmlkl ve svém vzrušeném šepotu a napínal sluch ještě více. Hlasy tam za clonou křoví a stromů se ozývaly občas silněji - a už nebylo pochyb, že tam halasí nějakí chlapi. A cítí se tam zřejmě zcela bezpečně, nebylo ani náznaku, že by své hlasy z nějaké opatrnosti snad tlumili. Vilík s Jirkou chvílemi zaslechli v šumotu vody i jednotlivá slova. Někdo tam kdesi nahlas uvažoval: "Tam dolů po proudu už dál nepůjdeme. Jsou tu hrozné balvany - já si nohy lámat nebudu - tam už nic není ani koupání - a oni tam sotva budou!" Vrátime se raději zpátky na druhý břeh," určil pak čísi jiný hlas a tu náhle vilík i Jirka málem vykřikli leknutím. Ten hlas -- ten hlas přece - ten patřil Žandovi Lubešovi, tomu bídákovi! Podívali se zděšeně na sebe a vilík mimoděk stiskl Jirkovi ruku v nadloktí. Zlověstný hlas pokračoval: "Přebrodíme řeku a budeme hledat dál na druhém břehu proti proudu. Škoda, že už dnes večer musíme domů! Jednou je ale i s tím jejich táborem najít musíme! A pak běda jim! A jak mu to řekneme?"

Nebylo pochyb. Sluneční zátoce hrozilo - dříve či později - vyžrazení, objevení! Jak se až sem ti zlotřilí přístavní povaleči dostali? A co mysleli slovy "a pak běda jim"? A komu chtějí co říkat?

Hlasy za křovinami teď zmlkly, vetřelci se už asi opravdu vydali k začátku Bobří řeky, aby velkou řeku přebrodili. Ale také Jirka s Vilíkem se rozhodli už nepokračovat proti proudu. Kvítí na obarvení ústřížků látek měli v sáčkích a krabičkách dost - také ten hnědý lišejník z kamene ve vodě snad něco vydá - a tak nastoupili zpáteční cestu do tábora. Nemluvili příliš, každý z nich byl zabraný ve své úvahu a myšlenky.

51 . NÁKUPČICI JE VIDĚLI!!

Celý zbytek dne všichni hoši pořád jen vařili kvítí, bobule i kořínky a barvili jimi zkušební proužky látky. Některým už ani nestačily, a tak rozstříhali i různé staré a děravé utěrky, o nichž doufali, že je doma maminky už nebudou vyspravovat a tedy ani postrádat. Každý měl touhu bobříka barev už skolit, přesto ho toho dne zatím neuložil nikdo!

"Musíme počkat aspoň do zítřka!" určil Rikitan, "až uvidíme, jak budou obarvené látky vypadat, až docela uschnou. A možná, že budeme čekat ještě déle. Některé barvy totiž velmi brzy vyblednou, změní svůj vzhled ještě po uschnutí!"

Vilík s Jirkou se ještě před příchodem do tábora uradili, že zatím nikomu - snad ani Rikitanovi - neřeknou o svém pochmurném objevu - že tam někde vysoko proti proudu slyšeli ty zlověstné hlasy, z nichž jeden určitě patřil mizerovi Žandovi Lubešovi. Nechtělo se jim, neměli prostě odvahu kazit ostatním dobrou pohodu dne. Kdo ví, jak dlouho ten pěkný klid zde ještě potrvá!? Ale jejich ohleduplnost k druhým a opatrnost jim stejně moc dlouho nebyly platné!

Nazítří se oběd podával až velmi pozdě. Ne že by ho služba neměla včas uvařený, ale Rikitan úmyslně vaření a pak i rozdávání zdržoval, aby nákupčící dostali jídlo ještě pokud možno čerstvé a horké! Byli na nákupu od úsvitu, odešli ještě před nástupem k vlajce, aby zavčas dorazili do vesnice a obstarali tam potřebné potraviny - hlavně chleba a čerstvé mléko. Pro tyto věci se muselo do krámu přijít co nejdříve, aby se na tábor dostalo. Začínala už nouze o potraviny, a ne vždy bylo všeho dost. Kde byly ty časy, kdy krámské regály byly plné zboží - a kdy lidé odmítali chleba, který se jim zdál tvrdý, protože už byl vcerejší! Teď se bral i chleba třeba tři dny starý, pokud někde tak dlouho vůbec v regálu vydržel! Někdy nebylo ani máslo - a chlapi mazali chleba povídky nebo dokonce

Strach nad Bobří řekou

hořčicí. Té žertem říkali "hnědé máslo". Ve městech, městečkách i po vesnicích vše skupovali cizinci, Nepřátelé, nastěhovaní sem ze svých vybombardovaných měst.

Když odpoledne postoupilo a byl už dokonce čas k rozdávání svačiny, Rikitan teprve povolil rozdávat oběd, aniž by se hoši dočkali příchodu nákupčích. Všichni už měli hlad, čekání se jim zdálo nekonečné no, a Rikitan - sám dost znepokojený - nechtěl napínat jejich trpělivost. Vždyť si nákupčích oběd přihřejí! Větší starost Rikitanovi působilo, že se nákupčích pořád nevraceli, ač tu podle všech zvyklostí dávno měli být. Stmívalo se už, když se jich tábor konečně dočkal. Všichni hoši i Rikitan jim vyběhl nedočkavě vstříc až k začátku lesní pěšiny, jak jen zaslechli hrčení kol vozíku. "Že jste zabloudili -viďte?" dorážel na kytíčkáře, Piráta a Štoura. Větrník, než se vůbec vzmohli na to, aby něco řekli. Vypadali krajně rozrušeně, Větrníka ani ostatních chlapců si valně nevšíмали - a jejich oči hledaly jen Rikitana.

"Rikitane - jsou tady!" vykřikl pak zděšeně Pirát a Štoura dodal: "Přístavní povaleči jsou tady! Někde tady jsou! Zatím jsme je viděli za Velkou řekou!" A pak všichni tři o překot vyprávěli Rikitanovi i všem hochům, jak asi pět nebo šest Přístavních povalečů -mezi nimi i Žanda Lubeš - se brodilo kolem poledne přes Velkou řeku od začátku Bobří řeky na druhý břeh, jak se hlasitě bavili, že teď už je vypátrání Sluneční zátoky jen otázkou krátké doby - a že už se postarají o to, aby Hoši od Bobří řeky museli nuceně odejít! Chechtali se přitom a zmklí teprve, když na druhém břehu; ještě než se na něj dobrodili, náhle spatřili nákupčích Piráta, Štoura a Kytíčkáře. Ti se právě chystali s vozíkem plným chleba a nákupu brodit přes řeku tam, kde měli svůj vyzkoušený nejvhodnější brod.

"Spustili řev jako pavijáni, když jim nesou polívku!" líčil Štoura dále celý průběh událostí, "a začali se brodit směrem k nám. Ale dostali se do hlubiny - a museli plavat - sešli z brodu - ztratili dno pod nohama. Tím se jejich postup zpomalil!" A Pirát pak pokračoval: "Vrátili jsme se z řeky hned zpátky na břeh - byli jsme zatím jen několik kroků ve vodě. Jistě by zpozorovali náš brod - i pak naši stezku lesem do Sluneční zátoky. Z toho jsme měli největší strach. Běželi jsme s vozíkem kousek po břehu a pak jsme zahruli do hustého lesa. Stromy a křoviny se za námi zavřely jako nějaká záclona. Než se dostali z vody na břeh, nebylo po nás ani potuchy. A oni neměli ani ponětí, kde jsme jim v tom houští zmizeli!" "Slyšeli jsme je, jak pobíhají po břehu," sděloval pak kytíčkář, a my jen trnuli hrůzou, aby je nenapadlo rozhrnovat pichlavé křoví na okraji a proniknout trochu do hlubin lesa. Ale nechtělo se jim tam ani, byli jen v trenkách, báli se, že by se poškrábali!"

Pirát se trochu nevesele usmál a dodal: "Nikdy se mi nelovil bobřík mlčení tak jako dnes! Ani jsme skoro nedýchali, natožpak abychom si spolu šeptali, nebo dokonce nahlas mluvili!" Pak nákupčích líčili, jak čekali snad ještě hodinu ve svém pichlavém úkrytu, než měli jistotu, že jejich pronásledovatele hledání zanechali a odešli.

Rikitan vyslovil všem třem nákupčích pochvalu za opatrné jednání, ale mrak znepokojení z jeho tváře nezmizel, třebaže protentokrát byla Sluneční zátoka před prozrazením zatím ještě utajena. "Jedno je jisté," zakončil rozpravu o celé té nedobré příhodě, "teď musíme dávat o to větší pozor, aby nás cestou při nákupuch nikdo cizí nespátl!"

Vilík s Jirkou pak ještě pochmurnou zprávu nákupčích doplnili tím, co zažili při lovení bobříka barev tam daleko proti proudu Bobří řeky, jak tam zaslechli hlasy Přístavních povalečů i pokřikování Žandy Lubeše - i jak o tom ani nechtěli v táboře nikomu nic říct, aby chlapcům nekazili náladu. A že to tedy říkají až teď, když už se všeobecně ví, že Sluneční zátoka je v nebezpečí prozrazení. Nadešel neklidný větrný večer. Lesy všude kolem šuměly svými korunami a jen Bobří řeka pořád stejně zpívala ve svých splavech. Hoši se po večeri sesedli pod plátěnou střechou kuchyně u kamen, v nichž ještě svítilo roztopené dříví a chrastí od večere. Ač nebylo chladno, Devět šrámů se uvelebil až skoro u ohně a tam si vyhříval svůj kožíšek. Občas přejel svýma moudrýma věrnýma očima sedící hochy - a každému připadalo, že i on větrí nějaké nebezpečí. Někdo začal zpívat, ale zpěv se příliš nedařil, nikomu do zpěvu nebylo. A Rikitan nabádal hochy: "Od dnešního dne se zde musíme chovat ještě tišeji a opatrněji, než kdykoli předtím! Už žádné výskání a hlaholení, žádný hlasitý zpěv a smích, vše to může být slyšet tam za Velkou řekou, zejména když tím směrem povane vítr."

A pak se stalo zase ještě něco. Kytíčkář, Pirát a Štoura - snad to předtím při svém návratu z nákupu nechtěli říct, nebo té zprávě nepřikládali význam, či snad dokonce na ni zapomněli - se o tom zmínili až teď. "Ptal se tam v krámě po nás prý nějaký člověk!" pravil trochu nejistě kytíčkář. "Nic mu tam prý neřekli,

Strach nad Bobří řekou

neprozradili, že tam chodíme občas nakupovat!"

"A zeptali jste se, jak vypadal?" vyzvídal znepokojeně Rikitan. "Kolik mu asi bylo let - a jestli řekl, jak se jmenuje - a proč se tak na nás vyptává? Zeptali jste se? No řekněte - zeptali?"

"To víš, že zeptali," odpověděl Pirát skoro až provinile, jako kdyby to byla spíše jeho chyba než nezbytná zvědavost. "Bylo mu asi třicet nebo pětatřicet let, byl oblečený jako turista, na zádech měl uválenou tornu - a - a - kolem pasu měl ovínutou bundu nebo svetr - či tak něco - a to něco mělo červené pruhy!"

"Udavač!" vyhrkl Stopař, "svetr s červenými pruhy - víte přece, kdo takový u nás doma nosil, nebo ještě nosí, vidíte? Ano, Udavač! Udavač je nám na stopě!"

"Ježkovy oči! Udavač!" vyjekl postrašeně Drobeček, "ten poszrach celé Staré čtvrti? Tak to je náš osud zpečetěný!"

"Není a nebude zpečetěný!" řekl klidně Rikitan. "Uvidíte, že všechno ještě nakonec zase dobře dopadne! Vždycky se všechno, co se zdá být už ztracené, zpravidla nakonec vyvine nějak překvapivě dobře! Jen se nesmíme bát, nesmíme propadnout strachu!" Všichni mu byli za ta pevná, neobyčejně pronesená slova důvěry v budoucnost vděční.

V tu chvíli se náhle strhl silný vítr, růžovofialový blesk na několik vteřin rozčíslnad lesem tmu - a jím začala bouře, jakou hoši ve Sluneční zátocě jen málokdy zažili! Té noci snad nikdo nespál - a když usnul, zdálo se mu těžké sny, doprovázené jen rachotem hromu. A ve stanech bylo každou chvíli světlo jako ve dne, to když blesk za bleskem ozařovaly svým strašidelným svitem kraj, jindy ve slunných klidných dnech tak líbezný, klidný, bezpečný a plný pohody.

52. CO KDYŽ PŘIJDOU?

Od toho dne, kdy vilík s Jirkou zcela určitě poznali tam nahoře při ústí Bobří řeky mezi hlasy i hlas Žandy Lubeše - a kdy nákupčící kytičkář, Pirát a Štoura všechny ty dareby dokonce viděli, i sami jimi byli viděni, se změnil celý život ve Sluneční zátocě. Tam daleko doma, ve Staré čtvrti, tam už ni Hoši od Bobří řeky na různá nebezpečí jaksi zvykli, ale tady, ve Sluneční zátocě, tady měli mít několik prázdninových týdnů jakýs takýs klid. Tady na všechnu tu hrůzu chtěli zapomenout - alespoň po ty dva měsíce! A teď poznali, že je klidu a bezpečí konec! Ti mizerní Přístavní povaleči, kteří se dostali až sem, snad jen na kilometr cesty od jejich tábora, jim ten pocit klidu a jistoty vzali. Jistě spíše z klukovského nerozumu a špatnosti, než aby se snad chtěli úmyslně stát zrádci národa - ale natolik už přece jen byli velcí, aby dokázali pochopit, co by prozrazením Sluneční zátoky a života Hochů od Bobří řeky v ní mohli způsobit!?

Každý večer, jakmile se do Sluneční zátoky začal plížit soumrak, nehovořili hoši už o ničem jiném než o hrozícím nebezpečí, že bude jejich Sluneční zátoka vyražena, objevena těmi prázdnými ničemy. Navykli si mluvit a zpívat i smát se a volat na sebe při hrách i potichu. Pořád mysleli na to, že Přístavní povaleči jsou někde nablízku a že je mohou uslyšet - a dojít za nimi až sem. A pak ty večery! Řeč se točila kolem jediného nebezpečí.

"A co bychom jim měli říct," ptal se jednou Tichošlápek, "kdyby se tu doopravdy objevili?"

"Můžeme je snad přece vyhnat - ne?" řekl rozhodným hlasem Grizzly. "Tohle je naše místo, a ne jejich! To jsme si našli my, a ne oni přece! Co tomu říkáš, Rikitan? Je nás tu na ně jistě víc než jich! Zahnali bychom je, rozprášili je na všechny strany, že by ani nestačili utíkat!" Ostatní hoši se ke Grizzlymu přidali, ale Rikitan pravil: "Nic bychom si tím nepomohli, nic tím nezachránili, když je budeme vyhánět! Prát se s nimi nemůžeme, i když jsme v přesile. Tohle místo, tahle naše krásná Sluneční zátoka je naše jen tím, že jsem ji kdysi čirou náhodou objevil - a že teď už druhé prázdniny tady společně táboříme. Ale naším skutečným majetkem není, patří zdejší lesní správě, i když ta sídlí daleko, daleko odtud. Je to místo veřejně přístupné každému, kdo se sem dostane, ať už jakýmkoli způsobem, rozumějte! To je zrovna tak, jako vy doma ve Staré čtvrti nemůžete nikomu zakazovat, aby chodil ulicí, ve které bydlíte! Tam i tady může jít každý, komu se to zlíbí. Nikde není žádný nápis, že by se sem nebo tou vaší ulicí nesmělo jít a v ní pobývat!"

"A co tedy máme dělat - co jim máme říct, kdyby sem přišli?" durdil se Drobeček, a větrník dodal: "To si tady smějí jednoho krásného dne postavit přímo vedle nás svůj stan, nebo dokonce stany, když jich bude víc - a my musíme být zticha? To by bylo panečku nadělení..."

"Musíme jen doufat a přát si," končil pak Rikitan tu pochmurnou rozpravu, "že se tohle všechno prostě nestane, že nás tu neobjeví, kdyby sem snad ze Staré čtvrti ještě jednou přišli, ani že se tady neusadí, a dokonce si tu nepostaví stan! A kdyby se přece jen tohle všechno stalo, třebaže je to neuvěřitelné, nehádejte se s nimi - a jen mne zavolejte, kdybych náhodou jejich příchod nepostřehl. A já

Strach nad Bobří řekou

bych si s nimi přátelsky promluvil - nějak bych si už poradil, nebojte se! Jejich příchod by ale nebyl to nejhorší! Daleko nebezpečnější by bylo - a taky asi bude, dozví-li se o nás od nich bídač Udavač! Pak nám budiž osud milostiv!"

53. PODIVNÝ NÁZEV TÁBORA

Ještě jednou se měsíc začal přibližovat znovu do kraje po své nesmírné modré dráze, byl čím dále tím větší, a večery a noci byly zase tak krásné, bílé, velebné a plné tklivého ticha, jako ty předchozí. Jen občas přelétl oblak tím svítivým usměvavým kotoučem - a hoši jen čekali, až se jeho tvář znovu objeví. Píseň úplňku podruhé zpívali ještě tišeji, pamětliví toho, že může být slyšena a že by je prozradila.

V té době Rikitan vyhlásil poslední dva táborové bobříky. Dvaadvacátým byl bobřík slepoty, učící hochy trpělivosti.

"Jedná se při něm o tohle," vysvětloval Rikitan, "na dvě hodiny si zavážete oči, abyste neviděli ani paprsek světla. Ten, kdo bude bobříka lovit, nemůže samosebou pobíhat po táboře, aby do něčeho nenarazil nebo nespádl do vody. Bude sedět trpělivě ve stanu a jen čekat, až ty prožluklé dvě hodiny uplynou.

Neříkejte, že je to bobřík lehký, že vám nedá žádnou práci. To teprve poznáte, jak budou ty dvě hodiny ve tmě a bez pohybu dlouhé k nepřekání! A jedno pravidlo nesmíte porušit: nesmíte při lovu toho bobříka ani ležet, ani spát!"

"A ten třiadvacátý, co ten bude po nás chtít?" ptal se podezíravě Štoura.

"Ten bude veselý, plný pohybu, ale taky rychlosti, pohotovosti a hbitosti!"

pravil Rikitan. "Však se taky nazývá bobříkem hbitosti. Vyžaduje od vás vlastnosti a schopnosti, jaké musel projevovat i Roy při svém každodenním drsném životě. Lovec toho bobříka se postaví ke stěně svého stanu. Ta - jak víte - je zhruba dva metry dlouhá. A teď dávejte pozor: ze vzdálenosti dvaceti kroků ho bude některý z vás ostřelovat papírovým míčkem a on musí před jeho ranami uskakovat v rozmezí stanové stěny napravo či nalevotak, aby ho míček nezasáhl. Střelec na něj může pálit celkem stokrát, ale on nesmí být zasažený víc než dvacetkrát. Tedy aspoň osmdesátkrát musí před zásahem míčku uskočit na tu či onu stranu. Střelec ho může i všelijak klamat a zneklidňovat tím, že hození míčku jen předstírá, ale pak nehodí, takže lovec tohohle napínavého bobříka nikdy neví, jestli na něj míček poletí či ne. Kdo utrpí víc jak dvacet zásahů ze sta, bobříka prostě nesplnil a může ho znovu začít lovit nejdřív příští den!" Do lovu bobříka slepoty se nikomu příliš nechtělo, i když hoši věděli, že se vlastně dá ulovit jen tady na táboře. Ale představa, že se bude muset sedět ve stanu dvě hodiny potmě, se zavazanýma očima, nebyla ani trochu lákavá. Zato třiadvacátý bobřík hbitosti sliboval napínavou zábavu. Jeho pravidla přitom byla celkem jasná a jednoduchá - a chlapci se ještě tyž den, kdy ho Rikitan vysvětlil, hlásili k jeho lovu. Rikitan proto vybral jako prvního Mirka, známého svou rychlostí, mrštností a hbitostí. Marně se "střelci" v házení na něj vždy po pěti hodech střídali, marně ho všelijak mátlí - vždy se každému míčku mistrně vyhnul. Ze stovky míčků ho zasáhlo jen osm. Byl jako rtuť, rychlý, pružný, a se smíchem uskakoval hned na tu, hned na druhou stranu, podle toho, jak míček letěl. Byl také prvním, kdo toho zábavného bobříka ulovil, i když po něm lov zkoušelo ještě několik jiných chlapců.

Poslední dny tábora nadcházely - a chlapci skoro ani nelitovali, "že jejich úžasná, krásná prázdninová pohádka brzy skončí. Tvrdý táborový život jim nevadil, neomrzel je. Ale to věčné strachování, že se tu kteréhosi dne objeví Přistavní povaleči - a s nimi snad dokonce i tak nebezpečný fanatický Udavač, to věčné napomínání mezi sebou "nekřič tolik", "nesměj se tak nahlas" a jiné podobné výstrahy jim braly radost z táboření, třebaže se na ně zpočátku tak těšili.

"Já vám dám jeden návrh," pravil pak kteréhosi z těch posledních večerů u táborového ohně větrník. "Jaký? Řekni nám jaký!" doráželi chlapci. Bylo to právě ve chvílce ztichlého zpěvu, kdy jen malý oheň - aby neprozradil svou září polohu tábora - praskal, a větrník tedy pokračoval: "Podívejte se - minulý tábor jsme pojmenovali Tábořem ve Sluneční zátocce. Ten název byl samozřejmý, byli jsme tady a viděli jsme Sluneční zátoku poprvé - a zvykli jsme si ten název používat pak i doma, během roku. Ale jaké jméno dát táboru letošního? Jak tábor nazvat, aby se lišil od loňského - a přitom aby vystihoval i jeho letošní ráz?"

"Mohli bychom mu říkat Tábor nových bobříků!" mínil Jirka.

"Ale nové bobříky začaly vlastně už před tábořem, doma, o nedělích!" namítal Štoura. "Vzpomeňte si třeba jenom na bobříka hvězd! To by nebylo to pravé, co by vystihovalo ráz letošního tábora!"

"Jistě, vím!" neochvějně pokračoval větrník. "Máš docela pravdu. A přece to musí být nějaký název, který by už několika slovy, nebo třeba i slovem jedním připomínal ten letošní. A já takový návrh na jméno tábora mám!"

"Jaký? Tak to vyklop, ježkovy oči," huhlal potichu Drobeček. Pak ale ztichl - a

Strach nad Bobří řekou

s ním i všichni ostatní chlapci kolem ohně, když ho větrník vyslovil. "Dejme mu název Tábor nebezpečí," řekl tiše a pomalu "všichni víte proč! Nebezpečí a strachu z prozrazení naší Sluneční zátoky, strachu z těch mizerů Přístavních povalečů a z toho bídáka Udavače, strachu z toho, že snad jsme tady naposled - a - a - že snad, až se vrátíme domů do Staré čtvrti, bude i konec s naším sdružením! Že nám ho úřady zakážou, rozpustí!"

Neradi, ale přece jen se hoši znovu o tom všem rozhovořili. Potichu spiklenecky, jak kázala opatrnost - a jako by za každým stromem a keřem tam v té tmě za kuchyňským přístřeškem a za červeně ozářeným kruhem kolem ohně mohl stát nějaký nevitany host, zrádce, vyzvědač. "A co bychom dělali," ptal se bezradně Tichošlápek, "kdyby nakrásně přišlo doma nějaké nařízení, že se mládež v žádných partách - a tedy ani my - nesmí už scházet - že nesmí mít své klubovny a schůzky v nich - a nedělní výpravy. Jak bychom to zařídili, aby naše schůzky mohly pokračovat - a my se nemuseli bát - a, aby se nebáli naši rodiče - aby nás do našeho sdružení pouštěli?"

Rikitan mlčel. Asi ani on zatím neznal odpověď na Tichošlápkovy dotazy. Oheň přátelsky praskal, každou chvíli do něj kdosi vhodil malou větévku, sebranou zde vedle v trávě, větévka chvíli vzdorovala ohni, aby se mu za chvilku poddala a vzplála v něm jasným plaménkem. "Scházeli bychom se tajně!" vybuchl pak vzdorně Štoura. "Nic zlého na schůzkách a výpravách přece neděláme, žádné buřičské řeči proti Nepříteli nevedeme - tak co?"

"Ale stejně by to bylo těžké a skoro nemožné scházet se někde jen tak venku pod širým nebem, bez klubovny - a pořád jen se strachem, že nás někdo uvidí - a že se to roznese!" uvažoval Pirát. Grizzly s ním souhlasil: "To je pravda! Rokle úmluvy je daleko za městem, tam chodit nemůžeme na tu hodinu či dvě, co schůzka trvá. A v Červeném dolíku by to taky nešlo - tam je vidět odevšad!"

Za takových a podobných řečí, návrhů a úvah končil tehdy ten poslední a dost smutný táborový oheň. Rikitan jen na závěr - snad jako útěchu - dodal: "Nic se nejl tak horké, jak se to uvaří! Vždycky se nějaké řešení - nějaká záchrana - najde! Uvidíte, uvidíte!" A s těmi slovy plnými důvěry ve šťastné východiště se hoši rozcházeli ke spánku. Vrátka stanů zaskřípala, u každého stanu trochu jiným tónem, a věrný pes všech, Devět šrámů, několika nejbližším chlapcům bez vyzvání podával tlapku a radostně vrtěl oháňkou, když ho každý pohladil. Pak odběhl spokojeně do svého přístřešku z chvojí, s dřevěnou stříškou ze staré bedny, kde trávil své noci.

Nad tábořem se rozklenula nádherná srpnová noc plná hvězd, jaká snad mohla být jen tady ve Sluneční zátocě.

54. LOUČENÍ SE SLUNEČNÍ ZÁTOKOU

A zakrátko po tom večeru pak nastal už konec, poslední dny tábora. V předposledním z nich chlapci s lítostí - ale pečlivě a opatrně - rozebrali podsady, které jim tak věrně sloužily už druhý rok, a zanesli je do nejskrytějších hlubin lesních křovin. Tam je narovnali na sebe, aby jim deště a sněhý přelíš neublížily. Totéž udělali s kuchyňským přístřeškem - dnes budou vařit pod širým nebem. A zítra za časného jitra vyrazí pak na svou pouť s vozíky domů, do Staré čtvrti. Ještě naposledy se vykoupali v Bobří řece, ještě naposledy vztyčili vlajku s bobrem na stožár. Ten pak pokácejí a v houštinách ukryjí až v poslední chvíli, když vše už bude sbalené, vše do poslední třísky uklizené a poslední plechovka od konzervy vyrovnaná na nejmenší rozměr, zakopaná v odpadové jámě - a ta zasypaná.

A teď tady po tom všem stály v pozoru dvě řady hochů po šesti proti sobě, a Rikitan v jejich čele k nim hovořil: "Končíme svůj druhý tábor v naší Sluneční zátocě. Drželi jste se statečně, nikdo jste nefňukal, nikdo jste neutíkal od práce, která zde na vás čekala a která vás tu vlastně provázela po celou dobu až do dnešního dne. Na jaře minulého roku jsme se mezi sebou seznámili a duchu obával, aby někoho z vás naše činnost během doby neomrzela - a abyste z našeho sdružení neodešli. Jsem rád, že se tak nestalo! I když jste nejruznějších povah a z nejruznějších rodin, vydrželi jste ve svém zájmu, třebaže ne vždycky všechny okolnosti našemu sdružení byly a jsou příznivé. Víte to sami dobře: obavy z Nepřítelů, obavy, co s námi bude dál, Přístavní povaleči - ti ničemní, prázdní, neužiteční chlapci - to vše jsme zatím překonali, a jistě překonáme! A dnes zde přede mnou stojíte, zdraví, silní, třináctiletí chlapci, plní odhodlání pokračovat v naší činnosti dál, děj se, co děj! Zapamatujte si ty poslední chvíle zde, rozhlédněte se ještě jednou znovu po našem milovaném místě, kde jsme toho už tolik prožili - a umiňte si, všichni si to umiňte a sami sobě slibte, že i příští rok v létě tu zase budou stát naše stany - a Píseň úplňku tam nahoře na pasekách že opět zazní!"

Rikitan svou řeč na rozloučenou skončil. Ale pak předstoupil před něj Luděk -

Strach nad Bobří řekou

snad si to hoši tajně mezi sebou umluvili a byl to zase on, stejně jako loni, a hlasem trochu rozechvělým promluvil: "Děkujeme ti, Rikitane, za všechno! Děkujeme ti, že jsi nám obětoval řadu týdnů svého drahocenného času dospělého člověka, že jsi měl s námi trpělivost - a že jsi dokázal zařídit a zvládnout tolik věcí, které bychom my, nedospělí, zvládnout sotva dokázali. A jsme rádi, že jsme tě nezklamali - a že v nás i nadále věříš. Děkujeme ti, Rikitane, děkujeme, moc a moc ti děkujeme!" Mluvil čím dále tím jasněji, klidněji, počáteční rozechvělení z jeho hlasu vymizelo. Stál zde v pozoru, ten obdivuhodný chlapec, který jistě jednou bude statečným, silným mužem - a v pozoru stálo i všech ostatních jedenáct hochů. Někteří se domnívali, že by na konci svého poděkování měl Luděk podat Rikitanovi ruku. Ale on věděl, že při takové slavnostní chvíli tak může učinit jedině Rikitan jako starší - a jako vedoucí Hochů od Bobří řeky. A tak se i stalo. Rikitan postoupil o krok vpřed - a jako první podal s úsměvem Luděkovi pravici. Ale to už se obě řady ostatních chlapců rozběhly k Rikitanovi - a hoši mu o překot tiskli ruce a děkovali, Tichošlápek dokonce se slzami v očích. A Devět šrámů běhal kolem dokola toho shromáždění, poskakoval vesele a předními tlapkami se sápal tu na toho, či zase na jiného chlapce. Bylo zřetelně vidět, jak i on je šťastný, že se čirou náhodou kdysi dostal mezi ty nádherné hochy. Kterému jinému psu se hned tak něco podobného poštěstí!?

55. NÁVRAT DO STARÉ ČTVRTI

Minulého roku trvala chlapcům cesta do Sluneční zátoky a pak zase zpět plné tři dny a tři noci, kdy ovšem většinou přespávali. Tentokrát byl návrat rychlejší. Za prvé Rikitan - a někdy i hoši - cestou objevili různé zkratky, kterými si nadešli, za druhé hoši byli již o rok starší, a tedy i zdatnější a rychlejší. A tak cesta ubíhala dobře.

Bylo zase krásné slunečné počasí a hoši šli jen v trenkách, košile a šortky sbalené ve svých tornách. Chtěli ještě trochu více zhnědnout, každá hodina slunce jim byla vítaná, i když beztak každý z nich byl krásně opálený jako indiánský chlapec. A cestami i pěšinami je doprovázely záplavy nachových slziček, z jejichž fialovočervené barvy až oči přecházely, celé záhony velkých motýlokvetých tmavomodrých zvonků, i zase spousty žlutého kvítí, třezalky, jitrocele, ztepilé svícinky divizen a hnědých hlaviček totenu.

A kytičkář každou chvíli nadšeně vykřikoval, když objevil některou vzácnější květinu, někdy ji neznal ani Rikitan - a tak jen litoval, že atlas rostlin uložil na dno torny. "Však se podíváme doma - zapamatujte si všichni její vzhled," řekl. Hoši se květinám - ať už známým či neznámým - se svými vozíky snažili úzkostlivě vyhýbat, aby ani jednu neponičili. Ve sdružení panovalo rčení, že "kytky jsou TABU!" To znamenalo, že jsou posvátné, hodné veškeré ochrany. Nikdo také nikdy zbytečně květiny netrhal, tím méně po nich neopatrně šlapal.

Občas přicházeli do míst s dalekými výhledy do kraje, odkud bylo vidět na modravé lesy a hory, na údolí mezi nimi. Tu Rikitan vždy nechával chlapce několik minut oddychnout a pokochat se tou krásou.

Zemdlení - ale všichni dobře myslí - dorazili v první ze dvou dnů své zpáteční cesty k usedlosti oněch dobrých lidí, u kterých mohli nechat většinu svých vozíků, nádobí, kuchyňskou střechu, složenou do velikého balíku, i prázdné bedničky, na táboře v kuchyni tak potřebné coby skříňky s políčkami na načaté potraviny.

"Tady se vám nic neztratí!" pravil dobrácky starý hospodář. "Vždyť to víte už od jara, když jste si sem začali své věci přivážet!"

"My to víme!" odpověděl mu Rikitan, "a jsme vám za vaši ochotu velmi vděční. V téhle nejisté nebezpečné době si jí tím víc vážíme."

"Však už i tady byli špiclové Nepřítelé!" pokračoval v řeči hospodář - a jeho paní dodala: "Ptali se, kdo sem chodí, jestli se tu prý někdo podezřelý neschází nebo neukrývá - no, neřekli jsme samozřejmě nic!" Tykadla Nepřítelé a jeho zrádcovských pomahačů z řad vlastního národa sahala zřejmě i sem! Kdo ví, jestli je sem bezděčně - nebo i úmyslně - nepřilákali sami Přístavní povaleči, kteří Hochy od Bobří řeky někdy stopovali při jejich cestách zjara, když sem vozili a nosili předem své potřeby k táboru. Vše bylo možné a Přístavním povalečům podobné!

Byl vlahý voňavý večer pozdního srpna, a vítr sem zanášel vůni sušeného sena, materiďoušky, jehličnatých stromů a různého kvítí. Ale na nějaké posezení u ohničku nebylo ani pomyslení, jak byli hoši po celodenní namáhavé cestě s těžkými vozíky a tornami unavení. "Můžete přespát v otevřené kůlně vedle stodoly!" navrhl jim hospodář. "Je tam dřevěná podlaha, tak vám zima od země nebude - a střechu máte nad hlavou, i když to na noční déšť nevypadá!"

Rikitan s hochy nabídku vděčně přijali. Jen pokrývky rozbálili, tepláky oblékli

Strach nad Bobří řekou

a za chvíli už spali, i když si cestou umlouvali, že si večer ještě chvíli budou povídat. Teď na povídání nebylo už ani pomyslení.

Ráno bylo opět slunečné. Chlapci si v kotlicích uvařili čaj a Rikitan koupil od hospodáře mléko. Chleba měli ještě ze Sluneční zátoky - a když ho teď krájeli a jedli, chtěli nechtěli museli zase všichni myslet na cesty pro něj a s ním přes říční proud z vesničky do tábora, cestou necestou, i s pracným přenášením vozíku na některých mimořádně neschůdných místech.

"Tak na shledanou na jaře příštího roku!" loučil se pak s nimi hospodář a jeho paní. "Na shledanou! Na shledanou! Určitě na shledanou!" volali všichni chlapci - jen Rikitan si v duchu - plný obav - myslel: "Kéž by se to shledání opravdu uskutečnilo!"

Pak se vydali známými už cestami k domovu, do města, do své Staré čtvrti. Co je tam asi čeká? Nikdo z hochů - ani Rikitan - nevěřili, že by to bylo něco dobrého, avšak jeden před druhým se obával svou nedůvěru v budoucnost nahlas vyslovit. Co má přijít, to přijde! Osudu se lze jen málokdy úspěšně vyhnout! Ale všichni hoši věřili, že ať se stane, co se stane, Rikitan je od toho nejhoršího uchráněn!

56. POMLUVY, VÝHRUŽKY, VÝSTRAHY

Stará čtvrť vypadala jako jindy. Nic se zde téměř nezměnilo za ty dva bohatýrské zálesácké měsíce, po které byli Hoši od Bobří řeky ve své Sluneční zátocy. Ale opravdu se nic nezměnilo? Ulice byly plné chlapců a děvčat, kteří spěchali do svých nových školních tříd, pokud do nich ovšem postoupili - a to byla většina. Ale byli tu nadále i jízliví, škodolibí a nepřátelští Přístavní povaleči, ta odporná cháska, prolezlá skrz naskrz zlobou a špatností - a nedávala Hochům od Bobří řeky pokoj. "Tak kdepak jste se nám toulali?" volali na ně třeba i přes ulici. "Kdepak jste to byli zalezlí, schovaní, že jsme vás tam v té vaší zátocy nenašli - co??" A z jejich hlasu číselo závist i vztek zároveň. Neptali se ze zvědavosti, nebo dokonce z nějakých přátelských důvodů. A Žanda Lubeš nebezpečně nahlas křičel: "A jak jste si to mohli dovolit, když táboření bylo přece zakázané? Nebáli jste se?" A jeho neméně špatný kamarád k tomu dodal: "A jestli jste se nebáli, tak se bojte teď! To ještě uvidíte, jak s vámi úřady zatočí!" Hoši od Bobří řeky jim na jejich pokřikování neodpovídali a snažili se vypadat klidně a sebevědomě. Ale v duchu byli neklidnější než kdy jindy. "Však my vás tam jednou najdeme, když se nám to náhodou nepodařilo teď!" vyhrožoval zase Žanda Lubeš. "Někdo se už o to postará, abyste tam už nikdy víc nesměli - to uvidíte!" Ale kdo měl být ten "někdo"??

Rikitana zavolali kamsi na úřad, tam dlouho vyslýchali, ale hájil se statečně. O žádném zákazu táboření malých neoficiálních skupinek mládeže nevěděl, nikde nic o čemsi podobném nečetl, ani neslyšel! A co že tam v té "Tramtárii" - jak Sluneční zátoku někdo na úřadě posměšně nazval - dělali? Nic špatného! Učili se tam být slušnými mladými občany, věrnými své vlasti, tvrdě tam pracovali, otužovali se, cvičili, žádná nemoc je tam nesklíčila - nic zlého, protizákonného tam nedělali. Vyčistili les daleko široko od planého chvoje a chrastí, z řeky vytahali nečistotu, naplavenou tam při jarních záplavách, mezi ní i několik rozbitých lahví! Tímto výsledkem tehdy zdánlivě vše skončilo.

Ve věžní klubovně chlapci opět začali své každotýdenní schůzky a o nedělích i výpravy na svá obvyklá tábořiště. Jen směrem, kde stálo skladiště, hospodářství s jejich věcmi, nechodili, aby za sebou netáhli špehy. I teď se jim nejhorlivější Přístavní povaleči několikrát lepli na paty, ale protože srazy k výpravám byly poměrně časně ráno, pohodlní Povaleči svých pokusů brzy zanechali.

Při schůzkách hoši společně zdobili a dopisovali táborové zápisy do obsáhlé kroniky, sestavovali výkazy a tabulky různých her a turnajů, jež konali tam daleko v tom líbezném kraji - a zase mluvíli o své nebezpečné a tak nejisté situaci. Různé pohružky, které teď nepřicházely už jen od Přístavních povaleců, ale i od jiných chlapců, ba i děvčat, a také všelijaké výstrahy, jako například: "Být vámi, tak se rozejdeme a všeho necháme," nebo: "Skončete všechno a přestaňte se scházet...", je nemohly nechávat klidnými a bezstarostnými. I rodiče zesílili nátlak, aby hoši na schůzky a výpravy už raději nechodili. Ale jak bylo možné takovým radám a výstrahám vyhovět? Což si Hoši od Bobří řeky nepřisahalí věrnost? Mohli snad zanechat tak krásné a zajímavé činnosti, ukončit ji a nikdy se už nesetkat? Čím větší byly jejich oprávněné obavy a čím více naléhavých výstrah k nim přicházelo, tím více ke svému sdružení lnuli, rozpustit je prostě nedokázali. Také učitelé ve školách hned od začátku nového školního roku se chlapců všelijak vyptávali, někteří spíše dobrácky a se zájmem, jiní přísně a tvrdě.

Mezi lidmi pak také začaly proskakovat zvěsti, že se školní mládež bude muset někde povinně hlásit k jakési činnosti Nepřítelem předepsané a té že se nesmí

Strach nad Bobří řekou

školáci od čtvrtých či pátých tříd vyhnout! Činnost prý to bude spíše sportovní, zábavná, ale každý člověk - zejména ovšem lidé dospělí a věci znali - věděli, že je to spíše záminka, jak pod svou nepřátelskou kontrolu dostat i mládež. Ve školních třídách se měly tvořit skupiny, ale zatím nebylo pro ně vedoucích. I na Rikitana přišli, aby v organizování pomohl, ale on řediteli školy sdělil, že sotva stačí časově na své dobrovolné sdružení Hochů od Bobří řeky. Na některých školách se sice podařilo několik skupin podle předpisu založit, byli pro jejich vedení získání i někteří dospělí vedoucí, většinou z Praporu, ale hnutí - úředně nakomandované - se nedařilo a jen živořilo. A tak Hoši od Bobří řeky jakž takž mohli svou činnost zveřejnit - a v nejhorším se odvolávat na to, že jsou jednou z těch žádaných skupin. Někteří Přístavní povaleči na ně nadále zuřili, záviděli jim určitou svobodu a vůbec celé sdružení. Ale aby sami podobné sdružení utvořili, k tomu se nevzchopili. Někteří z nich vstoupili do sportovních skupin, ale činnost v nich je nebyla - a ani nedokázali vytvořit tam kamarádské prostředí. Zato je Hoši od Bobří řeky často vídali ve společnosti muže s červenými pruhy na bundě. Ted už s jistotou věděli, že se jmenuje Zinek Graizlinger, nic i nadále mu mezi sebou říkali jen Udavač. A pod tím názvem ho znala celá Stará čtvrť.

57. LUĐKŮV TATÍNEK

Kromě pomluv, posměchů a jiných urážek od Přístavních povalečů byl po celý měsíc ve Staré čtvrti poměrný klid. I rodiče chlapců přestali - alespoň částečně - naléhat, aby se chlapci raději rozešli, "než se něco stane"! Povinná služba mládeže se pořád nemohla rozjet tak, jak si to Nepřítel a jeho přísluhovači z Praporu přáli, a snad i to dodávalo chlapcům odvalu v činnosti pokračovat. Některé městské úřady nasadily všechny páky k tomu, aby Hochy od Bobří řeky od dalšího scházení odradily, byl v tom i kus nepřejícnosti a závist nad tím, že ve sdružení zatím pořád vše dobře klapalo. Ale v Hoších od Bobří řeky bylo tolik plánů i chuti k další činnosti, že zanechat všeho - dobrovolně a bez donucení - bylo takřka nemyslitelné. Budou v ní pokračovat dále, dokud to jen bude možné. K dobré náladě a k chuti do všeho ve sdružení přispívalo i počasí, které v zářijových dnech bylo obzvláště krásné. Ve vzduchu byla vůně, které hoši říkali "podzimní", neboť nebyla cítit v kterémkoli jiném období. Na lukách za městem nadál kvetly záplavy barevného kvítí, nejvíce snad zase nachově rudých hvozdíků, a odkudsi dalek závan větru občas ještě přinášel příjemný pach sušených otav a dozrávajících jablek. Po modrém nebi se táhly jemné závoje - nedalo se říct mraky ani oblaka - jež nezastíraly slunce. A když do kraje večer připlul odkudsi z daleka měsíc, napřed jen jeho srpek, který se každým dnem zvětšoval, až dorostl do úplňku, chlapci se doma z oken svých bytů dívali na střechy a stříšky domů, lesknoucích se v jeho magické záři. A každý z nich se přitom snažil přivolat si v mysl celý ten slavnostní chorál, který slýchali za úplňkového večera vždy jen tam daleko, daleko, v jejich Sluneční zátocě. Vzpomínali na vše to, co Hoši od Bobří řeky zažili od svého druhého jarního období až do těch nejbáječnějších zážitků tam ve Sluneční zátocě a ten zářijový odánlivý klid je tak ukolébá v jistotu a pocit bezpečí, že už jim téměř ani nepřišlo na mysl, co by jejich pohodu mohlo nějak zkalit. A přece na ně dolehly nečekaně a náhle dvě hrozné rány.

První byla zpráva, kterou Pirát přinesl na jednu z posledních zářijových schůzek do klubovny. Byli tam už skoro všichni a jen čekali na Rikitanovo zahájení. Zatím postávali u klubovných vývěsek, většinou táborových fotografií, které později vlepí do kroniky, když tu se náhle prudce rozevřely dveře a jimi vpadl dovnitř Pirát, zřejmě rozrušený na nejvyšší míru. "Víte to už -" volal hned od dveří, "víte, že zatkli Luďkova tatínka?" Nevěděl to zatím nikdo, stalo se to prý dnes dopoledne. Všichni chlapci zděšeně přejeli očima všechny přítomné - ale Luďek mezi nimi nebyl! To bylo snad vůbec poprvé, že chyběl na schůzce.

"No není tady-není--" vzdychl trochu sklesle Rikitan, který jako snad první zachytil znepokojené a Luďka hledající zraky všech přítomných hochů. "Snad ještě přijde - a něco nám vysvětlí - a snad jeho tatínka brzy propustí na svobodu! Anebo to třeba ani není pravda!" Sám svým nadějným útechám v duchu nevěřil. Pak zahájil schůzku. Ale na nějakou větší zábavu nebylo ani pomyslení, a tak, aby alespoň trochu hochy k něčemu upoutal, vyhlásil nového, už dvacátého čtvrtého bobříka. Skládal se ze dvou částí:

"Jmenuje se bobřík indiánských signálů, a ta první část je o tamtamech. Nevím, jestli indiánští chlapci, kteří se přátelili s Royem, to kouzlo ještě znali, bylo to umění posílat si na velké vzdálenosti různé zprávy za pomoci bubínků i velkých bubnů, zvaných tam-ta-my. My je nemáme, a taky bychom s nimi neuměli zacházet. Ale máme signální vlajky nebo píšťaly, a známe - či měli bychom znát - Morseovu abecedu. Ta nám bubnování na tam-tamy nahradí. Tuhle část uloví ten, kdo nejenže značky morseovky zná, ale dokáže vyslat určenou zprávu rychlostí

Strach nad Bobří řekou

aspoň dvanácti písmen za minutu, a taktéž dvanáct písmen zase přijmout. Když jsem vám vysílal morseovku před táborem v dešti ze stanu podmínky bobříka ohně, příliš se vám jejich luštění nedařilo. Signály tam-tamů vás v její znalosti zdokonalí."

"A ta druhá část bobříka?" kviknul Drobeček.

"Ta je podobná předcházející a je o kouřových signálech!" pravil Rikitan.

"To budeme někdo něco pálit, aby to kouřilo, či co?"

"Ale co tě napadá!" usmál se trochu Rikitan, i když mu do smíchu moc nebylo, protože pořád myslel na Luďka. "Hned vám ten název vysvětlím. Dýmovými signály se Indiáni v některých krajích dorozumívali na velké dálky, z kopce na kopec či skálu. V dnešní době a v naší civilizované krajině to ovšem není už možné, ani účelné. Ale známe semaforovou abecedu - máte ji nakreslenou v každém zálesáckém zápisníku či příručce. Nuže: ta je rychlejší než morseovka, proto část bobříka o dýmových signálech požaduje rychlost odeslat nebo zase přijmout patnáct písmen za minutu. Budeme si to zkoušet, třeba i ještě tady v klubovně, budete-li chtít!"

Chlapci chtěli, leckdo si nalistoval ve svém zálesáckém zápisníku morseovku nebo semafor, ale myslí byli pořád u Luďka. Ten však nepřišel ani do konce schůzky, i když ho každý pořád čekal.

58. NESPOKOJENÝ ŠTOURA

Až dosud všechny bobříky, které kdy Rikitan vyhlásil, ať těch prvních třináct původních z minulého roku, či nové z roku letošního, brali chlapci jako věc celkem užitečnou. Ale teď po vyhlášení bobříka indiánských signálů měl Štoura, ten věčný nespokojenec, ustavičně nějaké výhrady a námítky. "K čemu nám to vlastně bude dobré?" brumlal mrzutě, "zapamatovat si nějakých sedm čísel z deseti? Nebo ta morseovka a semafor? Kdy to budeme potřebovat? Tatínek to doma taky povídal, když jsem mu o nových bobřících vyprávěl!"

Dlužno říct, že Štourův tatínek byl věrnou podobou Štoury samotného, co se povahy týče. Nikdy nebyl s ničím spokojený! Když maminka vařila ráno kávu, hartusil, že by chtěl raději kakao nebo čaj. Když byla při obědě polévka s ryží, měl by v ní raději nudle! Štoura zdědil tatínkovu povahu dokonale.

Chlapci Štoura všelijak přesvědčovali, že se mýlí. Nebylo jim příjemné, že Štoura najednou haní něco, co vymyslel Rikitan. "Když nic jiného, tak se při takovém bobříku paměti aspoň trochu rozhybáš!" pravil mu Jirka. "Panečku, desetkrát se shýbnout, nadzvednout kámen, přečíst číslo - a zase uhnět dál, k dalšímu, není už jen takový závod dobrým cvičením ohebnosti?" Štoura pak už neříkal nic, ale brzy měla přijít doba, kdy mělo dojít i na užitečnost bobříka paměti. To už byl konec října a nastala doba brzkého stmívání a mlhavých dnů. Někdy drobně pršelo po celý den. Výpravy, naplněné v září ještě slunečním jasnem, jako by se kamsi ztratily.

Luďkův tatínek se nadále nevracel a doma o něm nevěděli, kde je. České úřady jen krčily rameny a nemohly podat rodině žádné uspokojivé vysvětlení. Po nějaké době Luďek opět začal chodit na schůzky a výpravy, ale už nebyl takový, jak ho chlapci znali z dřívější doby. Byl pobledlý, mlčenlivý - a někdy se hochům zdálo, že v jeho očích vidí slzy. To zejména tehdy, když se večer rozcházel z klubovny či z výpravy domů, do svých domovů, kde nikdo nechyběl...

59. JAK VYPADALA KRONIKA

Na každé schůzce si Hoši od Bobří řeky četli z kroniky popis nedělní výpravy, a ten, kdo ho psal, nešetřil různými šprýmy i obrázky, kterými svůj zápis vyzdobil. Však také ne každý z chlapců mohl kroniku psát! To už musel být vyzkoušený, osvědčený písmák, komu bylo napsání zápisu svěřeno! A když neuměl příliš kreslit, obrázky nakreslil někdo jiný - ale zase jen zručný kreslíř. A tak se plnily stránky kroniky utěšeně - a tato kniha vzpomínek se těšila vážností a úctě všech. Po skončení schůzky ji zpravidla vzal domů k sobě ten, kdo se přihlásil k dalšímu psaní o právě uplynulé schůzce. Leckdo přinesl kroniku obětavě i na výpravu, aby si ji hoši i tam ve chvílce volna mohli prohlížet a pročítat. Však také bylo co obdivovat!

Každá stránka měla jinou úpravu, byly v ní různé orámované řádečky, jiné byly dlouhé přes celou šířku stránky. A těch barviček! A ty orámované odstavečky, sloupky, čtverce i obdélníčky textu se zase ještě skvěle skvěly vodovými barvami, až zrak přecházel! Často se některá plocha, začínající třeba oranžově, znenáhla měnila do světle fialové barvy, jindy zase zelená do světle žluté a podobně.

Ale největší pozornosti se těšily legrační kresbičky Grizzlyho, který byl kreslířem nad jiné povoláním! Každý se jim musel smát, i kdyby nechtěl. Však také leckdo nejistý svým kreslířským uměním raději dal svůj zápis oživit kresbičkami Grizzlymu. A ten maloval rád, ochotně a vždy se zdarem. Ani Rikitan neskrbil pochvalou nad jeho uměním! Všichni chlapci při čtení a prohlížení

Strach nad Bobří řekou

kroniky zapomínali vždy alespoň chvíli na bědy denního života, které celému národu přichystal Nepřítel, a na všechny strachy z toho, co snad přijde, co se snad stane.

Vypukla strašlivá válka na život a na smrt a Nepřítel do ní postupně zatahoval pořád nové a nové země. Ale ty se bránily, Nepřítel, opojený počátečními vítězstvími, začal i platit hroznými ztrátami v řadách vlastního vojska - a to ho rozběšovalo až k zuřivosti. A jeho přísluhovači mu v pomstychtivosti ještě pomáhali.

Na ulicích musely být jen dvojjazyčné nápisy - a to ještě na prvním místě v řeči Nepřítele. Ve školách se žáci povinně učili jeho teč. A kdo se protivil čemukoli z toho, co Nepřítel rozkázal, tomu se zle dařilo. Znovu začaly i další hrůzné popravy. Každodenně se na nárožích objevovaly červené vyhlášky se jmény odsouzených k trestu smrti - a Hoši od Bobří řeky mezi nimi mimoděk a s obavami vždy hledali, neobjeví-li se mezi jmény i jméno Luďkova tatínka. Zoufalství, strach a neklid zachvátily znenáhla celou zemi. Byly všude, vnikly do každého města i malé vesničky, usadily se v každé rodině a byly samozřejmě i ve Staré čtvrti, donedávna po celé desetiletí tak spokojené a klidné.

Průvrženci Nepřítele, zrádci vlastního národa, členové Praporu, pak také prosadili na bezmocných českých úřadech, že ve městě musely být zrušeny i malé spolky mládeže, nikde zatím nehlašené - a že nadále budou vyvíjet činnost jen ty nenáviděné školní skupiny žactva, do kterých nechtěl žádný hoch ani děvče vstoupit.

"Tak teď máte ale už opravdu konec s tím vaším spolkem - co?" uštěpačně volali na Hochy od Bobří řeky Přístavní povaleči, aniž by si přitom uvědomili, že se bezděčně radí mezi nepřátele národa. Chlapci jen zatínali zuby, občas padla mezi nimi i Povaleči i nějaká ostrá slova, ba dokonce i rána, ale zatím se pořád ještě nic nedělo, len na schůzky a výpravy chodili s většími obavami a pokud možno ještě utajeněji, aby nebyli nápadní, a nikomu samozřejmě o své činnosti nepovídali.

Až jednou ale přece jen udeřil blesk.

60. ZTRÁTA KLUBOVNÍ VĚŽE

Nikdo by se byl toho nenadal! Nikdo nic podobného nečekal!

Byla středa, ve školách bylo odpoledne volno a tedy čas přeložených schůzek sdružení v klubovní věži. Vilík si právě dopsal úkoly na zítřek, složil si učení do tašky a zásuvky - a chystal se, že vyrazí na schůzku. Ale vtom někdo prudce zazvonil u dveří, a to nadto ještě několikrát za sebou, ač to nebylo zvykem - a pak ještě na dveře poplašeně zabušil. Co to má znamenat? Kdo to může být? Vilík pohlédl na hodiny - z jejich sdružení to nikdo nemůže být - vždyť na schůzku je ještě dost a dost času - tak kdo to tedy tak rámusí?

Ale přece jen to někdo z Hochů od Bobří řeky byl - a sice kyticák! Když mu vilík v překvapení otevřel dveře, vpadl dovnitř bez pozvání - a vyrazil ze sebe: "Vzali nám klubovnu! Nikam nechoď! Žádná schůzka nebude!"

"Cože? Žádná schůzka že nebude?" mimoděk opakoval jeho slova vilík, jako by nerozuměl tomu, co kyticák říká. "A klubovnu že nám vzali? Kdo?" vzal rozechvělého kyticáka za ramena, zatřásl jím a volal vzrušeně: "Kdo nám vzal klubovnu? Co to povídáš?"

"Nepřítelova policie!" šeptal teď vyděšeně kyticák, aby to vilíkovi rodiče nezaslechli. "Už byli u Rikitana, musel jít s nimi a vydat jim klíče od vrat věže - i nahoře v patře od dveří do klubovny - a - a hlavně byl s nimi Udačák - a taky několik Přístavních povaleců dole u vrat prý okounělo - a snad šli s nimi nahoru do klubovny!"

"No - a co bude dál?" vydechl bezradně vilík. "Říkal někomu něco Rikitan?"

"To víš, že říkal!" opáčil kyticák. "Neřekl toho moc, ale vzkázal tohle: máme se dnes večer v sedm hodin tajně sejít v Červeném dolíku. To už bude tma, nikdo tam v tu dobu už dávno nikdy nechodí - a nikdo nás tam neuvidí. A tam že se poradíme, co budeme dělat dál!"

Pak se kyticák obrátil k odchodu, ale ještě od dveří zašeptal výstražně k vilíkovi: "A nemáme prý už nosit naše klubovní košile!" S těmi slovy kvapně vyběhl ze dveří a nechal vilíka stát na prahu jako přimrazeného. A vilík tu tak stál ještě dlouho, otrávený tou zprávou, vyděšený, nerozhodný. Pak se převlékl z jejich šedomodré košile s bobříky - které začali opět nosit po zahájení Nepřítelovy služby mládeže, a převlékl se do obyčejné, jakou nosil do školy, a na ni si ještě navlékl lehkou bundu. Tak nebude doma mamince ani otci nápadný, nevšimnou si, že nemá košili klubovní. A když byl čas odchodu na obvyklou schůzku, rozloučil se spěšně ve dveřích a zmizel z bytu, rozrušený vším na nejvyšší míru. V houstnoucím šeru na ulici se potulovalo mezi hostejnými lidmi několik Přístavních povaleců. Ale nezdálo se, že by si vilíka nějak mimořádně

Strach nad Bobří řekou

povšimli nebo že by ho snad dokonce sledovali a někam za nim šli. Však také vilík nešel směrem ke Strašidelné věži a snažil se vypadat co nejklidněji a nenápadně. Jen žádné poplašení neprojevit, jen žádnou kvapnou chuť, žádný strach či něco podobného! Všim tím by se těm ničemu mohl stát jen podezřelý, jestli už vědí, co se na ně chystá, či co se vlastně dokonce už stalo! O několik ulic dále potkal Vilík Piráta. Ten už o všem také věděl. Mnoho spolu nemluvili. Obcházeli ulice opodál od věže a shledávali ostatní hochy. Panečku - jindy touhle dobou byli už v klubovně, schůzka bývala vždy už v plném proudu - a teď tady bloumají bezcílně a neužitečně ulicemi jako vyplašení ptáci, kteří přišli o své hnízdo a marně je hledají!

Tak prochodili celou dobu, co jindy trvala schůzka, a pořád se přitom přibližovali k Červenému dolíku, aby tam došli včas, jak Rikitan určil. Cestou ještě potkali Tichošlápka. Řekl jim, že už viděl jít k Červenému dolíku Jirku a Drobečka. Zpráva se zřejmě rychle roznesla.

Šero houstlo v tmu, a když se rozsvítily plynové lampy, zdálo se, že poslední zbytek denního svitu zmizel už docela. To světlo luceren tak působilo! Večer byl ponurý, větrný, tísnivý, jako celá ta událost, o které se tak náhle a nečekaně dozvěděli. Rikitan už byl v liduprázdném Červeném dolíku, a brzy sem dorazili i všichni zbylí hoši. A teď jen čekali, co jim Rikitan řekne, jak tu neuvěřitelnou úděsnou a zdrcující zprávu nějak snad napraví nebo vůbec vyřeší! V korunách řídce rostoucích stromů a v křoví harašil vítr. Tam daleko dole v ulicích blikaly plynové lampy ve větru.

A Rikitan začal mluvit. Tiše, ale důrazně. "Chlapci, ocitli jsme se v tíživé situaci, nebezpečnější než byla dosavadní, ztratili jsme střechu nad hlavou, tak jako už jednou v tomhle roce, ztratili jsme klubovnu. Přišli jsme taky o podstatnou část svého majetku; z našich sedmi stanů tam zůstaly čtyři, o jiných věcech ani nemluvě, jako lavičky, sedátka, stoly a vývěsky."

Usmál se trochu trpce a dodal: "Co to jen dalo starostí Vilíkovi l Jirkovi, než vydobyli zpět své dvě stoličky, ukradené jim Přistavními povaleči. A teď je tam máte všichni - a není naděje, že je kdy dostanete zpátky! Že je někdy vůbec ještě uvidíte...!" Ale přišli jsme ještě o něco víc: ztratili jsme teď už úplně jakés takés právo veřejně se stýkat, scházet se, konat výpravy! Na úřadě mi to řekli docela jasně. Je konec všemu - nebo má snad být konec všemu! Klubovnu nám úředně zapečetili - a my neseženeme jinou, i kdybychom v činnosti pokračovat směli!" Odmlčel se - a hoši spíše jen cítili, než aby ve tmě Rikitanovi do tváře viděli, že čeká na nějakou jejich odezvu, na to, co zde právě řekl.

Chvíli bylo ticho - ale potom odezva přišla! A nebyl to nikdo jiný, než známý rebel a věčný nespokojenec Štoura! Ale tentokrát byli všichni rádi, že promluvil! "Naše úřady nám činnost zakázaly -ale to jen proto, že jsou pod vlivem a kontrolou Nepřítele! A toho poslouchat nemusíme!" řekl vzpurně. "Je plno věcí, co se nesmí, a přece se dělají, i když je Nepřítel zakázal. Jednou jsme slíbili našemu sdružení věrnost - a taky ji dodržíme! I když to bude hrozně těžké - a jistě i nebezpečné! Já jsem pro to, abychom v naší činnosti pokračovali tajně dál, abychom se nerozcházel! Už nikdy by se nám později nepodařilo sejít. Co tomu říkáte?"

Po jeho řeči nastal mezi hochy šum - to jak se snad mezi sebou dohadovali či co - ale nahlas nepromluvil nikdo. Snad v první chvíli nikdo ani nevěděl, co by měl říct. Až Rikitan sám potom promluvil. "Věrnost je krásná vlastnost!" řekl. "A já jsem rád, Štouro, že jsi nám ji připomněl. Budeme tedy v té nebezpečné hře pokračovat. Budeme se i nadále scházet, tajně ovšem - a zatím nevím kde - ale budeme! Naše sdružení Hochů od Bobří řeky nesmí zahynout. Možná, že při tom nebudeme všichni, leckomu z vás rodiče účast na naší činnosti třeba nepovolí - ale naše Píseň úplňku se jednou snad přece jen zase rozezní, i když třeba oslabeně! A dejte pozor: vyhlášený bobřík věrnosti platí nadále - podaří-li se vám do příštích prázdnin v činnosti vydržet a Píseň úplňku tam na pasekách zpívat, všichni ho budete mít uloveného!"

Rozpovídali se pak tiše, spiklenecky, ale nadšeně. Ano, budou v činnosti pokračovat! Jejich sdružení nesmí zahynout. Budou překonávat všechny překážky a nebezpečnosti! Budou také mlčet, kdyby se jich někdo vyptával - a souhlas rodičů určitě všichni získají. Vždyť nebudou dělat nic špatného - určitě nebudou dělat nic nedobrého - ve škole se budou dobře učit, nikdo nemůže nic namítnout! V době, kdy v klubovně už schůzka dávno skončila, oni se zde teprve rozcházel, pod černým zamračeným nebem - a šli domů po jednotlivcích, ale skoro bujaří, jak nad osudem snad vyhráli! A v neděli se sejdou na tábořišti u pokřivených borovic, za každého počasí, i kdyby pršelo, a tam se uradí, co bude s jejich sdružením dále, kde se budou scházet během týdne - a vůbec, jak svou utajenou činnost znovu začnou. Přitom ale všichni věděli, že to nebude ani trochu lehké.

61. CO VŠE ZŮSTALO V KLUBOVNĚ

Strach nad Bobří řekou

Neděle byla zase naštěstí ještě slunná, i když slunce už příliš nehřálo a celý kraj byl jako by ponořený do stříbritého oparu. Také vzduch voněl docela jinak než zjara nebo v létě. Pavučinky babího léta táhly kolem a chlapci mávali neviditelným pavoučkům-cestovatelům na nich. Z listnatého lesa za okrajovými borovicemi byl cítit pach vadnoucího listí. Také vůně materiďoušky se dala ještě vystopovat.

Rikitan zopakoval ještě tu část bobříka paměti, v níž bylo deset kamenů v řadě s čísly pod nimi, teď už ovšem jinými. Ani tentokrát ho zatím nikdo z hochů neuložil, ale výsledky byly už přece jen trochu lepší než posledně.

"Tak vidíte, co může špatná paměť způsobit!" pravil pak Rikitan. "No jen řekni, Piráte, jak to bylo! Jak jste to s kyticákem vymňoukli!" Nikdo zatím nevěděl, co Rikitan svou výčitkou chce naznačit, ale záhy se to dozvěděli všichni, když se na Piráta a kyticáky podívali. V jejich tvářích byl vidět zmatek, rozpaky a snad skoro až zděšení.

"No - nechali jsme ji tam - ve skřínce, na zadní polici..." řekl těžce a neochotně Pirát, a když se hoši dívali trochu nechápavě, dodal: "Kroniku! Za celý letošní tábor. Já jsem ji tam donesl kyticákovi, že do ní napíše jména pod vylišované květiny - a zapomněl jsem mu to připomenout, že mu ji tam nechávám - on si ji měl ještě večer vyzvednout - a když jsem se ho potom druhý den ve škole ptal, jestli si ji vyzvedl, tak říkal, že si ji vyzvedne na schůzce - no - a tak kronika zůstala v klubovně, ta je teď zapečetěná, ztracená, a s ní i kronika! Zůstala tam!"

To byla velmi nedobrá zpráva pro všechny chlapce. Kronika, jejich nejvzácnější kniha, letos ještě vydařenější než ta z tábora prvního! Plná veselých Grizzlyho obrázků, i zápisů na dvě tři stránky za každý den tábora, a každá ta stránka zase plná barev, a vypadala jinak než kterákoli předchozí. A teď má být - nebo vlastně už je - ztracená! První tři kroniky, psané od založení sdružení až do konce letošního školního roku, měl Rikitan z opatrnosti u sebe doma. Nevěřil příliš zámkům ve vratech věže ani ve dveřích klubovny, zejména po před táborovým podivném požáru ve špici věže. Ale koho by napadlo, že se čtvrtá kniha, z letošního tábora, stále ještě doplňovaná, a nošená na potáborové výpravy a schůzky, ocitne tak náhle -během dvou či tří dnů - v takovém nebezpečí?

"Jak jste takovou hloupost mohli udělat?" soptil na Piráta a kyticáky zlobně Šťoura.

"A tebe by napadlo, co se stane?" hájil se chabě Pirát. "Vždyť až do letošního jara jsme tam kroniky nechávali pořád, a všechny tři -až potom je brávil Rikitan po schůzkách vždycky domů..."

Luděk, jehož tatínek se právě v těch dnech vrátil domů, řekl: "Nic naplat, pokusme se napsat a nakreslit si celou táborovou kroniku znovu - dokud si ještě pamatujeme, co a jak v ní bylo!"

I když to byl nápad téměř neproveditelný, každý s tím souhlasil. "Já si pamatuju, jak jsme hledali ty kytiky na bobříka barev!" volal Jirka. "A jak jsme tam vzadu slyšeli hlasy těch mizerů!"

Tichošlápek hlásil snaživě: "Já mám v deníku několik řádek o každém dnu tábora!"

Také Grizzly se přihlásil: "Vím skoro o každém obrázku, co jsem na táboře do kroniky nakreslil! Namaluju ho znovu!"

Každý chlapec hýřil nápady, i ochotou je splnit - a přesto cítili, že už to nebude ta kronika pravá, původní, psaná a každodenně na táboře vždy znovu všemi prohlížená a čtená. Ale nikdo si to nechtěl před ostatními přiznat - a Rikitan nechtěl chlapcům svými pochybami kazit chuť do té skoro marné práce. "Ještě štěstí v neštěstí, že aspoň tři strany jsme mezi vámi zachránili - dobře, že jste je na poslední schůzku do klubovny nedonesli."

"Snad se tam jednou pro to všechno přece jen ještě vrátíme!" vzdychl prorocky Jirka, ale v duchu tomu sám nevěřil - a také nikdo jiný.

Ještě na téže výpravě si hoši s Rikitanem umluvili podivné a nezvyklé místo pro další oddílovou schůzku, která bohužel bude opět pod širým nebem: ve vzdálené starobylé části města, snad ještě starší než byla Stará čtvrť, ale měla případné uklidňující jméno "v závětří". Pak se za soumraku po malých skupinkách vraceli domů. Nikdo si jich nevšiml, ani Přístavní povaleči ne, protože je ve večerní tmě nepoznali.

62. JISKŘIČKA NADĚJE

Malá část města, zvaná v závětří, byla snad ještě starší a s uličkami a plácky a zákoutími ještě spleťtější než Stará čtvrť, kde hoši byli domovem. Bydleli tam většinou jen velmi staří lidé, snad tu nikde nebyla ani žádná škola - a po nějakých Přístavních povalecích zde nebylo ani potuchy.

Od první schůzky - takřka pod širým nebem - v zákoutí u tajemného průjezdu do ještě tajemnějšího jakéhosi dvora, spíše jen v přítomí tušeného, si sem hoši navykli chodit i ve dnech, kdy nebyla pravidelná schůzka. Ale cítili, že

Strach nad Bobří řekou

nesvedou být jeden bez druhého. Postávali nebo sedali na otlučené zídky, jimiž bylo zákoutí lemováno, tiše si povídali o svém osudu, i zase prohlíželi, čím kdo přispěl do nově tvořených náhradních listů ztracené kroniky. Nikomu zde nebyli nápadní, nikdo je nepozoroval, ani je odtud nevyháněl. Opravdu zde byli jako "za větrem".

Ale po své klubovně ve věži toužili ovšem i nadále - a to zejména s příchodem studených deštivých dnů, s brzkým soumrakem, který syčící plynová lampa ještě urychlovala. Pro všechno na světě, mít tak klubovnu! Ale o tom se jim nesmělo ani zdát!

Až jednou přišel Rikitan s něčím, co snad mohlo alespoň částečně splnit jejich žhavou touhu po nějakém přístřeší. To už byla asi třetí nebo čtvrtá pravidelná schůzka zde pod rozsvícenou lucernou. Ten celý den drobně pršelo a mžilo už od rána a touha hochů po nějakém přístřeší, sebehorším, jen kdyby na ně nepršelo, byla ještě žhavější.

"Něco jsem našel!" pravil Rikitan, a usmál se přitom tak, jak ho za dřívějších dob vidávali chlapci často. "Mohli bychom se snad scházet tady někde pod střechou, ne jenom u téhle lampy nebo v tom tmavém a studeném průjezdu!" Hoši zanechali hovoru i prohlížení zárodků náhradní táborové kroniky a shlukli se do těsného kroužku kolem Rikitana. "Kde - Rikitane - kde? Řekni nám, kde to je - kde by to bylo - a smělo by se tam? A nevyženou nás odtamtud? A co Udačák? Nedožví se o nás?" Otázky jen pršely a hoši hltali každé Rikitanovo slovo. "Tady nablízku je nějaký starý hostinec," pokračoval téměř šeptem Rikitan, "starý jako jeho majitel - a vůbec jako všechno vokol tudy. Chodí tam několik občanů, a to ještě vždycky až večer po práci. Tam bychom snad mohli mít klubovnu!"

"Ale to bychom ji vždycky museli vyklidit," prohodil trochu zklamaně Štoura, "vždycky hned, jak by k večeru začali do hostince chodit hosté!?"

"Nescházeli bychom se přímo v tom hostinci!" uklidnil jej Rikitan. "Za ním vzadu je malý dvorek s přístavkem, a vchází se do něj zvláštním vchodem! Nemuseli bychom ani procházet výčepní místností. Nikdo z hostů - pokud by tam vůbec nějakí byli - by nás neviděl ani přicházet, ani odcházet. A pro Udače a pro Přístavní povaleče je to sem příliš daleko a zastrčené, než aby se o nás dozvěděli! Nemuseli bychom se bát!"

Po těch Rikitanových slovech zanechal už i Štoura svých námitek, plných různých pochybností - a mlčel. Ale ostatní hoši se rozdychtěně ptali: "A kde to je, ten hostinec? A můžeme se tam jít podívat hned teď? A to nás tam nechají zadarmo, nebo budeme muset něco platit? A co naše vývěsky? Budeme si tam smět dát vývěsky o lovu bobříků, o docházce - a ty všechny ostatní, jak jsme je mívali ve věži?" Rikitan na příval otázek ani nestačil odpovídat, ale všechny jeho odpovědi byly celkem příznivé. "Žádné placení nebude!" řekl jen. "Občas si tam koupíme někdo nějakou limonádu, aby z nás pan hostinsky měl přece jen trochu nějaký užitek - a tím to bude vyřízené!"

Chlapci jásalí - a jejich radost byla ještě větší, když Rikitan konečně prohlásil, že se tam tedy ještě teď půjdou podívat! Vykročili z průjezdu do tmících se uliček, všelijak kroucených, několik jich prošli - a pak se zastavili před starobylym domem, jaké zde ostatně byly všechny. Přízemními několika okny, zakrytými záclonkami, prosvítalo světlo. Do domu vedl poměrně úzký průjezd, na levé straně své poloviny přerušený vchodem dovnitř domu na schodiště.

Už cestou sem dával Rikitan hochům šeptem pokyny, jak se mají chovat při svém příchodu sem. Žádné radostné halasení a bujaré povykávání! Žádné nápadné pobíhání kolem vchodu. Větší chlapci nechtě nenápadně zabočí rovnou do průjezdu - a tím pak dále na dvorek. Tam ať na Rikitana počkají. Ostatní hoši půjdou s Rikitanem přímo do dveří hostince. Tam slušně pozdraví, a budou čekat na Rikitanovy další pokyny. Bylo to jasné a nikdo tedy neměl žádné dotazy. A jak Rikitan určil, tak se i stalo. Rikitan vkročil do prázdného hostince jako první a zamířil ke klimbajícimu hostinskému. Něco s ním pohovořil a pak se přes výčep vydal s hochy do zadní části místnosti. Vyšli do úzké chodbičky, která vedla na dvorek - a tam se setkali s ostatními. Rikitan vzal cestou od hostinského klíče - a když si hoši zvykli na tmu dvorku, objevili v něm malý zděný domek, zřejmě patřící k hostinci.

Rikitan odemkl jednokřídlé dveře - a když otočil vypínačem, který po chvilce tápání nahmatal, spatřili hoši ve světle žárovky menší místnost s několika stoly a lavicemi podél stěn. Radostnými očima přelétli celý ten útulný prostor a tiše se rozjásali. Jen Štoura přejel ukazovákem jeden ze stolů a když uviděl začerněnou špičku prstu, pravil tiše: "Už tady asi dlouho nikdo nebyl!"

"To je jen dobře!" usadil ho Rikitan. "To je znamení, že sem nikdo nechodí a že tady nemůžeme být tedy nikým a nikdy rušeni!" Při těch slovech vytáhl z tašky složku starých novin a rozdal je chlapcům, aby jimi stolice a lavice utřeli.

Strach nad Bobří řekou

Pustili se ochotně a radostně do rychlé práce. Pak se rozsadili kolem stolů tak, aby na sebe všichni vzájemně viděli, nikdo aby neseděl zády k někomu jinému - a Rikitan slavnostně prohlásil: "Tak tohle snad bude naše nová klubovna! Daleko od Staré čtvrti, snad i trochu menší než naše bývalá ve věži - ale přece jen to je střecha nad hlavou - přece jen to je klubovna - u nikdo o nás neví! Jak jí budeme říkat?"

"V závětří!" vykřikl bez rozmyšlení Pirát. A to jméno jí pak už zůstalo. Na jak dlouho? To nevěděl nikdo, ale v té radostné chvíli o tom nikdo ani nepřemýšlel. Měli klubovnu!

63. KLUBOVNA "V ZÁVĚTŘÍ"

A pak zase počaly dny podobné těm, které chlapci znali z doby, kdy si zařizovali klu-hovnu ve věži, dny plné nové chuti do práce, plné nadšení a dobré pohody. Stěny místnosti se začaly plnit nejrůznějšími vývěskami, výstřižky z časopisů a novin, pojednávajícími o přírodě, vše barevně vyzdobené, orámované pastelkami. Mezi tím vším byly listy stromu a keřů, donášených sem z nedělních vyprav, i z parků Staré čtvrti. Voněly "podzimní vůní", neboli začínajícím usycháním a tlením. A tím vším se stávala ta skrovná zastrčená světnička teprve tou pravou klubovnou, tak jak si ji vždy hoši představovali - a jak si ji představují i teď a všude hoši a děvčata, toužící po něčem podobném: po útulnému kamarádském prostředí, kde není špatnosti ani falše, kde si jsou všichni rovni a všichni jedné mysli.

Pak Rikitan vypsál soutěž: "Kdo přinese do příští schůzky na staré kreslicí čtvrtce pět nejkrásnější zbarvených listů různých křovin nebo stromů?" A chlapci sbírali a vyhledávali ty nejbarevnější, nejpěknější - a Rikitan měl věru těžkou práci seřadit odevzdané čtvrtky od těch nejpestřejších až po ty temné a málo barevné. Nakonec všechny odevzdané čtvrtky rozdělil na tři skupiny: nejkrásnější, středně pěkné a jen málo vybarvené.

Jindy zase přiměl hochy, aby sbírali různé podzimní plody keřů a stromů, vyskytující se ve volné přírodě. I tím byli hoši na výpravách zajímavě a pěkně zaměstnáni. Z lesklých kaštanů a žaludů vyráběli v klubovně všelijaké žertovné figurky, jednou kytičkář překvapil ostatní hříčkou. Napřed vyzval všechny, aby na chvíli odstoupili od stolů. Pak z papírové krabice vysypal na stůl hromádku kaštanů a žaludů, vzájemně je promíchal a řekl: "Dívejte se na ně jednu minutu a pak každý napište, kolik kaštanů a kolik žaludů na hromádce je! Nikdo k ní nesmí jít a probírat se v ní. Jen očima je můžete počítat, nebo odhadovat!" Díval se přitom na hodinky a když minuta uplynula, shrnul kaštiny i žaludy zpět do krabice a pravil: "Tak - a teď vám dávám takové dvě minuty na to, aby každý z vás sám a zvlášť na svůj papírek napsal odhad!"

Rozumí se samo sebou, že nikdo - ba ani Rikitan - neodhadl přesné množství toho kterého druhu plodů. Pak jim je kytičkář prozradil: kaštanů bylo dvacet osm, žaludů šestnáct. "U všech vousů!!" vztekal se Drobeček, "a já jsem to zrovna takhle chtěl napsat - opravdu jsem to tak chtěl napsat - já nevím, co mě to napadlo těch kaštanů napsat čtyřicet a žaludů pětadvacet!!" Odhodil zlobně tužku na stůl a tvářil se tak zklamaně, že se všichni chlapci museli smát. Někdy se hoši ještě pokoušeli sestavovat kronikové stránky za ty, jež navždy zůstaly v zapečetěné klubovně ve věži. Ale čím více se k dřívějším zápisům ve vzpomínkách vraceli, tím těžší bylo si na nějaké další podrobnosti vzpomenout. A tak hoši víc a víc docházeli k názoru, že udělat kroniku sice novou, náhradní, ale přece jen přesnou, je vlastně nemožné, i když zápisů bylo v nových listech i tak utěšeně.

Vrata klubovní věže ve Staré čtvrti zůstala zapečetěná papírovými pásy s hrůzným znakem Nepřítele. Jen prach a špína se na nich usazovaly. Ale nikdo neměl ani chuť, ani odvahu se k nim být i jen přiblížit. Hrůza z toho všeho čísel, a přece to byl jen znak, natištěný razítkem na kusu papíru! Ale jeho porušení znamenalo smrt!

Přístavní povaleči při setkání s některým z Hochů od Bobří řeky často posměšně pokřikovali. Většinu z nich znali, i když už své šedomodré košile dávno nenosili. A Žanda Lubeš volal: "Tak už vám sklaplo, viďte - máte konec se vším - i s tou vaší Sluneční zátokou!"

A stejně ji jednou objevíme - a obsadíme - na to můžete vzít jed! Letos už to nebude, ale na jaře a v létě s pátráním po ní znova začneme - to se nepleťte!" V hoších vždy vřela krev při takových řečech, ale na radu Rikitana se nikdy s chvastounem nepouštěli do hádky. "Jen je nechte mluvit!" nabádal je Rikitan, "však na ně taky jednou dojde! Hlavně zachovat klid a rozvahu. Jim se nemůže nic stát, nám ano!"

Strach nad Bobří řekou

64. RODÍ SE NEBEZPEČNÝ NÁPAD

Podzimní dny ubíhaly a zvolna se měnily v zimní. Ale ani v tu dobu nepolevovali Hoši od Bobří řeky ve své činnosti! Nebylo jediné schůzky, na kterou by Rikitan nebo i někdo z hochů nepřišel s nějakou novou hrou nebo třeba jen s hříčkou, která tříbila mysl a rozšiřovala jejich vědomosti. Vývěškové desky na stěnách se nadále plnily novými výstřižky z novin a časopisů, pokaždé také přinesl některý chlapec zajímavé zprávy, vyslechnuté v zakázaném zahraničním rozhlase a prozrazující, že Nepřítel na východní frontě trpí těžkými porážkami. Povinná služba mládeže, údajně sportovní, kterou nařídil Nepřítel, se nadále jen velmi těžce prosazovala. Žáci museli přinášet z domova omluvenky, když některé cvičení vynechali. A to nikoho nebavilo, netěšilo. Rikitan nějakým zázrakem vymodlil na Nepřítelově ústředí této služby, že chlapcům jeho sdružení se bude počítat docházka do schůzek tak, jako by byli přítomni této nenáviděné službě. Za tu úžasnou vymoženost se však musel zavázat, že bude jejím bezradným instruktorem vypracovávat programy k činnosti - a bylo opravdu jen málo případů, že se hoši na některém hromadném podniku této služby přece jen museli ukázat. Činili tak ale rádi, protože bylo přece jen o trochu strachu méně. Jen o návratu do věžní klubovny nesmělo padnout ani slůvko. Ta zůstávala nadále zapečetěná. Přístavní povaleče velice nelibě překvapilo, když viděli, že Hoši od Bobří řeky směji fungovat. Často stopovali některého z nich, zejména ovšem ve středu, neboť celkem správně věřili, že Hoši od Bobří řeky musí mít někde novou, náhradní klubovnu, když o starou - ve věži - přišli. Jenom ale kde?

Spolky a kluby mládeže, podobné jejich sdružení, už byly jeden za druhým zrušeny, rozpuštěny, jejich vedoucí pozatýkáni, majetek zabaven, údajně prý pro mládež Nepřítel, která válkou domněle strádala. Stany, klubovní zařízení, lodě vodáckých klubů, ba i táborové nádoby, vše muselo být odevzdáno a bylo odvezeno na jakési místo, a nikdo vlastně pořádně nevěděl, co se s těmi zabavenými věcmi bude dít! Jen Udačák to vše asi velmi pravděpodobně věděl, protože se více než horlivě účastnil takových zabavovacích akcí. Byl při většině z nich - leckdy je dokonce i sám řídil! Šířil také nadále po Staré čtvrti strach. Každou chvíli někoho udal, že vede proti Nepříteli urážlivé řeči - a takový nešťastník pak protřpěl těžké chvíle, než se mu jakž takž podařilo úřady přesvědčit, že nic protizákonného neřekl.

Mnoho občanů bylo přesto zatčeno a zmizeli neznámo kam. Luďkův tatínek, který se po dlouhé době odkudsi vrátil, byl jako vyměněný, zamklý, s nikým nechtěl mluvit - jen několikrát doma prohodil, že viděl a prožil takové věci, že na ně nezapomene do smrti, a nic o tom všem nemůže a ani nesmí říct!

Na novou klubovnu v závětrí si hoši pomalu už začínali zvykat, i když tak pěkná jako ve věži nebo dokonce u modrého hrozu nebyla. Ani všechny ty vývěsky a výstřižky, které sem hoši nosili, z ní tu pravou klubovnu nikdy nemohly vykouzlit.

Když větrník přinesl zprávu, že kdesi na trhu až na druhém konci města viděli muže, který na rozprostřené plachtě prodával starší stany a různé věci zabavené větším spolkům, chlapci tam občas hlídkovali, jestli nebude prodávat i stany jejich. Zůstaly ve věži přece čtyři! Také knížky s razítky spolků měl prý ten neznámý člověk na plachtě rozložené a prodával je za babku! Co kdyby mezi nimi byla i jejich kronika? Nikdy však na trhu onoho muže sami nezastihli, jen při opatrném dotazování u trhovců vtušili, že neznámým prodávacem je Udačák, i když neměl právě bundu s červenými pruhy.

"Do té naší věže bych se ještě aspoň jednou rád podíval," pravil na kterémsi schůzce Stopař, "jestli tam ty naše věci ještě jsou!"

"Ale vždyť můžeš! Můžeš se tam podívat!" trochu vtipkoval Štoura. "Když seženeš žebřík asi tak deset metrů dlouhý, tak se tam můžeš podívat oknem! Nebo si udělej maličkou vzducholeď, se kterou bys věž oblétał a do oken se díval, kolikrát bys chtěl!" Nikdo si jejich hovoru a Štourova vtipkování příliš nevšímal. Nebyla zrovna nálada na nějaké žertování. A přece se z toho vyvinulo během doby něco, co mohlo leckoho stát snad i život! Co jen to toho Stopaře napadlo!?

65. VÁNOČNÍ NADÍLKA SE BLÍŽÍ

Dny mýjely do nekonečna a byly stále tmavší a kratší. Chlapci už si ani nedovedli představit, že jednou zase bude ještě svítit a hrát slunce a oni že se budou prohánět v ulicích, a hlavně za městem jen v šortkách. V městských zákoutích se objevily vánoční stromky.

"Jestlipak se nám vydaří naše vánoční nadílka tady v závětrí stejně jako ta minulé ve věži?" mudroval Jirka a větrník k tomu toužebně dodal: "Jak rád bych se tam ještě jednou podíval!"

"Co ono tam teď asi je!?" uvažoval Stopař. "Teď je tam ticho, tma, jen ty

Strach nad Bobří řekou

všechny naše věci tam odpočívají - a čekají, až tam snad zase přijdeme!" "Jestli tam ovšem vůbec někdy přijdeme!" připomenul varovně Štoura. Musel vždycky zkazit kdejakou jiskěrku naděje.

Neděle, na kterou si umluvili konání vánoční nadílky, se příliš nelišila od předchozích dnů. Jen sněhu trochu napadlo, celé město jím bylo jakoby pocukrované a když za soumraku lampáři rozžehli plynové lampy otočením jejich plynového kohoutku, dostávaly ulice, uličky, průchody, dvorky a plácky pohádkový vzhled. I tady v závětrí a ve Staré čtvrti tomu tak bylo. Všude se šířila vůně pečeného cukru, mísila se do dechu jehličnatých stromků, jež se kupily k prodeji na náměstíčkách. Však také jeden z nich chlapci koupili v blízkosti klubovny v závětrí, donesli ho do svého nového přístřeší a tam přistrojili. Každý z hochů přinesl z domova nějakou okrasu a ještě další prikoupili. V krámech se blýstěly z výkladních skříní do zešeřelých ulic u uliček okrasné koule na stříbrných i zlatých řetězech, někde na prodej, jinde jen pro ozdobu vykladu. Nebylo snad jediného krámu, kde by taková blýskavá výzdoba chyběla. Byl to čas těšení, příprav k nejkrásnějšímu dnu roku, ke Štědrému večeru - a každý člověk, i ten nejstarší a nejmrzutější, se srdcem ztvrdlým těžkým životem, v těch dnech tak trochu a alespoň přechodně zapomínal na všechny nesnáze, kterými Nepřítel dusil celou zemi. "Jednou bude zase dobře - uvidíte!" těšil chlapce Rikitan. Dodával jim důvěru ve šťastnou budoucnost - a oni mu věřili! Vždyť to byl Rikitan!

A zase - jako už vánoce předchozí - si připravovali vzájemně různé dárky, ručně vyráběné a šité notýsky s deskami z březové kůry, vyřezávané totemky, modely stanů na podsadách, barevné čtverečky na nové bobříky z druhé třináctky a další a další drobnůstky. Kytičkář připravoval pro každého knížečku se třinácti různými vylišovanými květinami ze Sluneční zátoky, kde rostly v tisícových záplavách. Větrník s Pirátem vyráběli pro celé sdružení věrný model táborové kuchyně, pro který z plíšků vyrobili i kotle s pokličkami, vedle pak malé hraničky jakoby našťipaného dříví ze sirek.

Vilík s Jirkou připadli na zvláštní nápad: vyrobí barevně svítící svíčky! v drogeriích sháněli barviva v prášku, zápalky s bengálským plamenem a mísili je a strouhali do roztaveného vosku příslušných svíček. Z toho pak lili do skleněných trubiček od léků nové svíčky. Ale nevedlo se jim a jejich práce byla marná! Když je zkoušeli, jak budou hořet, svíčky svítily - a to ještě velmi špatně - docela obyčejným světylkem, i když ve vosku, ze kterého je vyrobili, byly ty různé přísady! Jak tím oba byli zklamaní! Tolik se těšili na překvapení ostatních, až jejich vylepšené svíčky zazáří do šera klubovny čarovnými barevnými plamínky!

Ani v neděli, kdy se vánoční nadílka konala, se zimní počasí nezměnilo. Sníh neroztál, jak se ve městě zpravidla stávalo, nebyla z něj špinavá šedohnědá kaše, ale zůstal bílý a tuhý, třebaže nemrzlo! "Uvidíte, že přijdu v kratasech!" volal na předvánoční schůzce Mirek, ten nadšený vyznavač šortek - a všichni mu to věřili. Snad ještě nikdy ho neviděl v dlouhých kalhotách! Snad je možná ani neměl doma v šatníku. A vždycky musely být co nejkratší, jen aby měl své silné a rovné nohy od sluníčka opálené co nejvýše. Tolik si na tom vždy zakládal!

To byl ostatně zvyk celého jejich sdružení už od první nadílky, že se v ten významný klubovní den scházeli v kroji, s nahými koleny, samozřejmě v ponožkách. Podkolienky u nich nebyly v oblíbě. A ti, kterým rodiče nedovolili takhle do klubovny jít, se tam z dlouhých kalhot do šortek prostě převlékli, nelitovali trochu námahy.

"Opět tedy začínáme společně naši vánoční nadílku!" zahovořil pak Rikitan, když se hoši ztišili a sesedli kolem dvou k sobě přiražených stolů. "Jsem rád, že jste tady všichni, že jste zůstali našemu sdružení věrní, i když nám mnohé věci naší činnost kalí a působí starosti." Narážel na ztrátu už dvou kluboven, na trvalé nebezpečí ze strany Nepřítele, na starosti a obavy jejich rodičů.

"Byl by to zrádce," vybuchl prudce Štoura, "kdo by teď, v takové době naše sdružení opustil!" A Pirát k tomu dodal: "A proč by to taky dělal? Proč by kdo z nás měl náš kruh opouštět? Kde by našel lepší kamarády - a - a zajímavější činnost?"

"A jak by vypadaly asi prázdniny takového nerozumy!?" mínil Grizzly, "kdyby v létě nemohl být s námi ve Sluneční zátocě?" všichni chlapci nadšeně tleskali, ale Rikitan už opět počal mluvit:

"Mám radost, že všichni tak hezky o našem sdružení smýšlíte!" řekl. "Každé slovo, které jste zde pronesli, je pravdivé, správné! Nemohli jste to ani vyjádřit líp!"

Rozsvítili potom vánoční stromek a prskavky, přičemž Jirka s Vilíkem znovu litovali, že se jim nevydařil jejich nápad se svíčkami barevně svítícími. Ale

Strach nad Bobří řekou

i tak hezky zářily do přitmí klubovny, když na Rikitanovo přání Tichošlápek zhasl elektrické světlo - a jen stromek šířil tajuplnou záři do prostoru. Když přezpívali několik koled i písniček od táborového ohně ze Sluneční zátoky, začali s rozdáváním dárků. Tak jako na minulé vánoční nadílce, i tentokrát každý z chlapců dal alespoň jeden dárek každému z ostatních, a tak se sešla hromada balíčků, krabiček a svítek i obálek s nejrůznějším, ale vždy překvapivým obsahem. Hoši ukazovali jeden druhému, co kdo v balíčku našel, dohadovali se, kdo asi ten či onen dárek vyráběl, u divení i radosti nebylo konce. I plno smíchu bylo.

Řeč se pak stočila na loňskou vánoční nadílku, jaká že byla - to ji konali ještě v klubovně u modrého hroznu. Hodně se také mluvilo o dárku Luďkové, věnovaném celému sdružení. Bylo to několik listů pro náhradní táborovou kroniku, teď beznadějně ztracenou v zapečetěné klubovně ve věži. V posledních týdnech příliv náhradních listů už ustal, nikdo si už nemohl na nic vzpomenout, co vše se odehrávalo - až teď Luděk přinesl zase ještě tolik záznamů o událostech, o kterých předtím nenapsal ještě nikdo!

"To musí přijít do kroniky!" bouřil Pirát, a Rikitan s tím samozřejmě souhlasil: "Jistěže listy zařadíme k těm, které jste už napsali, vždyť jimi kroniku obohacujeme zase o tolik nových podrobností. A jestli ještě někdy se vůbec dočkáme toho, že získáme zpět i kroniku původní, psanou ještě na táboře, přidáme k ní i všechny ty vaše náhradní listy, které jste do ní dodatečně napsali a namalovali. Nikdo jste nepracoval zbytečně, nadarmo."

66. NEBEZPEČNÝ NÁPAD

Zbytek prosince a počáteční lednové dny se vlekly pomalu a neradostně. Nepřítel si počínal hrubě a pánovitě. Lidé byli zastrašení, radost a veselí jako by se ztratily ze světa. A skoro každý den hlásily ryčné pochody z pouličních tlampačů nová vítězství, nově dobytá území, další potopené válečné lodi těch zemí, které se postavily na odpor. Zdálo se, že ani sama příroda není srozuměna s tím, co se děje. Počasí nebylo ani trochu zimní, spíše připomínalo svými mlhami podzim. Sněhu bylo zase už málo, lyže a saně i brusle hochů odpočívaly kdesi v komorách, jako by pořádná zima tentokrát snad ani nemínila nastat. Nepřítelovi vojáci ve statisících rozlezlí jako kobylky na pláních dalekých východních bojišť mrzli a hynuli v krutých mrazech, ale tady nebylo po mrazu a sněhu skoro ani památky. Jen mlhy, mlhy, zasmušilé černé nebe a brzké soumraky se ukládaly nad městem. A snad to byly právě ty podivné nezimní večery, zahalené do mlhavé tmy, co jednomu z chlapců kteréhosi dne vnučko takřka úděsnou myšlenku. Byl to Stopař.

Vraceli se právě v jednom z těch ponurých večerů z klubovny domů - a byli tři: On - Stopař - a Vilík s Jirkou. Měli kus cesty společný. Mlha páchla špinavou vodou, blízko odtud teklo jedno z ramen řeky. "Máte chvíli čas?" zeptal se podivným hlasem Stopař. A aniž by čekal odpověď, pokračoval v řeči: "Pojďme se podívat ke věži! Je to odtud sice dost daleko --ale když půjdeme rychle..." Na schůzce toho dne právě více než kdy jindy totiž na věžní klubovnu vzpomínali, představa, že by se mohli alespoň na chvíli ocitnout v její blízkosti, třebaže jen zvenčí, byla tím lákavější. "Já bych šel!" zahuhlal Jirka do ohrnutého límce zimníku. "Co ty, Vilíku - šel bys?" Vilík jen mlčky přikývl a po chvíli jakéhosi váhání ještě řekl: "No - no, šel bych - půjdu!"

Změnili trochu směr chůze a protože šli rychle, brzy za sebou zanechali ztichlou část města v závětrí. Trochu bloudění, doprovázeného šeptaným hovorem - až ucítili znovu pach vody, rybiny. Tady někde by už měla být věž! A také byla! Tyčila se v mlhavé tmě jako strašidelné stavení, vysoká, osamělá, na náplavce říčního ramene. Vilík ani Jirka tu nebyli od té doby, kdy byla věž úředně zapečetěna - a teď jsou zde tedy od té události poprvé.

Přicházejí opatrně blíže. Nesleduje je nikdo? Snad ne! Přístavní povaleči jsou už zalezlí kdesi na svých dvorečkách a v průjezdech - a kdo jiný - nebo dokonce dospělý - by zde co pohledával? Už jsou skoro u vrat věže. Ještě několik kroků - několik metrů! Něco se na vratech bělá. Co to je? "Nějaký nápis nebo co?" míní Jirka - ale zkušený Stopař zasykne: ..Jakýpak nápis? To je pečeť, úřední pečeť. rozumíš, aby dovnitř nikdo nemohl! Tak je to, holenku!"

"Tak mít baterku!" zatoužil Jirka. Ale Stopař ho zase zpražil: "Snad by sis, člověče, nechtěl na ten hadr posvítit? A někoho sem přivolat - a upozornit na sebe. že jsme tady!?" Spíše se doplížili než došli až těsně ke dveřím. Ano. Stopař měl pravdu! Když se trochu shýbli a přiložili oči až k bílému papíru, uviděli na něm odporný pavoučí znak Nepřítele, vždy každému a všude nahánějící hrůzu, a nějaké tištěné písmo pod ním. Společně se snažili text přečíst. A bylo tam v řeči Nepřítele a pak i v řeči české: "Strhnutí této pečeti a násilné vniknutí do tohoto objektu je co nejprísněji zakázáno a trestá se smrtí!"

Vilík mimoděk chtěl přejet pevně přilepený papír, teď mokrá vlhkem, rukou, ale sotva se dotkl ohybného lomeného znaku Nepřítele, projel jím mráz po těle.

Strach nad Bobří řekou

Papírová pečeť byla přilepená tak, že jednou polovinou byla na dveřích, druhou pak tkvěla na rámu, do kterého byla vrátka zasazená. "Tam bych nešel," zašeptal Vilík, "ani za milión!" "Já taky ne!" dosvědčil Jirka, "ani kdyby ty dveře nebyly zamčené a zalepené!" Jen Stopař byl zticha a neřekl ani slovo. Obrátili se od dveří a nastoupili cestu do skoro liduprázdných ulic. Šli tak dlouho, až se od Stopaře odpojili, když se jejich společná cesta rozcházela. Brzy je pohltila mlha a tma. Každý z nich byl rád, že už za chvíli bude doma, kde je alespoň zdánlivě bezpečí, jistota, světlo za zatemněnými okny - a rodiče. To byla záruka, to byla jistota!

67. VÝSTAVKA A TURNAJ SMÍCHU

Týden od poslední schůzky uplynul, ale počasí se nezměnilo. Bylo nadále sychravo, mlhy zůstávaly ležet v ulicích, po sněhu stále ani památky, a tak se v neděli ani nechtělo nikomu jít ven. Rozbředlé bláto se lepilo na boty, bylo studeno - a do prvních záblesků jarního sluníčka ještě velmi daleko. Kdepak jaro! Kdepak sluníčko!

Chlapci si uspořádali v klubovně nedělní odpolední podnik, zvaný Výstavka. Každý donesl z domova, co měl zajímavého: sbírky známek, nálepek, obaly od žiletek a žvýkaček, starobylé mince, vzácné knížky, zápalky z nejrůznějších zemí a jiné a jiné věci. Také herbáře, sbírky motýlů buh ví po kom zděděné, pohlednice z ciziny, větrník přinesl svou fotografii z dětských let, na které mužně třímál v buclatých ručkách malý trakárek s lopatičkou a kyblíčkem na písek. Kolem fotografie bylo pořád plno smíchu. Všechny předměty se vyrovnaly po stolech i lavicích, u některých věcí byly i kartičky s nápisy, komu předmět patří, někde byl i výklad, kde ho získal. Také různé důmyslné hračky přinesl kdosi, u těch někteří chlapci vydrželi nejdéle.

Ale zlatým hřebem dnešního nedělního odpoledne byl Turnaj smíchu. "Tak se mi zdá," pravil Rikitan, když viděl, že všechny vystavené věci si už hoši prohlédli, "že tu začíná být málo smíchu, málo veselí. Tak si uspořádáme ještě Turnaj smíchu, abychom šli domů s veselou. Dávejte pozor, jak se to hraje: rozdělíte se na dvě skupiny po šesti a budete se vzájemně rozesmávat. Z každé skupiny vyzve vždy jeden její člen někoho ze skupiny druhé, a během jedné minuty se bude snažit něčím ho rozesmát - ať už nějakou legrační průpovídkou, nebo třeba i jen všelijakým pitvořením obličeje, nebo komickými pohyby. Po minutě rozesmávání soupeře, ať už se podaří nebo ne, vyzve zase někdo někoho ze skupiny, která prve vyzývala. Skupina, jejíž člen někoho rozesmál, nebo ta, jejíž člen zůstal vážný i při něj legračnějším pošklekku vyzývatele, dostává vždy jeden bod."

Hoši se pro hříčku hned nadchli, padlo ještě několik dotazů, také dodatečných pravidel, jako například že vyzývatel se nesmí vyzvaného dotýkat, vyzvaný zase naopak že nesmí uhýbat očima a zakrývat si obličej. A pak to začalo!

Jako první se přihlásil Pirát a vyzval na "souboj" větrníka. Vyplazoval jazyk, ucpal si nos a chrochtal jako prasátko - ale větrník odolával všemu Pirátovu snažení a zůstal vážný až do uplynutí povolené minuty. A tak jeho skupina získala bod. Zato při souboji dvojice kytičkáře se Stopařem se mohli ostatní uchechtat! Stopař neztrácel drahocenné vteřiny z povolené minuty povídačkami a začal hned "vrhat masky", jak se to mezi hochy nazývalo. Jeho obličej se každou chvílenku měnil k nepoznání nafukováním tváří, všelijak otvíranými ústy, stíháním prsty za ušima a podobně. Kytičkář tajil smích, jak mohl, rudl ve tváři, kolem úst mu šubalo, ale už začátkem druhé půlminuty své přemáhání nevydržel - a vybuchl v nevázaný smích. A tak Stopař získal bod - a všichni chlapci mu zatleskali.

Postupně se hoši vystřídali ve svých úlohách, každý byl alespoň jednou vyzývatelem a pak zase vyzvanou obětí - a jen opravdu několik jich vydrželo neusmát se ani náznakovým úsměvem. Při většině soubojů se ozýval klubovnou bouřlivý smích přihlížejících diváků, a ten tím více působil, že vyzvaná oběť posléze sama chtě nechtě vybuchla náhle v chechtot, ač se snažila zůstat vážnou po celou tu krutou minutu ovládaného utrpení. Byl to dobrý nápad od Rikitana, že nedělní výstavku tímto veselým závěrem programu osvěžil - a pak i zakončil.

68. STOPAŘOVA ÚDĚSNÁ VÝZVA

Ale pro Jirku a Vilíka veselé nedělní odpoledne s Turnajem smíchu ještě neskončilo! Když se všichni hoši už chystali k tichému odchodu po jednotlivcích z klubovny domů, přitočil se k oběma Stopař a zašeptal nenápadně: "Nechodte ještě domů a jděte pomalu na roh té uličky, jak je pekařství! Přijdu tam za chvíli po vás. Nikomu nic neříkejte!"

Zanechal je trochu překvapené a zvědavé a sám opatrně vykročil do tmavého dvorku. Vyšli tedy za ním po několika minutách - a jen tiše si mezi sebou šeptali. Naštěstí nikoho z ostatních hochů nenapadlo se k nim připojit někde

Strach nad Bobří řekou

opodál klubovny. Každý spěchal rád a sám večerní nevlídnou mlhou domů jiným směrem.

"Co nám Stopař asi chce říct?" zašeptal znepokojeně Vilík, ale Jirka neodpověděl. Stopař na ně na rohu u pekařství už čekal. Vystoupil proti nim z černé mlhy a tmy jako duch. Vilík s Jirkou nemluvili. Jen se tázavě na Stopaře dívali a čekali, až promluví sám. Rozhlédl se opatrně kolem sebe, i když nebylo téměř ani na krok vidět. Všechna okna byla podle úředního nařízení zatemněná - a svítilny hořely jen na půlku hořáku. "Napadlo mě něco!" zašeptal pak k nim spiklenecky a tajuplně, "ale slibte mi, že opravdu nikde a nikomu, ani našim hochům a ani Rikitanovi nic neřeknete! Docela nic, rozumíte? Opravdu mně to slibte rukoudáním!"

Vilík s Jirkou to udivilo ještě víc, ale ruku mu podali a on ji každému pevně a jaksi podivně slavnostně stiskl, docela jinak, než si podávali ruce jindy, jako by šlo o kdovíjak důležitou věc. A také že šlo! Kráčeli potom chvíli mlčky vedle sebe, až Stopař zase počal mluvit: "Všimli jste si," zeptal se tiše, jak tam na vratech věže byla přilepená ta výstražná cedule?"

"Ta o tom nebezpečí smrti, kdyby ji někdo odlepil?" řekl stísněně Vilík.

"Vždyť tam jiná nebyla - a není!" opáčil netrpělivě Stopař.

"No, byla tam přilepená - nezdálo se mi, že by se odlepovala!" řekl Jirka, kterému začalo svítat, co má Stopař asi za lubem. Zase pokračovali v cestě, Vilík a Jirka ve vyčkávacím mlčení, ale ticho mezi nimi bylo těžší než nějaký nebezpečný hovor. Až Stopař opět začal: "A chtěli byste se do naší bývalé věže podívat? A vzít odtamtud kroniku - a snad i stany, jestli tam vůbec ještě jsou - zůstaly tam čtyři - jestli je ten ničema udavač ještě neodnesl a někam nezašantročil?"

"Ale co ten nápis - co ta cedule?" vydechl zděšeně Vilík. "Trest smrti - víš co to znamená - co by to znamenalo, kdyby nás někdo -" "Vím!" zašeptal temně Stopař. "A přece tam zítra chci jít! Ale potřebuju vás k tomu. Půjďte se mnou? Takové mlhavé černé večery už dlouho nepotrvají..."

"A proč sis k té cestě vybral právě nás dva?" odkládal chabě nějaké rozhodnutí Jirka. Stopař chvíli otálel s odpovědí a pak řekl: "No - věřím vám - protože jste prvními členy našeho sdružení, vždyť vy jste ho vlastně kdysi s Rikitanem založili - ne? Vezměte si zítra s sebou nějaké tašky - na ty stany - a sejdem se u-věže v osm hodin večer. To už bude dávno tma jako v pytli - a snad i mlha jako dnes!" Když došli tam, kde se jejich cesty rozcházely, zastavili se ještě na chvíli a Stopař pravil: "Pamatujte si ale, co jste mi slíbili, že nikomu nic neřeknete! Vždyť jde o život! Víc vám přece nemusím povídat!" Podali si ruce, teď už obyčejně, neslavnostně, Jirka a Vilík váhavě. Pak Stopař zmizel v černé mlhavé tmě.

69. CESTA DO BRÁNY SMRTI

Vilík ani Jirka doma po návratu z nedělní besedy v klubovně samozřejmě ani slůvkem neprozradili, k čemu je Stopař přiměl a kam zítra mají jít! Mlčeli o tom jednak ze strachu před rodiči, jednak proto, že dali Stopařovi slavnostní slovo, zpečetěné ještě rozechvělým stiskem ruky. Ale -jak si druhý den tajně vzájemně přiznali, oba v noci z neděle na pondělí měli hrůzné sny.

"Možná, že odvahu jednou budete dost potřebovat!" řekl kdysi hochům Rikitan. Jirka s Vilíkem si teď už ani nepamatovali, kdy a za jakých okolností to řekl, ale nyní jeho slova měli ustavičně na mysli. Co tím tehdy chtěl Rikitan asi říct? Museli na jeho slova pořád myslet. Teď mají oba - a vlastně i Stopař - ukázat, zda odváží jsou, nebo ne! Panečku, tohle je bobřík odvahy, jít někam, kde hrozí tak strašný trest, trest smrti! Právě dnes totiž byly vylepeny na rozích ulic nové červené plakáty, po levé straně v řeči Nepřítele, po pravé v češtině, oznamující popravy dvou rodin i s dětmi! Ti lidé poškozovali prý nějak zájmy Nepřítelovy říše... a proto tedy - Nejmladšímu popravenému bylo čtrnáct let. Co by se stalo s nimi -se Stopařem, Vilíkem a Jirkou, kdyby je nepřátelské hlídky dopadly? Ušetřily by je jen proto, že jim je teprve třináct? A mohli by se Vilík s Jirkou vymlouvat, že oni vlastně tu pečeť ani neodlepili - to Stopař že je naváděl? A mohli by ho v té hrůze nechat samotného?

Vilík měl doma velké potíže s rodiči, když v pondělí k večeru po učení nadhodil, že půjde ještě na chvíli ven. "Kam bys chodil v takovém nečase - a v takové tmě?" hrozila se maminka. A tatínek ještě dodal: "A k tomu v takové nebezpečné době!!"

"Ale tati, ono je to vlastně kvůli našemu klubu, víš? My možná někde něco získáme pro naše sdružení, nebojte se! A přijdeme domů brzy, uvidíte!" Sám před sebou se chvěl a styděl za ten slib, že přijde brzy! Co když je někdo u věže chytne - a někam odveze -a oni se už nevrátí domů vůbec?? Představa červených výhrůžných plakátů smrti zase mu vyvstala před očima. A to zrovna dnes museli kolem těch hrůzných vyhlášek jít!!

Strach nad Bobří řekou

"Tak si vezmi aspoň kabát - ten dlouhý - co kdyby přšelo!" řekla pak maminka starostlivě - a Vilík z její výzvy vyrozuměl, že tedy může na tu chvíli jít... V předsíni sebral potajmu dvě nákupní tašky, ty měkké, které se dají stočit do roličky. Podíval se stísněně na ustaranou maminku - a do očí mu vstoupily slzy, když si uvědomil, že ji snad právě teď - možná - vidí naposledy. Otec si četl v novinách.

Vyšel z bytu do tmavé chodby. Snad i tady jde dnes naposledy! Ale jen odvahu, jak to kdysi říkal Rikitan!

Kousek od domu potkal Jirku. "Máš tašky?" zeptal se, jen aby slyšel sám sebe - jen aby se nebál. Jirka mlčky zamával větším balíkem. Byly v něm dvě tašky nacpané do sebe.

Brzy se stmívalo. A zase ta mlha, milosrdná, a tak potřebná mlha! V té se snad všechno ztratí, všechno schová! I je do sebe pohltí. Nikdo nic neuvidí! Snad neuvidí! Ale je to tak jisté? Každý člověk, který se vynořil z mlhy a šel proti nim, zdál se jim podezřelý. Na kostele tloukly tři čtvrti na osm. Chlapci mají být u věže v osm, řekl jim Stopař. Mají tedy ještě hromadu času. Blahoslavená čtvrtá hodina, která do toho osudného setkání ještě zbývá!

"Co se tak obrátit - a jít domů?" zašeptal Vilík a Jirka nevěděl, jestli to myslí vážně, nebo jen žertuje. Šli pak zase mlčky, skoro jeden celý blok domů. Nikoho nepotkali. Přístavní povaleči se už dávno doma v klidu a beze strachu obírali svou večerí. Ti se dnes nemuseli tak bát...

Ještě několikrát oba chlapci změnili směr chůze v pokřivených uličkách staré čtvrti - až ucítili pach stojaté vody. Brzy potom se jim v mlze zjevily obrysy věže. Rozdělili se a každý šel po jedné straně uličky. Jak jindy rádi do věže chodili na své schůzky - a s jakým odporem a strachem se teď k ní blížili! Na kostelní věži v zamlžené výši zachrčelo a vzápětí se ozvaly údery hodin. Čtyři vyšší - to byla celá hodina - a pak osm hlubokých... Těsně u věže spatřili ve tmě přitisknutého Stopaře. Vyšel jim vstříc a každému podal ruku, zase tak slavnostně jako tehdy, když si slibovali mlčenlivost.

70. HODINA HRŮZY

Pak ale Stopař všechnu obřadnost odložil a začal rychle mluvit a jednat, jako by do něho vjel elektricky proud. "Neztrácejme ani vteřinu!" vydechl vzrušeně a začal rozvíjet plán a vydávat pokyny: "Až odlepím vyhlášku, připlácnete ji po mém vstupu do věže zase tak, jak je tady nalepená teď. Je mokrá od mlhy - a bude ještě víc, až s ní něco provedu. Kdyby sem přišla Nepřítelova hlídka, nebude jí nápadné, že vyhláška na dveřích není, když ji tam zase nalepíte - rozumíte? A teď co dál: ty, Vilíku, odejdeš odtud tady na kraj té uličky, co sem jako jediná vede. A kdybys viděl odtamtud někoho přicházet, začneš si klidně a jen tak jako pro sebe pískat písničku Holá hoši kamarádi. A ty, Jirko, budeš stát tady kousek od věže, a budeš předstírat, že házíš do vody kamínky. Měj jich plnou kapsu, nasbírej si je. A kdybys uslyšel Vilíkovo pískání, zahoukáš směrem k věži tak, jako houká nákladní parník, když tudy někdy projíždí. Řeka už není zamrzlá, tak parníky občas jedou. A pak klidně odcházej od věže pryč, pomalu, klidně, jako když máš čisté svědomí. No - a to já už budu nahoře ve věži, v klubovně, a vaše signály uslyším. Ale teprve když je od vás uslyším znovu, po druhé, bude to znamení, že vzduch je už čistý a ten neznámý chodec k věži nejde, a budu balit dál. Tašky nechte tady, vezmu je s sebou do věže. Nic nespěte, pamatujte si, co máte dělat! Pamatujte si, že od toho závisí můj život!"

To pak oba chlapci ještě viděli, jak Stopař bleskurychle vjel rukou do své tašky, vyndal z ní svítilnu, jejíž sklo bylo zalepené černým papírem. Podal ji Jirkovi, který už chtěl jít do okolí sbírat kamínky, a řekl mu: "Posviť mi chvíli!" Svítilna měla ve svém skle maličký otvor, aby jím mohl paprsek světla procházet jen do jednoho bodu. Jirka ji uchopil rozechvělou rukou a Stopař lovil v tašce dál, až vytáhl malou termosku s horkou vodou. "Jen klid, jen klid!" mluvil přitom konejšivě k Jirkovi, když viděl, jak se mu svítilna třese v ruce. Ale i jemu samotnému se při šepotu chvěl hlas. Vilík se mezitím s ulehčením vzdaloval na hlídku k nároží uličky.

Stopař odzátkoval láhev, nalil z ní trochu horké vody do dlaně a

vychrstil ji na osudnou vyhlášku. Pak se opatrně pokusil ji odlepit. Horní levý roh držel na vratech trochu pevněji. Tak zase ještě trochu vody. Termoska teď stála u jeho nohou, aby měl volné obě ruce nu odlepování. "Teď už zhasni!" zašeptal k Jirkovi, "a dej ji do moji tašky! A už sbírej ty kamínky!"

Vývěska se teď skoro sama oddělila od dřeva vrat. Stopař ji sloupł co nejopatrněji a položil ji na hromadu tašek. Z kapsy vyndal obrovský klíč od vrat a lahvičku s olejem. Vklápł trochu oleje do klíčového otvoru a pak zkusil odemknout. Zámek trochu zaskřípal, vrata nikdo dlouho neotvíral. Ale teď se otevřela a Jirka ještě viděl, jak Stopař naházel všechny tašky do temného

Strach nad Bobří řekou

prostoru za vrata. Pak za sebou zavřel a Jirka vyhlášku přitiskl tam, kde byla původně. Měl přitom pocit, že vidí Stopaře naposled v životě. Ten vklouzl s klíčem v ruce dovnitř věžního přízemí, do té úděsné výhružné tmy, aniž by už použil znovu svítilny. Ale jak byl rád, že ji má s sebou v tašce. Neboť když dotápal po paměti do patra ke dveřím vlastní klubovny, shledal, že i tam je přilepená podobná vyhlásková pečeť jako dole na vratech! I tahle byla zvlhlá, a když na ni Stopař použil zbytek vody z láhve, brzy se odlepila. Odemkl klubovní dveře dalším klíčem a pak vstoupil dovnitř. Srdce mu bušilo vzrušením, těžce dýchal a potil se tak, jako kdyby běžel kilometry cesty. Dokud byl ještě venku a měl vedle sebe Jirku a Vilíka, držel se statečně. Předstíraným klidem chtěl dodat odvahy sobě i jim. Ale teď zde, v tom nebezpečném zakázaném prostoru, ho už obklopił děs. Známý pach, jaký vydechují všechny kamenné starobylé stavby ze svých útrob a který tak dobře znal z tolika dřívějších cest na schůzky, tu zůstal po těch blahých dobách, jako kdyby se nic nepříhodovalo. Všechno zde bylo jako tehdy, když zde byli nevědomky naposled. I ty staré bedny, jež tenkrát vynesli sem dolů shora, když si zde klubovnu zařizovali!

Ale teď není čas na vzpomínky, pekelný strach je ani nedovoluje. Jen rychle, rychle! A přitom pořád poslouchat, jestli neuslyší zezdola varovný signál. Ale zatím nepískají, nehoukají. Byla by hrůza, kdyby signál zaslechl. Co by dělal, kdyby pískali? Skončil by okamžitě pobíhání po klubovně - a ukryl by se někde ve vyšších patrech věže. Kdyby sem přišla Nepřítelova policejní kontrola, snad by si nepovšimla, že na dveřích není druhá vyhláška. Snad nikdo o ní ani neví, že ji sem také tehdy nalepili! Zamkl by jen, pečeť by nechal ležet na zemi jakoby odlepenou samu od sebe - vlhkem - a utíkal by někam nahoru, až třeba do podkroví.

Všechny ty úvahy mu jakoby bleskem kmitají hlavou, když cpe do tašek tak nešťastně sem přinesené čtyři stany z poslední výpravy. Ale venku je zatím ticho, jen řeka pod okny klubovny temně šumí a šplouchá. Stopař si nepamatuje, že by ji byl dříve tady pod okny slyšel! Nikdy si nikdo ničeho podobného nevšiml, když se zde ještě scházeli! To až teď, v tom tichu, v té hrůze tady. Stopařovo čelo je mokré studeným potem, ten mu stéká i na zádech pod košili. Tak se potí strachem. Nikdy nic takového nezažil! Však strach ze smrti má dospělý člověk, natož třináctiletý hoch!

Čtyři tašky plné stanů jsou už nacpané. Teď ještě kroniku! Našel ji velmi snadno, byla ve skříni. Dá ji do své tašky k prázdné už termosce. Jedna z tašek, které přinesl Jirka a Vilík, je malá, dva dílce stanu se do ní nevejdou! Ponesou ho tedy v ruce, co naplat! Do tašky s kronikou je cpát nemůže. Proč jen si také nevzal z domova dvě tašky? Ale teď už jen rychle odtud, už je tu příliš dlouho, alespoň mu tak připadá. Srdce má až v hrdle, pot se z něj řine.

Vynáší všechny tašky před dveře, zamyká klubovnu a přilepuje vývěsku o trestu smrti v místa, kde byla původně. Všechny pět tašek nemůže unést najednou. Běží tedy po točitých schodech napřed se dvěma, pak znovu nahoru pro zbylé tři. Dole zaklepal na vrata. Jirka slyšel a přiběhl odlepit ledabyly připevněnou pečeť, otvírá vrata a přebírá už část tašek. Znovu a lépe teď společně lepí vyhlášku. Vilík jim jde naproti ze své hlídky od uličky. "Utři si aspoň tvář a čelo!" říká Stopařovi Jirka. On i Vilík se diví, že Stopařovi tam nahore bylo takové horko. Jim tady venku teplo nebylo, spíše zima! To ten strach tak na Stopaře působil. Oni měli také strach, ale nebyli nahore, v jícnu smrti.

Potom se už vydali na cestu od věže pryč. Šli úmyslně loudavým lhostejným krokem, aby nebyli nikomu nápadní přílišným spěchem - ale nejraději by se byli dali do šíleného běhu, jen aby od věže byli co nejdále. Zmizeli brzy ve večerní milosrdné mlze a nepromluvíli cestou ani slůvko. Jen tam, kde se pak odpojoval Stopař od Jirky a Vilíka, zašeptal k nim varovně: "Tak jak jsem řekl: Nikde, nikdy a nikomu ani slovo, co dnes večer bylo!" Mlčky a zděšeně přikývli. Ani teď nepronесли jediné slovo. Ale hrůza se zračila v jejich očích. Uvědomovali si, co to provedli a jak blízko byli velikému nebezpečí, a vlastně jak mu poradí i nadále nablízku jsou! Co když se prozradí, že Stopař byl uvnitř, oni spolu s ním stany odnesli a tím se stali jeho spoluviníky? Rozešli se každý na jinou stranu a černá hustá mlha je pohltila. Byl to hrůzný večer.

71 . NĚKDO JE VIDĚL!

Všem třem chlapcům se podařilo domů propašovat stany tak, že rodiče ani nepozorovali, že vůbec něco přinesli. Ale všichni tři měli v noci hrůzné sny a Vilík ze spaní dokonce křičel - a to tak, že maminka s otcem museli do jeho

Strach nad Bobří řekou

pokojíku přijít a uklidňovat ho. A začali se přitom ovšem ptát, čeho že se tak bojí - vždyť přece je doma a oni jsou u něj!? Probral se ze spánku i ze strašného snu, ale málem by se byl pro řekl, kde že to dnes večer byli! Také Jirkovi a Stopařovi se dělo stejně, naštěstí však ze spaní nekřičeli a rodiče k nim nemuseli vstávat. Den za dnem po tom vzrušujícím večerním dobrodružství se všichni tři stále více uklidňovali. Nemluvíli ani mezi sebou o tom, co prožili - jen očima se občas dorozumívali. Ale jejich klid dlouho netrval.

"Co jste to nesli tuhle nedávno tak pozdě večer každý v těch dvou taškách?" vystřelil na Jirku ve čtvrtek po tom hrůzném pondělním večeru ve škole jeden z Povalečů - a Jirkovi připadalo, že se tváří velmi podezíravě, jako by snad něco věděl! Nebyl na takovou ošemetnou otázku ani dost málo připravený - vždyť tehdy nikoho cestou nepotkali! "Viděl jsem vás z okna, šli jste tři, s něčím těžkým!" dorážel dále Povaleč. To už se Jirka přece jen trochu vzpamatoval a se zdánlivým klidem lhostejně mu odpověděl: "Ale - dostali jsme někde staré papíry a hadry na sběr - tak jsme pro to šli!"

Avšak mezi Jirkou, Vilíkem a Stopařem už jen z té jediné všetečné otázky vznikl nový neklid, poplach. Tak on je někdo přece jen viděl! Z okna! Kdo by si to pomyslel, že tak pozdě večer - a v takové mlze - se bude někdo dívat z okna? A k tomu ještě Přístavní povaleč! Později však nastaly strachy a starosti jiné, nové. Zatím se na přinesené zachráněné stany všichni tři doma nemohli ani podívat, hrůza jimi vždy zase znovu zalomcovala. Ale zimní soumraky se krátily, bývalo často už skoro předjarně - a vzduch občas zavoněl jinak než jindy. Bylo zřejmé, že jaro na sebe nedá už dlouho čekat.

A s těmito známkami blížícího se jara se zklidňovala i rozbourřená mysl Stopaře i Jirky a Vilíka. Ale teď, když bylo jaro už za dveřmi, občas si někdo posteskl, jaká že je to škoda, že čtyři stany zůstaly v zapečetěné věži, budou jim chybět, až nastanou zase celodenní výpravy na stará i nová tábořiště. Zejména když hoši půjdou tábořit přes noc. Jak ji přečkají? Bez stanů se vždycky spát venku nedá! A kde sehnat nové? I kdyby si chlapi nakrásně na nové vydělali a ušetřili, stany teď nebylo možné nikde koupit!

Rikitan činil všelijaké pokusy, aby hoši zkusili někde u dospělých známých si stany vypůjčit, také plánoval koupit a dát napustit nepromokavým nátěrem nějakou látku, ze které by si stany pak ušili, ale vše se jevilo posléze jako více než neproveditelné a obtížné. Zdálo se, že tentokrát je i vynalézavý, podnikavý Rikitan se svým rozumem v koncích. A to ještě ani příliš neuvažovali, jak konat bez stanů tábor ve Sluneční zátoce! Tři stany k tomu nestačí!

O to větší byla teď snaha Stopaře, Jirky a Vilíka, jak hochům a hlavně ovšem Rikitanovi povědět, že všechny obavy a strachy jsou zbytečné - stany že zachránili, že jsou u nich doma a že tím zachránili i konání tábora! Jak rádi by z usouzeného Rikitana sňali tu starost, kde náhradní čtyři stany vzít, jak rádi by mu vše vyzradili, celý ten svůj odvážný čin, který je stál málem život! Jak by ale jejich sdělení přijal? Měl by z jejich činu radost a pochválil by je za něj - anebo se velmi rozzlobí, co že to provedli?! Případné policejní vyšetřování může pro něj i pro všechny tři hochy a vlastně pro celé jejich sdružení přinést zkázu, jeho rozpuštění - vždyť jeho osud i tak visí na vlásku!

A přece dříve či později musí vyjít s pravdou ven a všechno vypovědět, jak že to bylo, kdo na ten nápad vniknout do věže přišel - a jak to dokázali! Jednu hroznou starost, jak se do věže dostat pod pečeti smrti a stany odtamtud i kroniku odnést, měli za sebou, i když je zejména v bezesných nocích často děsila - a teď tady stojí před starostí novou: jak se svým odvážným činem předstoupit před Rikitana a povědět mu pravdu! A nejen před Rikitana, ale i před všech ostatních devět hochů, a prozradit jim, co provedli. A udělat to musí, mají-li stany a kroniku do sdružení přinést. Jinak to vysvětlit nelze, hoši se budou ptát, kde stany a kroniku vzali, zapírat a vymlouvat se nebude možné!

Stopařovi to Vilík s Jirkou nechtěli doznat - ale mezi sebou si často mysleli a povídali, že by snad bylo opravdu lepší, kdyby tehdy do Strašidelné věže nešli - a stany taní ponechali osudu! Teď mohli mít pokoj, klid...

72. DOZNÁNÍ

Jaro se opravdu blížilo, pomalu, ale nezadržitelně - a všude to bylo znát. Venkovsky vypadající stařenky stály před tržnicí a prodávaly svazečky sněženek. U každého stromu ve staré čtvrti se objevily důlky, vytvořené podpatky chlapeckých bot - a kolem se rojily hloučky hochů i děvčat, hráli kuličky. Leckdo už měl krátké kalhoty a nahá kolena. Hoši od Bobří řeky tak ostatně chodili po celou tu mírnou zimu! Sluníčko vesele svítilo od časného dopoledne a vzduch voněl zase tou starou známou vůní, kterou neuměl nikdo pojmenovat, ale o níž každý věděl, že je vůně jara.

Zídka se širokým okrajem podél kovového plotu školní zahrady, celou zimu

Strach nad Bobří řekou

osiřelá, zase ožila staříky, opírajícími se i vsedě o své hůlky a vzpomínajícími na dávna mladá léta... Ještě tak jednou, jednou, třeba jen na jediný den být chlapcem...

Bylo to třetí jaro Hochů od Bobří řeky. Vilík s Jirkou si to pořád mezi sebou připomínali, vždyť to bylo právě třetí rok, co je Rikitan, tehdy jim ještě neznámy, přistihl při pořádné rvačce Jirky s jakýmsi Novočtvrtníkem, který mu chtěl vzít kopací míč. Snad si to připomněl i sám Rikitan - a snad právě tato výroční vzpomínka ho přiměla k tomu, co určil na první jarní schůzce: "Co byste říkali tomu, kdybychom šli tuhle neděli do kraje naší Rokle úmluvy? Bude asi slunečno, deštivé počasí nehrozí, tak by se výprava mohla vydařit! Mám pro vás taky jedno překvapení, ale to vám řeknu až tam!"

Hoši ze sebe vydali radostný povyk, jen Drobeček zakvílel: "Ježkovy oči! Až tam!! Slyšeli jste to, vidíte? Rikitan nám řekne své tajemství AŽ TAM!" Obrátil se, zdánlivě plny rozhořčení, k Rikitanovi a volal na něj přes stůl: "Proč až tam? Proč ne UŽ TADY!" Rikitan se smál jeho netrpělivosti, také hoši spustili řehot nad tou slovní hříčkou, jen Drobeček si bručel mrzutě pro sebe: "Až tam!! Až tam!!"

Dorozumívací pohledy mezi Stopařem, Vilíkem a Jirkou se nad stoly mimoděk setkaly a každý z těch tří mlčenlivých odvážlivců si v duchu říkal, že ať má Rikitan tajemství sebevětší, nemůže být větší, než mají oni tři. Nahlas ovšem neříkali ani slovo - vždyť sami ani nevěděli, kdy, kde - a zda vůbec svůj nebezpečný čin - vniknutí do věže a odnesení stanů - Rikitanovi vyjeví! A přece jednou - dříve či později - budou muset s barvou ven! Budou muset přece povědět, že o stany se netřeba starat, že je mají oni, Jirka, Vilík a Stopař! Také ovšem, jak se stany dostaly do jejich moci! Co na to Rikitan řekne?

Výprava se opravdu vydařila, Rikitan odhadl počasí správně. Byl skutečně krásný jarní den a chlapci ho strávili v mnohých hrách, soutěžích a závodech na lučinách a skalkách poblíže Rokle úmluvy. A když se slunce začalo sklánět k západu, uzounkou stezkou po příkré travnaté stráni klouzali pak hoši do těch posvátných míst, kde kdysi - před dvěma roky - vzniklo jejich sdružení, do Rokle úmluvy.

Bylo zde už šero - a opět to tajuplné ticho jako tenkrát. Zvolna došli k památnému, dávno uschlému stromu se třinácti zatlučenými hřebíky. Barevné nitě a stužky, které na ně později všichni přivázali, když už každý měl ulovených všech třináct původních bobříků, byly už vybledlé a pokroucené. Jejich barvy se už takřka nedaly rozeznat. Bylo zřejmé, že sem opravdu nikdo nechodí, to by jejich uschlý strom už dávno někdo porazil, rozřezal a dřevo odtáhl kamsi na topení. Ale kdo by také do takové pustiny přišel? Nikdo o ní ani neví!

Mezi živými stromy, s korunami všelijak propletenými, takže tvořily skoro nepropustnou klenbu, se jen občas mihl kousek oblohy. Nebe bylo podivně zelené - a Tichošlápek řekl šeptem: "To už vychází měsíc! Víš, Rikitane, že dnes bude úplněk?"

"Vím!" přisvědčil Rikitan, "však jsem proto asi chtěl, abychom sem dnes šli!"

"Ale to tvoje tajemství!" tvrdošíjně naléhal Drobeček. "Pořád jsi říkal AŽ TAM, a teď jsme konečně tady, tak nám to řekni!"

Ale Rikitan začal hovořit o běžných věcech, ve kterých žádné tajemství nebylo - alespoň prozatím nebylo - a dostal se k němu vlastně, až když hoši znovu začali litovat, že letos asi nebude tábor, když nemají dostatek stanů - a nadto když je prázdninové táboření mládeže znovu úředně zakázané!

"Nebojte se, tábor bude!" slavnostně prohlásil Rikitan. "Přihlásíme se tam v té vesničce za vodou na polní práce, budeme tam pomáhat při žních, nikdo nám pak nemůže nic vytknout!"

"Ale stany!?" vyjekl zoufale Pirát. "Vždyť nemáme stany! Ty tři, co zůstaly mezi námi, je málo! Pod čím tam budeme bydlet? Jen tak pod širou oblohou to přece není možné! Snad bychom to vydrželi dvě či tři noci, nebo i dny, ale co když přijdou deště? Nedovedu si představit tábor bez stanů, říkejte si, co chcete!"

"A když si představím, že naše tak potřebné stany leží ve věži a že tam budou zahálet..." vzdychl Luděk lítostivě a rozhlédl se po ostatních, jako by od nich čekal nějakou radu. A teď teprve se začalo - slůvko za slůvkem - vyjevovat ono tajemství Rikitanem pořád slibované a Drobečkem tak naléhavě upomínané!

"Nebudou tam zahálet, Luďku!" pravil podivným hlasem Rikitan. "Ale nám to nic nepomůže!" Ztišil hlas tak, že se chlapci museli sesednout ještě blíže k němu, aby jej slyšeli. A on pokračoval:

"Snad to ještě nevíte, třeba se k vám ta zpráva nedonesla. Ale pravdou je, že Udavače nedávno zatkli, protože neoprávněně prodával různé zabavené věci ze škol a sportovních klubů. To byl on nebo nějaký jeho kumpán, kdo na tom trhu prodával knihy a míče a jiné věci. Byly mezi nimi i stany, snad i stany naše! Kdo ví, kde

Strach nad Bobří řekou

jim je konec!

Po jeho slovech nastala chvíle udiveného ticha, ale oči Jirky, vilíka a Stopaře se opět setkaly v dorozumivacím pohledu. Rikitan pokračoval: "Vypůjčíme si ve vesnici nebo snad, u toho hospodáře ve skladišti nějakou starou vozovou plachtu, možná i dvě či víc, a z nich snad vybudujeme nějaký přístřešek pro ty z vás, kteří stany mít nebudou. Krásně vyhlížet to asi nebude, ale je to jediná možnost!"

A v té chvíli Stopař, Jirka a vilík konečně pochopili, že teď, právě teď asi nadešel jejich okamžik, kterého se až dosud tak obávali: že už konečně musí s barvou ven – a vše vyzradit. Znovu pohlédli na sebe, Stopař neznatelně kývl hlavou. A tak vilík chvějícím se hlasem řekl: "Nemusíme si, Rikitane, vypůjčovat nikde žádné plachty! Budeme mít tábor takový jako po obě minulá léta! Budeme mít stany! Své stany!" A Stopař jeho slova doplnil: "My jsme je totiž před několika týdny z věže sami odnesli... než je snad Udavač zabaví a odveze sám! A jak je vidět, udělali jsme dobře!"

Po jejich slovech bylo v Rokli úmluvy hluboké, jakoby zděšené ticho. Všechny ostatní chlapce – a zdálo se, že i Rikitana – jako by omráčilo to, co Stopař a vilík řekli. Pak Grizzly vykřikl přidušeným hlasem nedůvěřivě: "Vážně jste je odnesli? A všechny? A nikdo vás neviděl?" Ale ostatní hoši nečekali na to, co trojice odvážlivců Grizzlymu odpoví, a rozkřičeli se pochvalným křikem. Až po chvíli Rikitan křik a volání chlapců utišil a řekl Stopařovi, Jirkovi a vilíkovi: "Jestli je to pravda, co jste nám zde teď řekli, udělali jste ohromný, odvážný a záslužný čin. A já vám plně věřím, že jste to udělali – vždyť Hoši od Bobří řeky přece mluví jen pravdu! Ale teď nám vypovězte všechno pěkně dopodrobna, jak jste to provedli, jak jste to dokázali!?"

A tak Stopař, Jirka a vilík začali líčit vše tak, jak tomu skutečně bylo. Vzájemně se všichni tři doplňovali, mluvili tiše a skromně a nevynechali ani to, jaký děs při cestě do věže prožívali, zejména ovšem Stopař, který ten odvážný nápad dostal, a ten strach, a že pak neprestal, ani když už byli doma a ukrývali přinesené stany, aby je ani rodiče nezpозorovali. "Teď na nás jen nikdo nesmíte říct, co jsme udělali," končil vyprávění Stopař, "naš život je vlastně ve vašich rukách!" Také Rikitan neopomněl varovat všechny ostatní chlapce, aby se o té úděsné události nikde ani slůvkem nezmínili. Byl by to konec všeho!

Mezi řečí se v Rokli úmluvy rozsvětlo, šero ustoupilo měsíci zřejmě vycházejícímu tam nad klenbou stromů. Hoši vyšli tiše ze svých posvátných míst a když se ocitli na náhorní planině nad Roklí úmluvy, rozezněla se velebně jejich Píseň úplňku.

73. BOBŘÍK ULOUPENÝCH MÍST

Jaro pak pokračovalo přímo bouřlivě. Jeden den byl líbeznější než druhý, nebesa byla modrá a vysmejčená jako šmolka a tam, kde byly před domy chudické zahrádky, strakatilo se to barevným kvítím. Také venku za městem byly louky plné prvosenek, sněženky se bělaly na pokraji lesů a zaznívaly odtamtud celé sbory ptačích hlasů. I lidé na ulicích se zdáli být usměvavější a klidnější než dřív. A měli také proč! Nepřítel tu ovšem pořád ještě byl a zle řádl mezi obyvatelstvem, ale ve válce mu podle všeho docházel dech. Letadla napadených zemí útočila na jeho města a rozbíjela jejich stavby jako domečky z karet. Nepřítel sice vysílal na bojiště stále víc a více vojáků, ale mnoho to nepomáhalo. Lazaretní vlaky odtamtud přivážely kdysi zdravé lidi jako zmrzačené trosky, ale lidé je nelitovali, jak by také mohli, když se všeobecně vědělo, jakým způsobem se Nepřítel chová. Ten běsnil, zuřil, popravy se množily, ale přesto se mezi lidem rozmáhala dobrá nálada a důvěra v budoucnost.

A v tom čase, neradostném sice, ale zase i plném naděje, že utrpení snad už brzy skončí, začali Hoši od Bobří řeky připravovat svůj tábor, už třetí! "Snad se tam přece jen dostaneme! Snad se s námi do té doby nic zlého nestane!" utěšovali se vzájemně. Vidina tiché sluneční zátoky s břehy Bobří řeky rozkvetlými záplavou žlutých vratičů, nachově červených kartouzků, smolniček, bělošedých jitrocelů a jiného kvítí, se zpívající vodou mezi balvany a splávky, a to modré nebe s bílými oblaky nad tím kouzelným místem, jim nedaly spát. Už aby tam byli! Už aby byl konec školního roku!

Mluvili teď o táboře na každé výpravě – a jen před ostatními spolužáky ve svých třídách se o svých radostných nadějích střežili utrousit byt jen jediné slovo. Někdy za pěkného počasí konali své schůzky v liduprázdném Červeném dolíku nahoře na městských hradbách, s výhledem na daleké modravé kopce, rysující se na obzoru. Bylo jim zde lépe než v těsné a potemnělé klubovně v závětří. Byla jim dobrá v podzimní a zimní době za nepohody, ale teď – v tom krásném jarním počasí – byli raději tady venku.

Strach nad Bobří řekou

Rozpravy se často stočily na nebezpečnou dobrodružnou výpravu Stopaře, vilíka a Jirky do Strašidelné věže. Bylo též plno jáсотu nad přinesenou zachráněnou kronikou z tábora a došlo k srovnávání původních zápisů s těmi novými, jež hoši psali až doma po táboře, když nebyla ani jiskřička naděje, že ty původní budou zachráněny. "A jak vám bylo, když jste tam šli? A jak vás napadlo se tam vůbec odvážit? Neviděl vás opravdu nikdo? Řekli jste to doma?" Ne ne, neviděl! Snad jen jeden Přístavní povaleč, když se za tmy a mlhy vraceli s nacpanými taškami plnými stanů - snad ten jediný je mohl spatřit - to ano - ale poznat stejně nemohl nic! A oni ani přesně nevědí, kdo to byl. V hrůze, jaká jimi při návratu z věže pořád ještě lomcovala, si ani dobře nepovšimli, v které ulici, ve kterém domě a okně se ten náhodný čmuchal mohl zjevit! Nikdy se ani mezi sebou nemohli dohodnout, kde to asi bylo.

Od návratu z druhého tábora loňského roku vyhlásil Rikitan celkem už dvanáct nových bobříků, a hoši na něho naléhali, aby vyhlásil ještě třináctého a tak aby dokončil jejich druhou řadu. Příležitost k tomu se naskytla při jedné ze schůzek v Červeném dolíku a mimoděk se o to přičinil větrník s Grizzlym ještě před počátkem schůzky. Něco si mezi sebou vzájemně ukazovali a zdálo se, že si cosi i vyměňují.

Rikitan je chvíli pozoroval, pak k nim přistoupil a zjistil, že si oba chlapci vyměňují pohlednice! A jaké, panečku! Byly to pohledy měst a městeček, nalézajících se na okrajích republiky a uloupených Nepřítelem ještě předtím, než vpadl do země. Byly jich celé stovky, těch nešťastných míst, která padla Nepříteli do drápů.

"My si z nich děláme sbírku!" řekl Rikitanovi Grizzly. "Chceme jich mít co nejvíc, ale sháníme je jen těžko. Hledáme je u příbuzných, píšeme do těch míst na poštovní úřady a prosíme je, jestli by nám některý jejich pracovník dva či tři pohledy neposlal. Dáváme k žádostem o ně do obálky i naše poštovní známky, aby ten, kdo nám snad odpoví, neměl ještě vydání za poštovné!"

Rikitana velmi udivil ten nápad obou chlapců a po zahájení schůzky o jejich sbírce promluvil k celému sdružení:

"Grizzly a Větrník nás mimoděk přivolali k lovu pětadvacátého bobříka! Lidé nesmějí zapomenout na města a obce, které zůstaly za hranicemi naší okradené, zmenšené vlasti. Kdysi dávno loupila hledá tvář Indiánům jejich pastviny, lesy, jejich zem, kus po kusu zmenšovala jejich původní vlast - a Indiáni se nemohli nikde dovolat svého práva. V dnešní době jsme v podobné situaci. Posledního vyhlášeného bobříka uloupených míst získá ten z vás, kdo bude mít ve své sbírce aspoň třináct pohledů z krajů, které nám Nepřítel uloupil."

(Pozn. pro čtenáře: Dnes lovený pětadvacátý bobřík vyžaduje shromáždit padesát pohlednic československých měst - na nichž je u obrázku i znak - erb - města!)

74. POKAŽENÁ NÁLADA

Všechny nedělní výpravy teď směřovaly tam, kde někde v modravé dálce byla Sluneční zátoka. A když bylo počasí vhodné pro přespání pod širou oblohou a výprava mohla být dvoudenní, ze soboty na neděli, nesli s sebou tajně vždy alespoň jeden dva stany, aby je uložili k ostatním táborovým věcem u starého hospodáře. A tak posléze tu měli všech sedm stanů - á nejen ty! Nosívali sem i zásoby mouky, cukru a různé jiné potraviny, o něž byla teď už veliká nouze a jejichž přiděly na potravinové lístky byly nedostačující. Za jedné z těchto vyprav zažili i vzrušující a nebezpečnou příhodu.

To už byli asi hodinu cesty od města s jeho Starou čtvrtí, když Stopaře napadlo se ohlédnout, a tu spatřil, jako by se někdo skrýval v nedalekém křoví. Jako by tam náhle někdo uskočil. "Myslím, že nás někdo stopuje!" zašeptal Stopař varovně k ostatním. "Dávejte pozor, půjdu se tam podívat!" Všichni hoši se zastavili a Větrník se náhle prudce rozběhl dozadu ke křoví. Ještě zaslechli, jak tam ke komusi hlasitě volá: "Co tady děláte? Proč se za námi plížíte jako tchoři za kořistí?" Něčí hlas mu tam cosi hádavě odpovídal, ale to už chlapci nečekali - a jako jeden muž se rozeběhli za Větrníkem. Jen Rikitan zůstal stát u sundaných toren a u balíku s dalšími potřebami pro tábor.

Chlapci doběhli ke křovinám během několika vteřin. A naskytl se jim tam zvláštní pohled. Tři výrostci obhroublých zjevů se zde rvali s Větrníkem, který se jim snažil vytrhnout z rukou. Vždy ale znovu a znovu se ho ruce výrostků zmocňovaly jako chapadla, cloumali jím, až se jim nakonec podařilo Větrníka povalit na zem. "Pomoc!" volal Větrník, "jsou tady! Přístavní povaleči jsou tady, rychle! Slídí po nás!"

Ale nemusel věru ani křičet o pomoc! Jako dravá bystřina vrhlo se všech jedenáct chlapců na Povaleče, vysvobodili Větrníka z jejich spárů - a to už se úloha obrátila, teď byli zajatci Přístavní povaleči. Hoši jednoho z nich znali, u ostatních ani nevěděli, jestli je někdy ve Staré čtvrti viděli. Ale protože ta

Strach nad Bobří řekou

část města byla dosti rozlehlá, nebylo to nic divného. Po krátké potyčce všechny tři Povaleče uchopili za zápěstí a v pevném sevření obstoupili.

"Proč nás stopujete? Proč po nás slídíte jako šakalové?" křičel na ně zlobně Grizzly.

"Můžeme si jít kam chceme!" vztekle opáčil jeden z Povalečů. A druhý dodal:

"Tady ty louky nejsou přece vaše!?"

"Samozřejmě že nejsou!" pravil teď klidným hlasem Luděk. "Ale kdybyste měli čisté svědomí a dobré úmysly, šli byste si volně po svém a neschovávali se za každým keřem!" Zdálo se, že jeho ušlechtilý zjev a klidné vystupování na rváče mocně zapůsobily. "To se ví!" smočil si Drobeček. "Na babu jste si sem určitě nepřišli hrát!" "To spíš na schovávanou, viďte!?" jízlivě utrousil Štoura. "My stejně víme, kam asi jdete!" sebevědomě pak vyštěkl jeden z Povalečů. "Jdete k té vaší záhadné Sluneční zátoci! To my víme moc dobře! A taky dobře víme, že letos se tam už nedostanete - máte po táboření, holenkové!" Dal se do výsměšného smíchu a druzí dva zajatci mu v jeho opovržlivém chechotu přizvukovali.

"Ale my víme ještě taky něco jiného!" výhružně pak vybafl na hochy druhý z Povalečů, který až dosud nepromluvil. A potom řekl něco, co chlapcům zkazilo celou výpravu - a co způsobilo, že se v jejich myslích usídlil neklid a strach. "Nic nemůžete vědět!" rozechvěně, ale zdánlivě sebevědomě zvolal stopař. "Nic nemůžete vědět - protože nikde nic není!"

"Aleje, hošánku, aleje... a je to moc ošklivá věc -a je nato tohle - podívej!" při těch slovech Povaleč vytrhl ruku ze zajetí a jejím pohybem naznačil - oprátku na krk, oběšení! A pak řekl ještě přímo: "My o vás víme, že jste jednou byli ve věži, co jste měli klubovnu, že jste odtamtud něco odnášeli!!" Pak se všichni tři obrátili a vítězoslavně odcházeli od překvapených a zkoprnělých hochů. Ti se jen s největším úsilím snažili zachovat klid a nedát na sobě znát zděšení. "To mohl být jediné ten lotr, co se díval tenkrát ve tmě z okna, když jsme šli se stany v taškách z věže domů!" řekl stíněně Jirka. Hovořili o tom všem ještě cestou k Rikitanovi a také mu vše řekli, když k němu došli. Bylo zřejmé, že i jeho ten hovor chlapců s Přistavními povaleči rozrušil.

75. A BUDE VŮBEC TÁBOR?

Jarní dny, protkávané schůzkami a výpravami, míjely - a nic se zatím nedělo. Na Hochy od Bobří řeky nepřišlo dosud žádné udání, jak se pořád obávali. Přistavní povaleči na ně občas v ulicích pokřikovali, ale to bylo zatím vše. A jaro toho roku bylo tak krásné, jako snad ještě nikdy předtím. Obloha byla trvale tmavomodrá a jen bílé mraky ve velkých výškách po ní pluly do neznámých dálek. A když je vítr hnál směrem, jímž leží Sluneční zátoka, volali na ně hoši:

"Pozdravujte nám Bobří řeku!" Někteří ještě přidali výkřik: "Už tam brzy přijdeme," ale nikdo tomu příliš nevěřil. A čím větší byla nejistota, tím silnější byla i touha ještě jednou v životě spatřit ten líbezný koutek kraje.

A pak jaro přešlo v pěkné, klidné léto a hoši se po dlouhých a stále v tajnosti držených přípravách do svého kouzelného krásného kousku kraje vydali!

I odchod tam byl do poslední chvíle utajovaný - a plný strachu. Odešli ze staré čtvrti za úsvitu, když celé město ještě spalo. Zdálo se, že i Devět šrámů nějak pochopil nebezpečnost chvíle. Neštěkal, jako by věděl, že je nesmí nikdo spatřit, ani slyšet. Byl to opravdu moudrý pes!

Tíseň z chlapců - a zdálo se, že i z Rikitana - padala každým krokem, kterým se vzdalovali ze svého stanoviště daleko za Starou čtvrtí, kde se všichni sešli. Tentokrát se jim šlo rychleji než minulého a předminulého roku. Nezatěžovaly je vozíky s těžkým nákladem, čekající na ně ve stavení dobrého hospodáře. Ještě za krásného západu slunce tam došli. Tentokrát už jako novinku měli s sebou spací pytle, a tak ani nevybalovali stany, už za dřívějších jarních výprav sem nanošené, a ustlali si na suchém jehličí poblíže stavení.

"A co ohníček?" žebronili a Rikitan souhlasil. Příprava netrvala dlouho a malý ohýnek, jen tak, aby se kolem všichni vešli, vzplanul daleko od lesa, na nízkém břehu potoka, který tudy protékal. Chvilími pak zpívali staré táborové písničky, potom zase povídali, co a jak si ve Sluneční zátoci zařídí. Ráno - zase velmi časně - vstali, sbalili spací pytle a začali vynášet z kůlny stavení táborové potřeby, stany, zásoby a nakládat je na vozíky.

Ještě jeden perný den a jednu noc jim pak trvalo, než se ocitli na svém zamilovaném místě, ve Sluneční zátoci. Na chvíli tam všichni opět zapomněli na svůj trvalý strach z budoucnosti a rozběhli se po svých známých místech, nemohli se nabažít toho vědomí, že jsou konečně tady! Kytíkář letěl ke břehu, zarostlému jitrocelem, pomněnkami, červenohnědými hlavičkami totenu i zase záplavami kartouzků a smolníček. Voda byla ještě neprohrála, ale zpívala a třpytila se v tůních i ve splávcích mezi omletými balvany, a Grizzly se do ní

Strach nad Bobří řekou

hned vrhl.

"Tak a dost!" ukončil pak rázné Rikitan to radostné vzrušení chlapců. "Teď do práce - chcete mít přece do večera stany na podsadách a hotovou kuchyň - ne?" A hoši volali ochotně: "Ano, ano, chceme - " vždyť to byla i jejich touha. Vrhli se do hlubin křoví, které od loňska zase ještě více zmohutnělo, a začali odtud vytahovat podsady ke stanům i kuchyňské kůly a železné pláty na plotnu. Rikitan zatím rozbaloval kuchyňskou plachtu-střechu a hoši, kteří nebyli zaměstnaní podsadami, vyvalovali z lesní strany tábořiště uschované zde balvany na základ kamen. Všude bylo plno nadšeného ruchu, jásotu a veselí. A jak by ne! Prázdniny ve Sluneční zátocce, na břehu Bobří řeky! Kdo by se neradoval? Kdo by se alespoň na chvíli neosvobodil od stálého podvědomého strachu a nejistoty? Nikomu v těch prvních chvílích ani na mysl nepřipadlo, že by je zde někdo cizí, nepřátelský mohl objevit! Kladiva, pily i hřebíky zatloukané do kulatiny, to vše spolu se šťastným smíchem a hovorem chlapců a se šploucháním vody ve splávcích řeky splývalo dohromady v jedinou radostnou píseň stavby.

Až potom večer, když už stíny lesa vstoupily na loučku a od řeky vanul chlad, změnilo se veselí chlapců na tu známou jim už tíhu strachu z něčeho tušeného, čekaného, co možná přijde. To už seděli všichni hoši i s Rikitanem u nedohotovných kamen, na poloprázdných bedničkách i na nízkých sedátkách z pařezů, při malém ohníčku a tiše rozmlouvali. Přivandrují sem z města zase Přístavní povaleči jako loni? Tehdy se dostali bůhvíjakými cestami až k začátku Bobří řeky, odtékající sem jako jedno z nepozorovatelných ramen velké řeky. A neudají je? Co měla znamenat ta pohružka několika z nich, že vědí o jejich vniknutí pod pečetí Nepřítele? A ten pohyb naznačující oběšení - oprátku?

76. NĚKDO O NÁS VÍ...

Tábor zbudovali během prvních dvou dnů. Bylo nadále krásné počasí, Bobří řeka zvala ke koupání, cákání a proháněčkách po hladkých omletých balvanech, ale Rikitan nepovolil. "Napřed postavíme tábor a pak teprve začne pravý táborový život! Ani zálesák Farell se svým synkem Royem nevyšli na lov dřív, než si postavili svůj srub!"

"Ano, ano!!" pomáhal mu v přesvědčování zkušený větrník. "Nemyslete si, holečkové, že tohle nádherné počasí vydrží pořád! Najednou může přijít deštivý čas a vy se budete jen tetelit chladem pod nehotovou kuchyní - a budete vzdychat po svém stanu s poličkami, s kavalci - a vším tím, co stan dělá stanem! Tak jen hezky do makačky, do makačky, hošánkové!" Nebyla to zrovna příjemná slova, ale všichni uznali, že Rikitan s Větrníkem mají pravdu. Chopili se znovu sekýrek, pil, kladiv, i hřebíky se opět daly do zpěvu při zatloukání - a stavba tábora zdárně pokračovala. Třetí den pak začal už pravidelný táborový život. Jílovitá hlína ve spárech kamen už proschla, a tak se v nich dalo topit. První táborová služba, tříčlenná, Vilík, Jirka a Luděk, nastoupila do kuchyně už včera odpoledne a uvařila ve velikém kotli na železných stojanech zatím jen čaj a namazala řady krajíců chleba máslem. A dnes už vařila oběd na kamnech. Byla to dobrá bramborová polévka a kynuté knedlíky s borůvkami, kterých zde všude rostlo tolik, že se jim v trávě až modralo. Vyjma borůvek si hoši k vaření přivezli z města vše, měli i droždí a sušené mléko i mouku. Z křoví už včera vytáhli a v řece pořádně vydrhli pracovní stolní desku a služba na ní knedlíky vyráběla.

Druhá služba, Kytickář, Grizzly a Větrník, se vydala hned po nástupu a po vztyčení vlajky s bobrem na první velký nákup do krámků ve vesničce za Velkou řekou. Samozřejmě, že táhla s sebou dva vozíky, dnes budou kupovat první dávku chleba, brambory, krabice tavených sýrů, uzeniny, koření a jiné potřeby. "Jsem zvědavý, jestli ve velké řece najdeme náš loňský brod!" mluvil cestou, kde byla jen trochu rovina, Větrník. Ale téměř ho nenalezli, byl porušený a kameny zaplavený po velké jarní vodě. Zuli se, svlékli se do trenek a opatrně bosými chodidly ve vodě nahmatávali dno. Voda byla prudká, studená a hluboká tak, že jim máčela i vysoko vysoukané trenky. "To nevádí!" smál se kytickář. "Trenky uschnou, než přijdeme na druhém břehu do krámu. Nejsme z cukru!" Byli samé veselí a dobrá pohoda, radovali se ze své otužilosti, nebojácnosti a zdraví. Ostatně - mohli se ještě radovat! Mohli ještě mít klidnou mysl, neboť ještě nevěděli, že přinesou z vesnice do tábora zprávu, která pozmění jejich dobrou náladu stejně jako jarní voda změnila jejich poměrně bezpečný brod.

Teď vzali torny z vozíků na záda a táhli vozíky vodou opatrně, aby nevyvrátili na kamenech jejich kola. Když vystoupili na břeh, šli ještě chvíli lesem bosí a vyšlapávali v hebké lesní trávě stezku, po které teď zase budou chodit a s vozíky jezdit po celou dobu tábora. V krámě je přivítali jako staré známé. Ptali se, kdo je v táboře letos, a zdálo se, že je těší, když jim Kytickář s Grizzlym a Větrníkem řekli, že všichni. "A co ten váš Rikitan?" ptala se podivným tónem v hlasu paní za pultem.

"Ano, i ten je tam s námi! Kde by měl být??" udiveně přisvědčil Větrník. A tu se

Strach nad Bobří řekou

k nim přes pult nahnul prodavač a téměř zašepтал: "Tak jen ať je opatrný - a vy buďte opatrní s ním!" varoval je. "Někdo tu po vás slídí!"
V chlapcích až hrklo při těch slovech. Že by už zase Přístavní povaleči? A hned tak brzy - na začátku prázdnin? "Jsou to kluci, nebo kdo to je?" ptal se s trochou úzkosti větrník.

"Tentokrát to nejsou ti vaši špiclíkové z loňska!" pravila teď zase paní. "Teď to bude asi něco vážnějšího! Přijela autem parta samých mužských - a jeden z nich měl na klopě kabátu odznak! Víte jaký -viďte - odznak toho jejich nebezpečného Praporu!!"

U Jóviše - Prapor - zrádci a odpadlíci národa, přívrženci Nepřítele! "Vyptávali se snad na nás?" tázal se větrník.

"Baže vyptávali!" dosvědčil prodavač. "Jestli prý sem zase budete chodit nakupovat - a hlavně na vašeho vedoucího - toho Rikitana - se moc vyptávali. Tak proto si dávejte pozor! My jim řekli, že tu asi nejste, že tu nenakupujete - nelhali jsme! Vždyť jste tu dnes opravdu letos poprvé!"

Chlapci rozechvěně poděkovali za znepokojivé zprávy, nakoupili potřebné věci, hlavně chleba, a požádali prodavače, aby pokud možná o nich nikomu nic neprozrazoval, nic nepovídal. A přitom věděli, že ta prosba není nic platná - jsou-li jim Praporečníci na stopě, už je nic neodradí od dalšího slídění. Ti se nedají tak snadno odradit jako loni Přístavní povaleči při odtoku Bobří řeky z hlavního řečiště.

77. TÁBOR STRACHU

V pochmurné náladě dorazila nákupní služba kytičkář-větrník-Grizzly na břeh velké řeky. Na brodu přes ni měli pocit, že hladina vody zase ještě poněkud stoupla. Teď při brodění měli mokré už celé trenky, voda jim stoupla až do pasu. Obtíž byla i s nákładem chleba a různými potravinami v sáčkích. Nakonec se hoši dohodli, že vše vyloží na břehu a budou nákup přenášet přes řeku naněkolikrát v tornách, které si navléknou na záda.

Bude to trvat dlouho, ale nedá se nic dělat!" mudroval kytičkář. Po několika krocích v kamenitém řečišti ale zjistili, že jim prudká voda podráží nohy a že chvílemi ztrácejí rovnováhu. Vrátili se i s těžce naloženými tornami tedy zpět na břeh a chvíli hledali v hustém křoví nějaké naplavené větve, aby se o ně opírali, až půjdou znovu přes řeku. Museli se potom brodit celkem ještě pětkrát, než nákup v tornách po menších dávkách přenesli. Chvíli běhali pro zahřátí po břehu, také aby jim oschly poněkud nohy, než se obují. A pak se unaveně vydali na cestu do tábora.

Nebyla ani trochu veselá po tom, co se dozvěděli v krámě, a všichni tři se radili, jak svou pochmurnou zprávu řeknou Rikitani. Veškerá dobrá nálada byla ta tam! A jen to je utěšovalo, že při zvýšeném stavu vody, kdyby se udržel, by Přístavní povaleči měli ještě menší možnost dostat se do Sluneční zátoky vtokem Bobří řeky, která ji obtékala. A že by se k nim brodili řekou i Praporečníci, o tom ani neuvažovali.

V táboře první trojici nákupčích přivítal bujarý jásot. Na dopisy se zatím neptal ještě nikdo, ty sem za těch několik dnů ze Staré čtvrti ještě nemohly dorazit. Ale chleba, který hoši dovezli ještě z domova, už docházel - a teď jsou tady nákupčící a přivázejí dvacet dvoukilových šišek voňavého čerstvého chleba - a ještě tolik věcí ostatních. Pirát jim líčil, jak byl mezitím až u vtoku Bobří řeky, a potvrdil, že je tam mezi balvany mohutnější proud než kdy jindy minulého roku - a kdyby se tam někde chtěli potulovat Přístavní povaleči, voda je smete jako písek.

Kytičkářovi vilík ukazoval u břehu celý záhon nádherných a velkých pomněnek, jiní hoši se ptali po známých. Ale kytičkář s Grizzlym a větrníkem byli zamlklí, nebyla s nimi kloudná řeč, až si toho všiml i Rikitan a uhořel na ně: "Vám se něco stalo - viďte? Že se vám něco stalo!? Neztratili jste peníze? Nebo jste popletli nákup?" Hleděl na ně zkoumavě, ale přitom vlídně, a tu už se nákupčící neudrželi a vyklopili svou tíživou zprávu.

"Někdo o nás ví!" vzdychl větrník, "a my víme taky, kdo to je! Jsou to ti zrádci z Praporu, a slídí po nás!" A pak už jen opakovali, co jim v krámě prodavač vylíčil. Bylo zřejmé, že zpráva Rikitana velmi rozrušila. Teď šlo ne pouze o to, jak tábor - tak pěkně se rozbíhající - v klidu dokončit, ale také jak se před úřady obhájit, že zde vůbec provozují zakázané táboření - a co kdyby došlo i na nejhorší - že vnikli ve Staré čtvrti do klubovní věže, tam že odlepili tu hrůznou pečeť - a z klubovny že odnesli zabavené stany! Dlouho Rikitan mlčel - ale pak se povzbudivě usmál a řekl: "No - snad něco vymyslíme! Ty stany, co z věže zmizely, mohl přece taky odnést ten šejdíř, zrádce Graizlinger - ne? Z čeho

Strach nad Bobří řekou

jsou největší obavy, to nakonec vždycky nějak šťastně dopadne, uvidíte! Každopádně tu máme název pro letošní tábor: budeme mu navždy říkat Tábor strachu!"

78. CHATRNE ÚTOČIŠTĚ

Ve dne, když svítilo a hrálo slunce, zdálo se všechno být vždy jaksí snesitelnější. Jako kdyby nehrozilo pražádné děsivé nebezpečí. Chlapci dováděli ve vodě na oblých balvanech, z nichž snad už každý měl svůj nějaký - zpravidla směšný - název ještě z předchozích dvou táborů, nebo konali cesty přes Bobří řeku do protějších kopců a lesů, dosud málo prozkoumaných. Skládali staré i nové bobříky, hráli nejrozmanitější hry, psali si deníky i společnou kroniku, a do svých herbářů ukládali po jedné květině, když náhodou nějakou novou objevili. Horší už byla nálada za šera, když se z lesa plížily do tábořiště mezi stany - i na náměstíčko - první stíny vysokých stromů! Tu do mysli hochů vstupovala podivná tíseň z něčeho neznámého - a přece očekávaného - a rdousila jejich jindy tak bujaré veselí a radost ze života. Byl to strach. Nemluvili o něm jeden před druhým, přitom každý věděl o každém z ostatních, že i on má podobné pocity a myšlenky.

V těch podvečerních chvílích jim zpravidla jediným útočištěm byla zastřešená kuchyně se svým planoucím ohníčkem v kamnech, plná vůní z potravin v uzavřených bedničkách a bednách, vůně z uskladněných zásob chleba i z hořícího smolného dřeva a klestí na roštu pod kamnovými pláty. Každý to také věděl a dobře si uvědomoval, že má-li něco - nebo někdo - nebezpečného na ně z okolní tmy vtrhnout, najde si je tady u kamen pod plátěnou střechou právě tak rychle a jistě, jako kdyby se zabarikádovávali pod sešněrovanými plachtami ve svých stanech, ten zastřešený polootevřený koutek u kamen že je přece nemůže uchránit! A přece jim pospolitost i útulnost pod kuchyňským přístřeškem, ze dvou stran krytým skoro neproniknutelným houštím, vnukaly dojem určitého - byť velmi chatrného - bezpečí před Něčím, co na ně snad někdy dopadne.

Rikitan - ač sám byl jistě plný vnitřního neklidu - protože na něho by jako na dospělého dopadla tvrdá ruka Nepřítele nejprudčeji a nejtíživěji, se snažil pozvednout náladu chlapců, jak jen šlo. Chlapci se pod jeho vedením zdokonalovali ve svých bobřících, anebo přicházel s jednou novou hrou za druhou, jen aby hochy co nejvíce rozptýlil. Také navrhoval různé soutěže a hříčky, že by se z nich dala začít třeba už i třetí třináctka bobříků, například odhadnout během třiceti vteřin, kolik drobných kamínků leží na plachtě, byl by to bobřík odhadu, nebo zase znalost alespoň stovky měst a vesnic republiky zpaměti, to mohl být docela dobře bobřík místopisu. Vždyť i Roy znal daleko široko názvy míst, kde sídlili Indiáni.

Měsíc se znovu začal vracet do kraje a učinil večery kouzelně světlými, s pruhy měsíční záře, pronikajícími až do tábora mezi kmeny stromů. Tehdy se hoši vydávali na své staré známé místo na kopcích za lesem, a když nadešel úplněk, zpívali zde několikahlasně jeho píseň, doprovázenou ještě tklivou melodií Rikitanova zvučícího dřeva. Zpívali ji tiše, ale vroucně, a snad každý z nich měl tušení, zda ji snad nezpívají tentokrát naposledy?! A měsíc plul jako velická bílá usměvavá tvář nad špičkami smrků, jedlí a borovic tam nad řekou, míjel zvolna jeden vrcholek stromů za druhým, i když se zdálo, že sám je nehybný. Poslední slova i tóny písně dozněly a chvíli bylo ticho, do kterého zapadal jen šum řeky a zpěv jejich splávků mezi balvany. Až potom Rikitan k hochům promluvil: "Hoši, letos jsme zde už potřetí, každý z vás je už téměř tři roky naším členem. A ještě se nestalo, že by někdo z vás naše sdružení zradil, že by ho opustil, i když důvodů k odchodu od nás je víc než dost. Jste stateční, vytrvalí, nebojíte se práce a našemu sdružení jste věrní, přes všechny strachy, hrůzy a nebezpečí, jež nás obklopují. Nic jste nedali na výstrahy mnohých lidí, na pohružky, nic vás neodradilo, tím méně abyste podlehlí posměškům prázdných chlapců ve vašem okolí. Projevili jste mimořádnou statečnost, vytrvalost a věrnost. Však taky už máte větší část bobříka věrnosti za sebou. Věřím, že ho ulovíte všichni, jestli vám v tom nezabrání nějaká cizí moc!" Každý jeho slovům rozuměl, tou cizí mocí myslel NEPŘÍTELE. Bude ještě dál řídit v jejich vlasti a trýznit a popravovat jejich spoluobčany? Kdo ví!

79. RIKITANOVÝ PROROCTVÍ

Lidé z vesnice, kam chlapci chodili přes velkou řeku nakupovat, začali sklízet obilí. Potřebovali každou pomocnou ruku, protože řada vesničanů zmizela z obce do lesů a dalekých kopců, aby odtud bojovala proti Nepříteli. Rikitan se v obci nabídl, že s hochy pomohou při žních, a ve vsi nabídku s radostí přijali. A tak každý den po řadu hodin chlapci na polích pomáhali a v táboře zůstávala vždy jen tříčlenná služba.

Muž z Praporu se v obci už více neukázal a nálada v táboře se lepšila den ze

Strach nad Bobří řekou

dne. Jen Rikitan v hloubi duše nebyl zcela klidný - ti mizerové jistě přijdou znovu, doma si je budou možná volat na všelijaké úřady. Ale teď tady byl zdánlivý klid a mír, a Rikitan ho nechtěl porušovat přílišnými úvahami, co vše se možná stane ještě doma, po skončení tábora. Lovy nových i starých bobříků se znovu rozběhly, Rikitan vymýšlel nové hry, jen aby hochy rozptýlil a aby neměli příliš času na nějaké chmurné uvažování o tom, co je snad doma čeká. V dobrodružných hrách, v práci na polích za řekou, ale také v ustavičné práci s vařením, uklízením stanů, s nakupováním ve vesnici, i při výzkumných výpravách do lesů a kopců za protějším břehem plynul hochům ten bájný čas, na který se těšili po celý rok. A bylo tomu všemu zase tak, jako při obou táborech předchozích: dny teď už přímo letěly a chlapci nevěděli, kam dříve jít, co dříve dělat, aby stačili splnit všechny své úmysly.

Ani koupání v Bobří řece se nemohli nabažit, to jim bude doma ve Staré čtvrti scházet! Kvítí na jejich březích měnilo svou barvu dle toho, jak který druh odkvétal a jiný se teprve objevoval. Jen kartouzky a smolničky, těch bylo pořád plno a jejich nachová barva se spolu se žlutí divizen a modří velikých zvonků rozlévala podél vody, kam až oko z náměstíčka dohlédlo.

Počasi teď bylo už ustálené, slunce už tolik nepálilo, ale zalévalo svou září celou Sluneční zátoku. Chlapce teď napadaly všelijaké nové myšlenky, z nichž závěr byl vždy skoro tentýž: jak s nimi bude po 1 táboře? Sejdou se zase všichni tam v tom zapadlém koutku města, v závětří? Neodejde někdo z jejich středu? Nerozpadne se jejich sdružení? Bude všechny hochy jeho činnost ještě bavit? Čím více se blížil poslední den tábora, tím více se hoši tohoto dne obávali.

"Uvidíte, že budu brečet!" dušoval se Drobeček a očka mu vyplavala jako vždycky až navrch hlavy. "Já to nevydržím! Já opravdu budu hrozně brečet!" Ale dnes se nikdo jeho řečem nesmál - a každý se jen v hloubi duše obával, aby při loučení neukázal slzy také. Vždyť ty dva měsíce dobrodružného táboření ve Sluneční zátocce, to byl nepřetržitý řetěz báječných příhod, her a veselí, věrného přátelství na život a na smrt. Tady byla každá hodina naplněná krásou, vzrušením, dobrou pohodou a opravdovým bratrstvím každého ke každému. A teď toho všeho má být konec!

Což o to - přátelství poputuje s nimi domů, do města, do jejich staré čtvrti. Každou neděli budou zase vyrazet ven na výpravy a v týdně budou mít své veselé a zajímavé schůzky v klubovně v závětří. Ale Sluneční zátoka - ta jim bude chybět! A kdo ví, zda sem ještě přijdou počtvrté!? Vždyť rok je dlouhá doba. Co vše se v ní může přihodit!

A teď je ten obávaný poslední den zde, prosvícený srpnovým sluncem, a nemilosrdný čas z něho ukrájí hodinu za hodinou. Přípravy k odjezdu začaly už včera - a dnes od časného jitra pokračovaly. Všechno dnes bylo a je poslední! Ráno poslední rozcvička, poslední snídaně, poslední nástup ke vztyčení vlajky, pak poslední oběd - zítra od úsvitu budou už na cestě domů.

A teď nadešlo poslední koupání v Bobří řece. Odpolední slunce ještě žhnulo a chlapci se vody nemohli nabažit. Znovu a znovu skákali z balvanů, všem tak důvěrně známých, do průzračné vody. Potápěli se, plavali s otevřenými očima pod vodou a opět se vynořovali. Pak vyběhli z vody, už mírně prokřehlí, a jejich bronzově opálená těla se leskla v červenavé záři podvečerního slunce jako sochy. Ve vodě na chvíli zapomněli na svůj smutek. Ale teď na břehu, na nizoučké ušlapané trávě, kde se usadili, se znovu vplížil do jejich mysli. Všichni zmlkli.

Ušlechtilý jemný Luděk se díval kamsi daleko do neurčita přes špičky borovic na druhé straně řeky. Vilík zamyšleně nabíral do dlaně hromádku vyběleného písku mezi trávou, pouštěl ho mezi prsty a znovu nabíral. Vzduch voněl trávou, vodou a pryskyřicí, jak voníval jen tady, ve Sluneční zátocce! Bobří řeka zpívala přes omlété balvany a na druhé straně volal chrástal.

"Já bych byl tolik rád," přerušil pak mlčení všech Jirka, "kdybychom tady mohli takhle tábořit každý rok, pořád a pořád - a třeba i dvacet let za sebou!"

"Dvacet let!" uslychl trochu posměšné štoura. "Člověče, to už přece nebudeme kluci - - to už budeme staří a dospělí..."

Mirek, nejrychlejší a nejmrštnější z celého sdružení, ležel natažený jako prut na trávě a při štourových slovech ho napadla podivná a znepokojivá myšlenka:

"Dospělí! Už nebudeme kluci!?" vydechl těžce. "Rikitane - je to možné, že my taky jednou zestárneme? Mám z toho takový strach, že budeme jednou scvrklí - nebo zase tlustí - a nemotorní - -" Při těch slovech pohleděl starostlivě na své atletické tělo.

Ostatní hoši se vytrhli ze svého zamyšlení a všichni se podívali trochu zneklidněně na Rikitana, jako by očekávali, že je může nějak uchránit od toho nemožného a nedobrého, co - ač ještě zatím vzdáleno v nedohlednu - přece jen jednou musí přijít. Ale Rikitan věděl co povědět.

Strach nad Bobří řekou

"Ne - nezestárnete!" pravil pevně a neochvějně. "Vy budete pořád chlapci - - a já budu pořád váš Rikitan. Snad na nás bude jednou znát přibývajících věk. Ale ani to nemusí být brzy, když budeme správně žít, každodenně důkladně cvičit a když nepropadneme zahálce a nedobrym zálibám stárnoucích zpohodlnělých lidí. A jednou - za hrozně dlouhou dobu - nelekejte se - určitě všichni i umřeme! Ale ani pak nezestárneme! My zůstaneme věčně mladí ve svých příbězích, zapsaných v našich kronikách. Tisíce a desetitisíce nových chlapců přijdou po nás a budou prožívat svoje vzrušená jara, jako my jsme prožívali to první, kdy jsme si založili svoje sdružení - a všem se bude líbit to, co i nám se líbilo: veselé schůzky v klubovně, výpravy za město, táborové ohně a prázdniny kdesi daleko v lesích u vody. Všichni taky budou číst naše příběhy, lovit bobříky a žít podle nás.

Všude ve Staré čtvrti i jinde budou se za jarních tajuplných podvečerů - o kterých my už dávno, dávno nebudeme nic vědět - zase scházet chlapci do svých zákoutí a na své plácky za domy pod rozžatými lampami, jako jsme se my scházeli v červeném dolíku. A budou si tam rozdychtění umlouvat výpravy daleko za město, do kopců a do lesů v modravých dálkách - sepisovat, kdo vezme kotlík, kdo stan, kdo kolíky a provaz - a v kolik hodin se v sobotu sejdou k výpravě. Stejně jako jsme si to dávno před nimi umlouvali a umlouváme i my!

A v kapsách budou mít opotřebované notýsky se záznamy o lovu bobříků a v torně některého z nich bude i ohmataná knížka s nápisem Hoši od Bobří řeky.

My tu už dávno, dávno nebudeme, ale tam někde daleko za městem, u vody a v lesních údolích - když záře večerních červánků vybledne - se zase rozžehnou táborové ohně a znovu se ozvou písničky kolem nich. Tytéž písničky, které dnes zpíváme i my.

A chlapci si budou o nás povídat! O vás, Luďku, Jirko a Vilíku, jak jste byli prvními hochy vůbec, kteří ulovili všech třináct bobříků. O tobě, Drobečku, jak jsi pořád nemohl ulovit bobříka velkého mlčení. O tobě, Piráte, a o tvých pirátských knížkách a průpovídkách z nich. O tobě, Mirku, a o tvé úžasné mrštnosti a rychlosti. O vás všech, jak jste zde teď kolem mne, živí, veselí a mladí.

A tak bude vaše mládí navěky pokračovat v těch nových chlapcích. Ne, neobávajte se - nikdy nezestárnete, Hoši od Bobří řeky! Nikdy! Nikdy!"

"Ano - nikdy!" vydechl Luděk tiše a v zamyšlení, jako by o tom chtěl ujistit sám sebe. "Nikdy! A tak to bude dobře!"

JAROSLAV FOGLAR

Strach nad Bobří řekou

Ilustroval Jan Čermák Obálku s použitím ilustrace Marka Čermáka navrhla

Michaela Vydrová

Grafická úprava Ivan Urbánek

Vydala Olympia, a. s., Praha, roku 1993,

jako svou 2667. publikaci

Vydání druhé, 194 strany

Odpovědná redaktorka Drahomíra Smutná

Technická redaktorka Jitka Šimková